

THE VAIDYESHWARAN

University of Jaffna

373.05

VAI

186038(BP; Main)

1967

The

VAIDYESHWARAN

373105
VAI

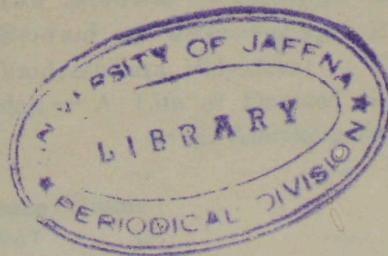
THE MAGAZINE

BP

OF THE

RAMAKRISHNA MISSION
VAIDYESHWARA VIDYALAYA

JAFFNA

186038

1967

University of Jaffna
186038

Library

186038

Editors:

P. Elankanayagam, B. A. (Lond.)

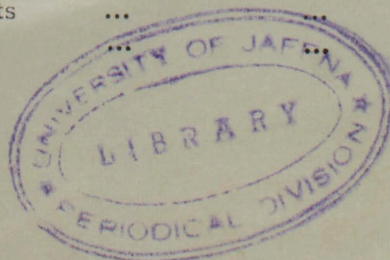
A. Saravanamuthu, B. A. (Ceylon)

1967

CONTENTS

	Page
Call and Dedication — Pravrajika Atmaprana ...	1
PARENTS DAY :	
Principal's Welcome Address ...	12
Minister urges Ceylon to follow the example of Israel ...	16
How to make Education Altruistic — Sri. K. M. Munshi ...	17
STUDENTS SECTION :	
An Unforgettable Experience in My Life ...	18
A New Scientific Tool ...	21
Darkness in the Midst of Light ...	23
A Different Holiday ...	25
Something New to Me ...	26
In and Around Jaffna ...	27
Driving a "Landmaster" ...	28
At Keerimalai on a Poya-day ...	29
Haputale ...	29
Life at Vaidyeshwara.....	
The Same Rule for All ...	30
The Prize of Perfection ...	30
The Need for Big Moustaches or Beards ...	30
சனாதன தர்மம் — கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்	31
கர்மயோகம் ...	35
கல்லூரி மாணவர்களின் சுற்றுப் பிரயாணம்	37
எதனைப் பாடுவது?	41
சுழத்தில் விஞ்ஞானம் வளர	43
அன்புத் தங்கை (சிறு கதை) ...	46
தீயடங்கிய சிந்தையாள் (ஓரங்க நாடகம்)	49
அன்றாட வாழ்வில் வளி	52
எப்படிக் கண்டனரோ?	54
பாழடைந்த மண்டபம் (கயசரிதை)	55
நான் ஆசையோடு வளர்க்கும் பிராணி	56
T. Seenivasagam as Teacher, Social-worker — K. Nesiah, M. A., Dip-Ed.	57
ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராசா அவர்கள் — பண்டிதர் செ. நடராசா	59
திரு. வி. கந்தையா உபாத்தியாயர் அ. சரவணமுத்து, B. A.	61
Mr. C. Chelliah (Teacher, Vaidyeshwara Vidyalaya) — C. Vyramuthu, B. A.	63
Srimath Swami Natarajanandaji — A Life of Devoted Service	
— S. Ambikaipahan, B. A. ...	66
இந்து மாணவர் கழகம்	70
Vidyeshwara Vidyalaya Science Union	
Report for the Year 1967 ...	72
Annual Inter-House Athletic Meet 1967	74
Visit of the Indian High Commissioner, Dr. Bhimsen Sachar to the College	76
Examination Results ...	78
Achievements of Old Students	87
Editorial Notes	89

CONTENTS

ILLUSTRATIONS

Sister Nivedita	Frontis Piece
The Hon. Minister for Education at the Vidyalaya	Page 12
Opening of the Eastern Block and the Indian High Commissioner's Visit	Page 30
College Soccer and Cricket Teams	Page 48
Swami Natarajananda	Page 66
Athletic Meet, 1967	Page 74

SISTER NIVEDITA
(28-10-1867 — 13-10-1911)

CALL AND DEDICATION

PRAVRAJIKA ATMAPRANA

372.02429
V.A.I.

IN her two books 'The Master As I Saw Him' and 'Notes On Some Wanderings With The Swami Vivekananda' Sister Nivedita has given us enough material to show where and when she met Swami Vivekananda, how she came to accept him as her Master and what her role was as his disciple. And, therefore, there is hardly any scope left to the play of imagination while treating this interesting and significant subject. And it is best to treat this subject factually. For, otherwise, imagination distorts the subject and does more harm than good.

Nivedita died in her 44th year. In this short span of life she spent the last 15 years of her life in India's service. Her personal association with Swamiji was hardly for 6½ years. What was it then that she received from her Master that made this rare and gifted woman dedicate her all for the *jana-desha-dharma*, the people, the country, and the religion of this blessed land? Let us follow the story as given by herself in the two above mentioned books.

The Meeting

The time was a cold Sunday afternoon in November, 1895, and the place a West-end drawing room in London. Swami Vivekananda in his crimson robe and girdle was sitting facing a half-circle of listeners answering question after question. They were not orthodox believers, neither were they familiar with Hindu thought and religion. Their reception to the Swami from a far off land was cold and conventional. With insular pride that characterizes the English people they sat, and listened and then went away, giving their verdict that "It was not new".

But was really nothing new in his message? This was the question that disturbed the mind of one amongst the listeners. Was

it not unjust to dismiss in such fashion the new and strange message that spoke of the highest and best that life could offer? The 'Yogi' had not resorted to dialectics; he had spoken with a quiet authority. He was indeed strange! His message was more strange.

The Master

Behind the gentleness of expression on his calm face was fierce firmness; in the kind and benevolent eyes was a penetrating look that searched the questioner's mind; in his soft utterance of 'Shiva, Shiva' now and again, one had a glimpse of the fiery spark of renunciation that lifted the mind above the world for some time; in his rich and grave voice was heard a note that stirred deep feelings in the hearts of the hearers. He seemed in all ways to be quite different from the other men of genius they had met so far. And his words threw new light on subjects which were incomprehensible then. He talked with equal ease on Hinduism, Buddhism and Christianity. The Western conceptions of society, service of humanity and salvation seemed to be quite in conflict with the ideas of Hindus that he was elaborating. From the staggering heights of Advaitic teachings he gently came down to the mellow theme of Love and Bhakti. All this was discussed on the first day. The listener could not dismiss those ideas altogether. She decided to hear him on two more occasions when he would speak in London.

The Disciple

Attractive, dominating, vibrant with energy and impulsiveness, Margaret Noble was an interesting person. Constant mental activity, restlessness of spirit and desire to manifest power were part of her personality. Proud of her race and country, grown up in the traditions of her people and her religion, she was given a loud self-assertiveness and argumentativeness. Passivity or subordination were not in her nature. Therefore though the newness of Swamiji's teachings appealed to her, it did not convince her. "There was a quality of blindness in the attitude I presented to my Master, that

I can never sufficiently regret. When he said, 'The Universe is like a cobweb and minds are the spiders; for mind is one as well as many,' he was simply talking beyond my comprehension. I noted what he said, was interested in it, but could pass no judgement upon it, much less accept it."

And yet the time came before Swamiji left England that she addressed him as 'Master'. What made her do so? In her own words, "I had recognized the heroic fibre of the man and desired to make myself the servant of his love for his own people. But it was his character to which I had thus done obeisance. As a religious teacher I saw that although he had a system of thought to offer, nothing in that system would claim him for a moment, if he found that truth led elsewhere. And to that extent that this recognition implies, I became his disciple."

At that early stage it was difficult for Margaret to comprehend his teachings sufficiently to become convinced of its coherence, but she was sure that Swamiji was not teaching anything that was different from the Truth that he had realized.

She had in her own way been a seeker after Truth. With all her manifold intellectual interests she was feeling deep down within her a certain amount of despair as regards religion, and was groping in the dark for light. Intellectual activity helps the growth of character, but not the growth of spirituality. Margaret was unaware of this till she met the spiritual dynamo, Swami Vivekananda. It was only then that she had her great lesson in life that the kernel of spirituality was covered by the doctrinal shell which had to be cut away to reach Reality.

Swamiji believed that the time had come for the formulation of faith which could hold its adherents fearless of truth, and this bold and new approach to God stimulated Margaret's spiritual aspirations which were lying dormant all these years. "It was by no means his intention to set forth dainty dishes of poetry and intellectuality for the enjoyment of the rich and idle classes" she wrote.

The Call

After a brief visit to America Swamiji returned to London in April 1896. He gave his lectures on 'Maya' this time. It was a very difficult task indeed! But through them his role as an apostle calling on the world to enter the kingdom of God became more and more clear. To larger audiences he spoke as a religious teacher enunciating and expounding the principles of Vedanta, but to his smaller intimate group he sounded a call in the name of that which was strongest and finest in man. "What the world wants to-day, is twenty men and women who can dare to stand in the street yonder and say that they possess nothing but God. Who will go?.... Why should one fear? If this is true, what else could matter? If it is not true, what do our lives matter?" These words spoken with thunderous conviction touched the hearts of his hearers. Amongst them was Margaret. Since that blessed day this idea dominated her life. She started seeing the world as it appeared to the eyes of the Master and she decided to dedicate her life without any thought of the alternative.

As a result her restless spirit became passive and profoundly quiet and she was ready to assimilate the Master's thoughts. While he was still in London she wrote to him a letter conveying her ideas to him. And his reply became a gospel for Margaret all her life and will remain for ever a creed for all dedicated workers.

"My ideal indeed can be put into a few words and that is to preach unto mankind their divinity, and how to make it manifest in every movement of life.

"This world is in chains of superstition. I pity the oppressed, whether man or woman, and I pity more the oppressors.

"One idea that I see clear as day light is that misery is caused by ignorance and nothing else. Who will give the world light? Sacrifice in the past has been the law, it will be, alas, for ages to come. The earth's bravest and best will have to sacrifice themselves for the good of many, for the welfare of all. Buddhas by the hundreds are necessary with eternal love and pity.

"Religions of the world have been lifeless mockeries. What the world wants is character. The world is in need of those whose life is one burning love, selfless. That love will make every word tell like thunderbolt.

"It is no superstition for you, I am sure, you have the making in you of a world-mover, and others will also come. Bold words and bolder deeds are what we want. Awake, awake, great one! The world is burning with misery. Can you sleep? Let us call and call till the sleeping gods awake, till the god within answers to the call. What more is in life? What greater work? The details come to me as I go. I never make plans. Plans grow and work themselves. I only say awake, awake!"

With this call the lioness in Margaret awoke. '*Uttisthata Jagrata Prapya Varan Nibodhata*' - arise, awake and approaching the great ones, reach the goal - became her life-mantra. But she was waiting for Swamiji to give a more pointed direction as to what she was expected to do. She was an educationist, and had already spent about ten years gaining practical experience as a teacher. Her own school at Wimbledon was a successful experiment in the 'New Education' method. Her best role would have been that of a teacher and Swamiji did one day come out with the same proposition, "I have plans for the women of my own country in which you, I think, could be of great help to me." Margaret understood that a call had come to her with clarion sound which would change her life. She would now go forward, never to turn back again. For she knew that "He that putteth his hand to the plough, and looketh back, is not fit for the Kingdom of God."

Summons

Swamiji left England on December 16, 1896. About a year later Margaret left for India reaching Calcutta on January 28, 1898. During the one year that Margaret stayed back she had to face many difficulties. Her school work and all the other interests that held her back in London had to be relinquished, arrangements had to be made for her aging mother whom she was leaving behind, and greatest of all, she had to tolerate harsh misrepresentation of

her motive. Her Christian relations looked upon her with suspicion and disapproval. Besides, India was unknown country, viewed up till now only through the eyes of her Master. But her acceptance and adhesion to Swamiji was whole-hearted.

It is one of the deepest secrets of human heart that dedication comes spontaneously in love. Swamiji knew that Margaret's love and devotion for him had prepared her to make the sacrifice and indeed the Guru is the highest place for sentiment and love. But he was a great believer in work without attachment or work for impersonal ends as one of the highest expressions of the religious life. He thought of making her realise this ideal and therefore wrote to her on October 1, 1897.

"I see persons giving me almost the whole of their love. But I must not give anyone the whole of mine in return, for that day the work would be ruined. Yet there are some who will look for such a return, not having the breadth of impersonal view. It is absolutely necessary to the work that I should have the enthusiastic love of as many as possible, while I myself remain entirely impersonal..... A leader must be impersonal. I am sure you understand this." And Margaret did understand that the service to which she was summoned by her Guru was not his own, but that of Truth itself.

A Novice

On reaching India Margaret's period of training began. She had to learn to live upto the motto of the spiritual Order founded by Swami Vivekananda in the name of his Master, Sri Ramakrishna, '*Atmano Mokshartham Jagaddhitaya cha*' - for the salvation of one's own self and the welfare of the world. On March 25, 1898, Margaret was initiated and made a Brahmacharini and was given the name Nivedita. She had thus been accepted as a member of the Ramakrishna Order and her life was consecrated to the Divine. In this new life Swami Vivekananda stood before her as a Guru in the old tradition. His method was directness of spiritual life, that is, a return to simplicity. Life with God had to be simple, almost natural and spontaneous. To introduce complications in

religious life where there were none was against the spirit of consecration according to him. The only virtue of a novice was sincerity. Swamiji had built his temple of faith on this. Sri Ramakrishna had himself laid its foundation; it was for him to choose the bricks. And in Nivedita's words: "He chose, not with an eye to the intellect, or power of attraction, or volume of force, of those who were chosen, but always for a certain quality of simple sincerity, and, as it seemed for that alone."

Swamiji knew the sincerity of Nivedita as a religious aspirant; otherwise he would not have initiated her into the teaching that is required to lead the great life of God. Exactly one year after her first initiation she was made a 'Naisthika Brahmacharini'. He gave her strict instructions about personal life after that. "You must give up all visiting and live in strict seclusion. You have to set yourself to Hinduise your thoughts, your needs, your conceptions, and your habits. Your life internal and external, has to become all that an orthodox Hindu Brahmin Brahmacharini's ought to be. The method will come to you, if only you desire it sufficiently. But you have to forget your own past, and to cause it to be forgotten. You have to lose even its memory". Nivedita made a conscious and determined effort to pass from her old world to the new. Desiring nothing of the comforts of the world for herself she lived her life in solitude and austerity. But that does not mean she lived a life of dedicated retreat and isolation. According to Swamiji's reorientation of the ideal hers was a life of spiritual retreat in the midst of great activity.

An Educator

It has already been said that Nivedita was an experienced educationist before she came to India. Her foremost mission now in coming to India was of imparting education to women. Swamiji was consumed with the desire for the education of women, and he was hopeful of Nivedita's work. But he did not hurry her into work. He felt that any European who was to work on his behalf in India must do so in the Indian way and so he was giving time to Nivedita to be familiar with the world in which she was to live and work.

On July 24, 1898, while in Kashmir, Swamiji for the first time asked her about her plan of work. Nivedita explained it to him and then asked him to pass judgement over it. Swamiji waited a little when he had heard all and then said: "You ask me to criticise, but that I cannot do. For I regard you as inspired, quite as much inspired as I am..... So I shall help you to do what you think best."

She was therefore given complete liberty to work out her experiment remembering only one canon of his that to teach against the aspirations of the taught was to court ill results instead of good.

An Interpreter

Speaking about Sri Ramakrishna's life to Nivedita Swamiji had once said to her: "He lived that great life - and I read the meaning." The same can be said of Nivedita as regards her Master's life. The greatest role that Nivedita played in India - and to which she devoted all her years after Swamiji passed away - was that of being an interpreter of his life, looking upon him as an 'Embodiment of the National Ideal of India.'

That is the theme of all her writings which run into thousands of pages - Swamiji and India - Swamiji in India, and, India as reflected in his mind and heart. One day talking to a group of people he addressed Nivedita in particular and said: "And so you see, all this is but a feeble manifestation of the great ideas which alone are real and perfect. Somewhere is an ideal you, and here is an attempt to manifest it! The attempt falls short still in many ways. Still - go on! You will interpret the ideal some day."

In this context two things are to be remembered without which Swamiji's choice of Nivedita as the transmitter of his ideas will not be understood or justified. One was his intense love for his motherland; second - was his desire to effect an ideal exchange of ideas between the East and the West.

From 1898 when she stayed in the river-side cottage at Belur till his second tour to Europe with her which ended in July 1899, Swamiji talked and talked to Nivedita.

It must be said that it was not easy for Nivedita to understand Swamiji always. In the beginning she was often confused ; sometimes even felt exasperated ; Swamiji's intense love for India was a revelation to her after her coming to India. In the West she knew him as a patient, sympathetic, meditative religious teacher. But in India a new element seemed to have entered Swamiji's whole being, of which he was also not quite aware. The power of Nivedita's lyric expression will explain this better. "There was one thing, however, deep in the Master's nature, that he himself never knew how to adjust. This was his love of his country and his resentment of her suffering. Throughout those years in which I saw him almost daily, the thought of India was to him like the air he breathed. True, he was a worker at foundations. He neither used the word 'nationality', nor proclaimed an era of 'nation-making'. 'Man-making', he said was his own task. But he was born a lover, and the queen of his adoration was his Motherland. Like some delicately-poised bell, thrilled and vibrated by every sound that falls upon it, was his heart to all that concerned her."

This love for his poor, down-trodden Motherland - in political bondage then - made Swamiji impatient and restless, experiencing "the fruitless torture and struggle of a lion caught in a net." He wanted his disciples to LOVE India first before taking up any work. Swamiji's passionate worship of everything that was India's, his unsparing criticisms at times of her sins and her want of worldly wisdom, his undimmed vision of her future greatness - all this staggered Nivedita. It was not without intense suffering that she came to understand him later. Once that understanding came her rebellious mood disappeared and she found profound peace. In that she reached the highest ideal of discipleship in which one sees a thing as it appears to the mind of the Master, one's heart and mind become one with his and one desires only to serve him silently with constant attempt to assimilate his ideas. "My own part, through the years of my discipleship, appears to me to have been something like that of a thought-reader."

And, therefore, when he talked, she listened. The flow of his thought and story went on and she never let a thought or word

escape her attention. She was aware of her sacred duty. "His talks were not all entertaining, nor even all educational. Every now and then he would return, with consuming eagerness, to the great purpose of his life. And when he did this, I listened with an anxious mind, striving to treasure up each word that he let fall. For I knew that here I was but the transmitter, but the bridge, between him and that countless host of his own people, who would yet arise, and seek to make good his dreams."

And the later generations are grateful to Nivedita for faithfully preserving her great Master's ideas in her writings, through which we recognize Swamiji. 'The Master as I saw Him' is a masterpiece of literature. After the book was published and it received world-wide acclamation she was deeply moved and wrote to Miss Josephine Macleod: "If when you do dip into it, you recognize Swami at all, you will give me great happiness. I have worked for others as a hand or a tool, but, Swami demanded the whole of my powers, and left me to use them for him. Both kinds of service, all kinds of service are great and good, but this alone is all absorbing, because this alone implies perfect faith."

Conclusion

A lot of speculation has been going on with regard to Nivedita's faithfulness to Swamiji's ideal to the end. Her taking interest in the political developments in India and her leaving the Ramakrishna Order after Swamiji's death are supposed to indicate her changed loyalty. But that was not true. Even during Swamiji's life-time she had become aware of the fact that new ideas were coming to her mind. The more she studied Swamiji the more it dawned on her that his idea of the regeneration of the nation was too vast. Her whole-hearted love for India was, indeed, a legacy from Swamiji but it was necessary to fix one point from which to start. And it struck her that that point was political freedom. She wrote to a friend:

"To my great horror, freedom has meant something to me, for my life has come to include many elements that Swami would probably not have put there. They are all for him, however, I

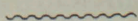
trust, in the end - and he will not hold me less his child than before." "I belong to Hinduism more than I ever did. But I see the political need so clearly too! That is all I mean - and to that I must be true."

Swamiji was not interested in the political developments in the country, while Nivedita's energetic mind was drawn towards the political tempo that was rising in the country then. Swamiji knew it, saw it, but did not say anything. He was never in the habit of dictating an opinion or creed, never had he called for a confession of faith from his disciple. He knew Nivedita was in God's keeping and had already blessed her before she took to public activities by saying: "Go forth in the world, and there, If I made you, be destroyed : If mother made you, live!". On February 12, 1902, just a few months before he died he wrote a letter to Nivedita blessing her in the most glowing terms:

"May all powers come unto you! May Mother Herself be your hands and mind! It is immense power - irresistible - that I pray for you, and, if possible, along with it infinite peace..... If there was any truth in Sri Ramakrishna, may He take you into His leading even as He did me, nay a thousand times more!"

And she did live and prove to the world that in all that she did and said she did not disappoint him. She kept his trust, and fulfilled all his hopes and aspirations as he had expressed them in a poem presented to her by him in 1900 -

The mother's heart, the hero's will,
The sweetness of the southern breeze,
The sacred charm and strength that dwell
On Aryan Altars, flaming, free;
All these be yours and many more
No ancient soul could dream before -
Be though to India's future son
The mistress, servant, friend in one.

R. K. M. VAIDYESHWARA VIDYALAYA

PARENTS DAY

25-7-1965

PRINCIPAL'S WELCOME ADDRESS

The Hon. Minister of Education, M. P., for Jaffna, the other distinguished guests on the platform and Friends.

TODAY is a great day in the annals of the College. We have the privilege of welcoming not only the Minister of Education but also the M. P., for Jaffna, the Permanent Secretary, Director of Education and the Assistant Director of Education. I have great pleasure in welcoming them all on behalf of the College and on behalf of you all present here. The visit of the Minister of Education augurs well not only for us but also for our people. He has come to us as the representative of the National Government which is pledged to work for the welfare of all the people who inhabit this fair Island irrespective of caste, creed or race.

We as teachers are greatly interested in preserving the democratic way of life, for our work is best done in an atmosphere of freedom. Under other ways of life there can be no teaching; there can be only indoctrination. We are therefore happy that our Minister and the Government he represents are dedicated to this way of life.

We are glad that when the national system of Education is being formulated, the Minister in charge of giving shape to this policy is one who is imbued with the rich heritage of this country. Our heritage in the field of Education is one of which we can be justly proud. Even in the distant past, there were institutions in this country which attracted scholars from far off countries like China. The keynote of this ancient set-up was the Gurukula system under which the preceptor and the disciple worked together in an atmosphere of deep reverence and utmost cordiality. This atmosphere

The Hon. Minister I. M. R. A. Iriyagolle and
Mr. G. G. Ponnambalam, Q. C. being received at the entrance

The distinguished visitors and the large gathering witnessing
the variety entertainment

is well-brought out in the following Shanti Sloka - peace chant - from one of the Upanishads. "May Brahman protect us both; (the preceptor and disciple) May Brahman bestow upon us both the fruit of knowledge. May we both obtain the energy to acquire knowledge. May what we both study reveal the truth. May we cherish no ill feeling toward each other. Om Peace. Peace. Peace." This chant was recited each day before the beginning of the lessons. What a great day it will be for our country if we can bring a little of this atmosphere into our universities and schools.

I have also pleasure in welcoming our Member of Parliament, Mr. Ponnambalam Q. C. With his brilliant intellect, mastery of details and powers of eloquence he will adorn any assembly in any part of the world and we are glad that he has been selected to lead the Ceylon delegation to the U. N. O. We are sure that by his performance at this world assembly he will bring honour not only to himself but also to the country which he represents. All of us are aware of the good work that he did as minister in the past and the industries that he started are standing monuments to his foresight and ability.

At this point it is my duty to say a few words about our College. Considering the time at my disposal, I shall be brief. This institution came in the wake of the Hindu Renaissance led by the Great Arumuga Navalar and Swami Vivekananda. After centuries of slumber, Hindu leaders like their Buddhist brethren in the south, awoke to the need for educating their children in their own atmosphere. Against odds they started schools and carried them on facing many vicissitudes. This College was started by a humble school master, Nagamuthu, who though poor in worldly goods was rich in ideals. He was far in advance of his times. When the name 'College' was the passport for respectability and official recognition, he called it a Vidyalaya. When others named institutions after personalities, he named it after the presiding deity of the adjoining temple. After running the school for a short time himself he looked round to a body to which he could hand over the school and in doing so, he chose the Ramakrishna Mission. What an ideal choice he made!

The mission took over the institution in 1917 and from that day they managed it with great acceptance and efficiency till 1961 when the College was taken over by the State.

I had the good fortune of being associated with this school for about thirty years and during this period the College has made rapid strides, thanks to the support given by the public, parents, old students, teachers and the management. Now all the buildings except one have been put into a somewhat permanent footing. One building is in a dilapidated condition and requires immediate attention. Another requirement is a play-ground in close proximity to the College, at least a small playground, where we can conduct our drill classes and play games like foot-ball and basket-ball. I appeal to the M. P., and the A. D., to help us to meet these urgent requirements. Their proposals for meeting our requirements will I am sure receive the sympathetic consideration of the Minister.

On this occasion I wish to refer to two educational problems which are being discussed widely today. I refer to co-education and the place of English in our schools. As regards these I am in a happy position to state that we are in complete agreement with our minister. Though we have run a co-educational institution for about thirty years with a fair amount of success, I am of opinion that it is best to educate them separately, specially during the period of adolescence. If they are educated in separate schools they will grow up naturally without unnecessary conflicts and inhibitions.

As regards English, I am sorry to state that students are not taking full advantage of the facility provided for studying this world language, as it is not a compulsory subject for examinations. They little realise that, if they attain competence in this language the entire range of human knowledge will be at their disposal. No doubt better methods will have to be used in teaching this language. But what is more important than this is that attitude towards the study of the language should change. We are glad that the stand taken by our Minister and our M. P., on this question will go a great way to bring about a change in the attitude of our students.

Another question in which we are deeply interested is the provision of additional facilities for University Education. The late

Dr. Natesan did his utmost to have a centre of University learning established in Jaffna making use of the institutions founded and endowed by Sir Ponnambalam Ramanathan. We are glad to note that his dreams are being realised, thanks to the initiative taken by the Minister of Education. We heartily congratulate the Minister of Education in acting promptly to meet an urgent need by starting affiliated Colleges. As far as Jaffna is concerned, I am sure that this affiliated College will blossom into a full fledged University before long. Jaffna is eminently suited to be the centre of a University as will be seen from the following extract taken from a memorandum submitted to the University Commission :

“ There is an urgent need for suitable provisions to be made for the students of Jaffna to receive University Education in their own environment. Jaffna is one of the most important educational centres in Ceylon. It has a large number of institutions preparing students for the University Entrance and Higher School Certificate Examinations. The Secondary Training College at Palaly will serve as a Training Centre for graduate teachers. The buildings for a Government Technical School at Jaffna are already completed and may be used for an Engineering Institution. There is already an Agricultural School conducted by the Government in connection with Experimental Farm at Jaffna. The Civil Hospital at Jaffna can provide facilities for a Medical College. These institutions can form the nucleus for the immediate establishment of a University at Jaffna.”

When this University comes into being it will serve as a fitting monument to the services rendered by Sir Ponnambalam Ramanathan to the people of this country.

I am thankful to all those who have made this function possible. Our special thanks are due to the M. P., Jaffna, and the A. D. Our Assistant Director is a man of few words as all practical men are. He is a shrewd judge of men and has proved an able administrator.

Our thanks are also due to the parents and the public for receiving the Minister with such enthusiasm. This function could not have been so well organised if not for the active support and help given by the staff and students. My thanks are due to them.

Finally, I thank the distinguished guests again and we assure them that we shall always cherish their visit to this institution.

MINISTER URGES CEYLON TO FOLLOW THE EXAMPLE OF ISRAEL

“IF a desert region like Israel can bloom forth into a green and fertile land we can most certainly achieve great things in a country like Ceylon, possessed of perennial rivers flowing far and wide, lands capable of easy development and immense man-power if we can get together and make the effort”, said the Minister of Education Mr. Iryagolle in his speech at the Parents Day, at Vaidyeswara Vidyalaya, held under the auspices of the Hon. Minister and the M. P. for Jaffna Mr. G. G. Ponnambalam.

The Minister and others were conducted in procession from the Vannai-Vaidyeshwaran temple along the K. K. S. Road and Jaffna Manipay roads to the venue of the meeting. The entire route was decorated with *Thoranam*s and flags. The chief guests were welcomed with flowers and garlands at the houses and shops along the route.

“If we can co-operate” said the Minister, “We can transform this country with its vast natural resources and man-power into a wonderful land producing limitless wealth.

We decided to open campuses at Jaffna, Galle and Kurnegala to provide a University Education for 6000 students found fit for such higher education. And this decision was made by us entirely on our own.

Our immediate problem is to find accomodation for the students who have been found fit for university education. Though there are two Buddhist Cultural Universities, Buddhism is not taught at either place as a compulsory subject and hence they cannot be properly designated Buddhist Universities.

I should consider myself today the happiest man from the South. Wherever I went in Jaffna, I have received a cordial welcome. The Tamil ladies here do not look any different from their Sinhala sisters — except for the *Poddu*.

As far as education is concerned Jaffna is singularly fortunate. There is one science teacher for every 8 pupils here whereas even in Colombo we have one teacher for every 30 pupils. We shall do our best to provide you with an education without impairing the present standards”.

Mr. G. G. Ponnambalam M. P. for Jaffna pleaded for the establishment of a Hindu University. “If after the obtaining of Independence, the Tamil people are to live with self-respect in this country, they need first and foremost a Hindu University. In India, after universities had been established in Calcutta, Bombay and Madras the Hindu University was established at Benares. I would request the National Government, through the Hon. Minister of Education, to establish likewise a Hindu University here. It is not enough if students win degrees or diplomas; only if there is a firm grounding in religion can there be real educational progress.”

The Principal Mr. Ambikaipakan welcomed the guests. The meeting was followed by a variety entertainment by the students.

HOW TO MAKE EDUCATION ALTRUISTIC

SRI K. M. MUNSHI

[Extracts from an address to the Colloquium on Ethical and Spiritual Values as a basis for National Integration]

MODERN education trains the intellect but does very little to develop character or a sense of moral and spiritual values (hereinafter, for brevity, referred to as "altruism").

All awards for academic distinction or sports or other distinctive educational activities encourage the development of a sense of personal rivalry regardless of their recipients, in their private life, being unethical or amoral in their outlook and behaviour.

In our present-day educational system, there is little or no recognised competition in service, self-sacrifice, unselfish heroism or altruistic attitudes.

In the result, the students become amoral success-hunters, free from the restraint of moral, spiritual or religious 'prejudices', as they are called. Student leadership is achieved by organising aggressive and destructive activities intended to impair a sense of discipline.

Education should make a student free from ignorance and superstition; at the same time it should instil moral and spiritual values, develop altruistic outlook and attitude. Specialisation must be associated with a broad general education in living up to the altruistic values.

Altruism could be instilled by precept, example and atmosphere. It cannot be enforced by regimentation of conduct. Experiments carried out in the country and various private institutions should be studied and a code formulated which would help training in altruism.

Attempts to instil altruism by precept cannot succeed unless example and atmosphere are created.

The authorities should have an uncompromising attitude towards defiance of discipline or moral and spiritual values, and the tendency to make light of such defiance is one of the reasons why no such atmosphere is created.

The best example can be provided by the teachers. It is of the highest importance that they should be trained to appreciate and develop altruistic attitudes.

Atmosphere can be created by prayers drawn from the religious literature of Hindus, Muslims, Sikhs and Christians, more or less on the lines of Gandhiji's prayer.

Students may be provided with a general background of altruistic movements in India and elsewhere and encouraged to study the life and achievements of creative masters who had dedicated their lives to altruistic ends.

Distinction should be conferred on students who have developed altruistic attitudes.

Certain days associated with masters of altruism should be celebrated.

Shibirs/Camps should be held at regular intervals when teachers, students and organisers freely discuss the problems of the day, involving altruistic values.

Stern action should be taken against a teacher or a student, if they want to impose their will on the institution.

Parents and politicians should be prevented, by creating public opinion, from throwing their weight on the side of the students in such matters.

AN UNFORGETTABLE EXPERIENCE IN MY LIFE

CEYLON is well known in the world as a tourists' paradise. It will be very foolish on our part if, we Ceylonese do not enjoy the natural scenery of our country to the full extent. Some teachers assisted by some senior students arranged a tour of the hill country and other important places during the April vacation.

On the 16th morning, we all gathered at the college and left for Anuradhapura by bus at about seven O'clock. We were sixty in all and we were very much thrilled as this was the first trip outside the peninsula for most of us. Our first halt was at Murugandy and after paying homage to Lord Ganesha, we proceeded to Anuradhapura, the capital of ancient Ceylon. It was indeed very interesting to see the ruins of the royal buildings and temples. After seeing the great Dagobas and the sacred Bo-tree we came to know about the greatness of our ancient capital and how the ancient kings gave support to Buddhism. After four hours stay, we left Anuradhapura and went to see the holy place, Mihintale, where Mahinda had preached his gospel to Devanampiya Tissa.

From here we went to Dambulla. We were very much taken up by the giant Buddha images which were surrounded by about forty small images of the Buddha and Bodhisattavas. Here we could see the greatness of our ancient culture.

Then we proceeded to see the beauty of the mountainous region of our Island. It was dark when we reached the Saiva Maha Sabai building at Kandy. We were very tired after about a two hundred mile journey and we were all soon fast asleep.

When we got up early the next morning we felt as if we were in a fairy land. We visited Peradeniya where the main attractions were the Royal Botanical Gardens and the University Park. The Royal Botanical Gardens is rich in lofty trees, roses, and other flower plants of diverse colours. I was proud of my country when I heard many foreign tourists praising the beauty of the gardens and the manner in which it was kept. The University Park was almost a small town ship. The buildings and the natural surroundings were ideal for the promotion of learning.

Our next visit was Kandy the ancient hill capital which is the haunt of all tourists. There we enjoyed sight of Dalada Maligawa and the Kandy Lake. The latter was one of the picturesque sights that we saw. In the evening of that day our teachers took sometime off and they asked us to do what ever we liked and go where we wanted to. We were overjoyed when we heard this and went out freely seeing the Kandy town and the market which is one of the best in the Island. We also had a nice boating trip on the Kandy Lake on our own.

On the morning of the second day of our stay in Kandy, we visited Kundasale Agriculture Farm and the Kando's Chocolate Factory. It is only after visiting the factory that we realized the magnitude of the task of making chocolates.

We left Kandy for Nuwara Eliya deciding to take our lunch at Nuwara Eliya. As we went up and up the climb was rather difficult, the weather too became colder and colder. All of us were thrilled at the sudden change in the weather and were singing songs. We liked to go at a slow speed so as to enjoy the scenery. We were indeed very lucky. When we were nearing Ramboda water fall one of the front tyres of our bus went flat, and so we had to stay there for about three hours until a new tyre was fitted. The Ramboda water fall was just a mile away from the spot where we were forced to halt owing to the breakdown. We went singing, clapping and dancing to the great water fall. As the people of that area were not used to such merry - making, they were surprised to see our party. As there were no shops we took some refreshments that we had taken with us and thus satisfied our fatigue. We all felt sorry to leave that place.

From here we proceeded to Nuwara Eliya on a zig-zag path. The huge mountains and great water falls together with meandering rivers on either side of the route was very pleasant to look at. We spent the night at Holy Trinity College in Nuwara Eliya. As most of the students were facing such a cold spell of weather for the first time, they began to shiver. But inspite of this unexpected hardship all of us soon fell asleep as we were tired.

The next morning we visited one of the best tea factories in Ceylon, the Pedro Tea Estate, and the Beer Brewery. In both places we were taken round by guides who explained to us in detail every aspect of tea making and preparing intoxicating drinks. We were deeply dissatisfied and felt sorry when we heard that we were getting only the inferior quality of tea. This was so because the best quality was being exported.

Then we went to Hagala Gardens where we found Asoka trees with flowers of diverse colours. On our way back we had nice baths at the water fall near Sita Eliya.

After that we went straight to Colombo which is really a magnificent city with broad high ways and palatial buildings. Colombo with a modern port and numerous docks is the "Clapham junction of the East." We reached the Ramakrishna Mission Cultural Centre at Wellawatte at about nine in the night. There we were kindly received by the Swamiji who is in charge of the hostel.

We had a stop at Pasyala which is an important stop for all users of this high way. It is here we saw the famous cadju girls. Very often foreign periodicals publish pleasant faced, smiling photographs of these cadju girls. We too really agree with them in saying that they represent the Kandyan rural beauties. They sell cadjus and no passer - by fails to oblige them by buying cadju nuts.

On the morning of the fourth day of our tour we visited one of the largest factories, the tyre - tube factory at Kelaniya, which was built under Soviet - Ceylon welfare assignment. We saw those huge machines and how the tyres and tubes were being manufactured. The chief raw material is rubber that we get in plenty in the island. This factory helps Ceylon to save millions of rupees of foreign exchange and also gives employment for about eight hundred men. At present it is producing twenty-five lakhs of tubes annually.

We also visited the K. G. Industries where fountain pens were being manufactured. Though only the body of the pen was being manufactured such small factories solve the unemployment problem to a considerable extent.

In the evening we went to the synthetic weaving mills where about thousand power looms were working. Here we saw how the clothes were being manufactured out of yarns. The laundry work is done by machines which wash, dry and iron the clothes in a few seconds.

On the fifth and last day of our tour we saw many places of interest like the Zoo and the Galle-Face Green. We had an experience in climbing the escalator at Ceylinco House. From the top of that huge building we had a bird's eye view of the whole city. As the harbour was near by, we saw large ships loading and unloading cargo. Many passenger ships were also visible with the help of binoculars.

The most interesting items in Colombo were our visits to the House of Representatives and to the Senate. As we sat in the visitors gallery, we felt as if we were really members of parliament. In fact, our members of parliament sat below the visitors gallery. We had an idea about the working of the simultaneous translation system of the proceedings. The Senate building, just opposite to the Queen's house was rather small in size but looked more comfortable.

On the way back to Jaffna we saw the Nattandia Glass Factory. There we saw the huge furnaces and the mixer. The raw materials used were sand, sodium carbonate and other chemicals. And it was the last factory we visited. Next we visited a place of religious importance, the famous shrine at Muneeswaram.

We reached our college at about four in the morning of the 22nd. All of us were very tired and after thanking all the teachers, especially Mr. Paneerselvam, for their kind help, advice and guidance during the tour, we dispersed.

A. Balasubramaniam,
Grade XII Science.

A NEW SCIENTIFIC TOOL

UPTO the end of the year 1913, nothing spectacular happened in the scientific world about the property of radio-active elements. But at the end of 1913, a revival of Prout's hypothesis occurred, which stated that all the elements might be regarded as polymers of hydrogen. As a result of this revival and the study of the products of the disintegration of radio-active elements, was discovered the phenomenon of isotopy.

What is an Isotope? Before we go to discuss the use of radio isotope, we must say something about what an isotope is. An isotope is defined as atoms of the same element which differ, however, in the number of neutrons in the nucleus, thus differing in atomic weight. Certain isotopes can be made radio-active by neutron bombardment in a nuclear reactor — they are then called radio-isotopes. They constantly emit rays. This property of constant emission of rays by such radio-isotopes enables them to be used widely in the scientific world today.

Nowadays, radio-isotopes have become a major tool in Science, Industry, Agriculture and Medicine. They have become so important to us and have a potential scientific value so great that they are considered by many scientists, a great scientific tool.

Radio-isotopes are now employed in hundreds of different fields of industrial activity. They save money; save lives; and save time.

Radio-isotopes can be used as tracers, as sources of radiography etc. In oil industry, radio-isotope tracers are used more effectively and are already an important tool. We will see how a radio-isotope is used in oil industry. A single pipeline is often used to transport one after another, a wide variety of petroleum products, such as diesel oils and gasoline. Small quantities of radio-active antimony-124 are used as tracers by injecting them between 2 products entering the line. Several kinds of oils are sent, in succession, on their way through the pipeline. This method of radio-isotope tracer technique thus saves the oil industry a lot of money. Also, radio-sodium, radio-iodine are often used to detect leaks in water lines. A small quantity of radio-iodine is introduced into the water pipeline and the path of its radiation is followed until it reaches the spot where the radiation reading suddenly drops off. It is possible to find and repair leaks in buildings without tearing out floors and walls in search of the broken pipe.

In agriculture, as in industry, radio-isotope tracers have been used to answer many questions posed by farmers the world over, and have paved the way to better and more efficient food production. Phosphorus-32 which is a radio-isotope mixed in fertilizer, makes it possible to use radiation detectors to trace the

movement of fertilizer as it is put in the earth and spread through the plant. Observing in this manner, the activity and movement of fertilizer in a plant will help researchers to determine exactly, what type of fertilizer is best for what plant, how much should be used, and when and where it should be introduced.

Radio-isotope tracers have also been widely used to study the effectiveness of controls of destructive and disease-carrying insects. These insects affect crops, animals and humans. Phosphorus-32 and strontium-89 are the most frequently used radio-isotopes to prevent destruction by insects by changing their flight-range measurements, their habits of migration and their periods and places of hibernation.

Radio-isotopes also serve farmers in other ways. Nowadays, these are used in measuring snow fall. The farmer in the valley will know how much water will be available for irrigation of his crops which in turn will help to decide what crops and how much he should plant.

These efficient radio-isotopes are used not only in industry and agriculture but are also widely used in medicine. These provide doctors with a new weapon with which to fight disease. Radio-isotope tracer technique has now become particularly applicable in the medical field, since radio-isotopes, when introduced into the body in small and harmless amounts, aid in the diagnosis of many diseases by allowing doctors to follow internal processes almost as if the body were a transparent test-tube. Taken either by mouth or by injection, many different kinds of radio-isotope tracers are used today in hundreds of hospitals. Thus radio-isotopes have proved themselves both financially profitable and otherwise beneficial in their many uses as tracers.

In medicine, radio-isotope is used to act as a substitute for X-ray in the field of radio-graphy. Gamma rays emitted by certain radio-isotopes are able to penetrate through dense objects such as iron castings. When a photographic plate is placed behind the object, which is then exposed to gamma radiation, the rays will penetrate the object and be recorded on the photographic plate, in the same way as in an X-ray photograph. Thus radio-isotopes used in radiography are an efficient and comparatively inexpensive substitute for radium. While radiography usually utilizes gamma-emitting radio-isotope, beta-emitting radio-isotopes, which are weaker and therefore have a shorter penetrating ability, are widely used in industry in beta thickness gauges.

Radio-isotopes used as tracers or in radiography provide hundreds of possibilities for medical diagnosis too. Users and uses of radio isotopes will rapidly increase as more physicians are trained in their clinical application and as techniques and instruments are refined and improve.

M. Bhavananthan,
G. C. E. (A. L.) Science-

DARKNESS IN THE MIDST OF LIGHT

SINCE the childhood of our race, mankind has accepted darkness of the night time sky as an unquestioned common place fact of life on earth. The sun rises each morning, bringing with it day light. When the sun sets, the one major source of light is gone. Hence the sky can no longer be bright. So have reasoned generation upon generation of men.

The first man who seems to have thought deeply about this phenomenon was a German physician Heirich W. M. Olbers, who in 1826 set out to produce a scientific and mathematical answer to the question: Why is the world dark at night? He located the comet of 1815, which was named for him. The sun, Olbers figured, provides only about half the light we on earth should theoretically be receiving; the other half should come from the billions of stars in the heavens. With all that star light, why is midnight not as bright as day? Taking into account the numbers of stars, their brightness and distance, making painstaking calculations he came to an amazing conclusion; with light streaming from so many stars, the sky should not be dark at night. The earth even at midnight should be blazing with light and heat.

Dr. Olbers said, suppose we think of the universe as a vast hollow ball studded with stars and trillions of miles in diameter with the earth at its centre; light will reach the earth from a multitude of stars; and while the rays from those far away will be very faint, this will be offset because the further out we go, the greater is the number of stars. In fact, the number of stars increases much faster than the distance (just as the volume of a sphere increases in proportion to its radius). Thus the weakening of light at greater distances is more than offset by the greater number of stars there are when such distances are taken into account. No matter how weak the effect of any one star, if the number is large enough and the lapsed time long enough, the planet at the center should be ablaze with light and heat.

Why then is the sky dark at night? For 100 years astronomers tried to solve this. In 1842, an Austrian professor of mathematics, Christian Doppler, discovered what has ever after been known as the Doppler's effect. When someone is standing by a railroad track, as a train comes towards him the pitch of its whistle sounds high, but after it has passed the whistle sounds lower. Doppler found that as the train approaches, the sound waves it sends towards him seem to him, shortened or crowded — and since short wave sounds are higher pitched, the whistle sounds higher. Conversely, when the train speeds away from him the sound waves must travel a greater distance and therefore sound lower.

Doppler effect applies to light waves too. Light waves appear to the eye as longer when they come from an object moving away from us; they seem shorter and "crowded" if the object is approaching us.

With light the effect shows up in colour. Light waves are longer at the red end of the colour spectrum, shorter at the violet end. So light waves from a source that is moving away tend to be shifted down the spectrum towards the red end thus astronomers came to realize that a slight redness in the light coming from a celestial body means that it is moving away from the observer at tremendous speed. The further out they looked the redder was light that telescopes picked up. They concluded that the whole universe is expanding — everything in it is moving farther and farther away from everything else. Dr. Olbers question at last was answered. The sky is dark at night because the universe expands. The stars are moving away from us so fast as to weaken the radiation of light we receive from them. That results in our restful nocturnal darkness and saves us from being vapourised in the shower of hot star light. Otherwise life on earth would not be possible.

M. Nirmala

G. C. E. (Ad. Level) Sc.

"ALL work is not educative. It is educative only when it is preceded by mental effort. You have first to plan the work in your mind, then to think out the ways and means of doing it, then to perform it actually, and finally to assess the results and compare them with the guiding plan. But even when all those four steps have been gone through, it does not follow that work would prove educative. It would certainly give some skill, mental or manual; but skill by itself is not education... Only that work is genuinely educative which serves some values, higher than our selfish ends, and to which we are devoted. He who works for his own ends may become skilled; he does not become educated. In the service of values man does not seek his own enjoyment but strives to achieve perfection in his work, to improve his character and to become a real human being... This educative quality can be found in handwork as well as mental work; and both can be devoid of it."

— *Dr. Zakir Husain*

A DIFFERENT HOLIDAY

IT was a Saturday. There was still one month for the April holidays to start. My friends and I had been discussing our plans for the holidays. We were sad that the long vacation had been cut down to nearly three weeks. I did not know then that I was to have a two months' holiday, and quite a different holiday too.

When I awoke from my bed the following morning I felt weak and giddy. I was unable to get up and walk. So I lay in bed for some time. Then my mother brought me a cup of tea, and told me to drink it. I complained to her about my illness. She told me she would take me to the doctor, soon after she had finished her work. Then we went to our family Ayurvedic Physician. He examined me carefully and gave me some pills with a mixture.

As instructed by the physician my mother brought me home and gave the medicine. The day somehow passed and even the night too. By early morning the fever instead of subsiding shot up higher followed by a terrible headache. I was feeling very awful. Anyhow as I was a man why should I cry over sickness? Though I was patient, my fever and headache soon passed my endurance. So my mother had to seek admission for me at the Green Hospital, Manipal.

The doctors examined me and diagnosed my ailment as typhoid fever. I was asked not to move from bed and a series of injections were given. I had to swallow a large number of pills at short intervals. I was treated for about two weeks and gradually, I began to get better and better. My stay in hospital for about two weeks cost my parents over Rs. 300. The kindness shown to me during my sickness by the nurses and attendants cannot be easily forgotten by me. The medicines could not have effected much without their devoted attention. The visits by my relations and my friends also helped me to put up with my suffering and kept me cheerful.

It took me another three weeks to convalesce and to be able to eat my normal food. I was on a sick man's diet, as people at home were afraid, I might get a relapse. I was not allowed to get out from my home. I could not see a picture or visit my friends. I was kept almost a prisoner undergoing a term of simple imprisonment. When school reopened I was very happy to get back to school. Yes I had had a long holiday but what a terrible holiday it had been. How I longed the holiday should end?

C. Ramprasad,
G. C. E. (O. L.)

*It is our necessities which make our heaven and the heaven
changes with the change of our necessities.*

— Swami Vivekananda.

SOMETHING NEW TO ME

ONE day my father took me to the Jaffna Railway Station to go to Colombo on a short holiday. We took the night mail train. The train arrived at Colombo Fort Station at 6 O'clock in the morning.

Then we hired a taxi and went to Wellawatte to our uncle's house. We had our early morning hoppers and tea. Afterwards we went by bus to Colombo Fort. There I saw big storeyed buildings. I saw many cars going up and down. The whole city was a very busy place. I went to a book shop, Messrs Gunesena & Brothers and bought some magazines. Then I went to the Colombo jetty to see the big cargo and passenger steamers. The port was busy at that time. I saw men unloading food ships.

In the afternoon, after we had taken our lunch, we went to the zoo. We bought admission tickets and went into the zoo. There were lions, tigers, elephants, kangaroos and other animals about which I had read in books. The tigers and lions and such dangerous animals were locked up in cages. Most of the animals were living in their natural surroundings. They were at a safe distance and we watched them for a long time. We saw monkeys of different shapes, sizes and colours. There were a lot of beautiful birds. There were parrots, eagles and owls, swans and other water birds. They were singing or screeching. We saw dangerous snakes in glass boxes. There were beautiful fishes in glass tanks. The fishes were of beautiful colours. After seeing the zoo we returned to our uncle's house.

At 5 p.m. we went to the museum. We saw ancient furniture, household utensils, articles of clothing, jewels, swords and royal chairs. There were stuffed animals, birds and snakes. There were some old statues. After seeing the museum we went back to our uncle's house. At 6 O'clock I went to the Rio theatre to see a film. The theatre was very spacious. The seats were very comfortable. I enjoyed the picture thoroughly.

At 8 a.m. the following day I went shopping. I bought a number of things which were cheaper in Colombo. I bought presents for my brothers and sisters and for my friend. We went to the Fort Railway Station. About 1 p.m. the train came. We got into the train. We were able to get good corner seats. After a while the train started to move. At 10 O'clock we reached Jaffna.

For many Colombo is an old town. But to young people like me it is still full of wonders.

M. Kathirgamanathan,
G. C. E. (O. L.) Prep.

IN AND AROUND JAFFNA

273.05
WAI
B/P

WHEN our school closed for the Easter vacation I decided to invite an intimate friend in Colombo, a Sinhalese girl, to my home town of Jaffna. She accepted my invitation without hesitation because she had never been to Jaffna.

When she arrived I had first to request her to rest because I knew she would be tired after the long journey. She came accompanied by her brother.

The following day my parents and I decided to take her to Keerimalai the well known health resort of our Island. We left very early in the morning and by about 7 a.m. we were enjoying a bath in the tank. After the bath we had break-fast in one of the nearby boutiques. My friend was throughout in high spirits.

After break-fast we started back home in our car and on the way I showed my friend the cement factory at Kankesanthurai and later visited the famous Hindu temple at Maviddapuram. As my friend was a Buddhist, I wanted to take her to the famous Buddhist temple at Nagadeepa, an island on the outskirts of Jaffna. This trip too she enjoyed. I was also very happy because I would never have visited this island if not for my friend.

The rest of the days we spent in seeing a few Tamil films, which she enjoyed. While at home we played cards, read story books and in the nights we thrilled ourselves by telling ghost stories. As my friend had only one week to stay in Jaffna, we were forced to go through our programme fast. When her stay came to a close we were all sorry that she was to leave us. The next day she left us with mixed feelings. I gave her a big box full of mangoes which she very thankfully took with her. After her departure, I felt life very dull for a few days. As our school was to begin very soon I decided to get back to my books. I am now awaiting the next holidays when I would be again inviting my dear friend.

V. Kamalini,
G. C. E. (O. L.) Prep.

*It is not the places we visit, but what we see there that gives
us a better understanding.*

— Old Saying.

186038

DRIVING A "LANDMASTER"

MY father is a dealer in "Landmaster" tractors. It is a popular tractor in Ceylon. It is small and light and we can easily manage it. My father has a show - room at Clock Tower Road, Jaffna. Only one man is employed in our show - room. He is the man who demonstrates to the customers how the tractor works.

On Poya days I go to my father's show - room. I had been very anxious to drive a tractor. Whenever my father was in Colombo I used to ask the demonstrator to let me drive it. "If some one should tell your father he would scold me." Every time I asked him he used to reply to me in this way. So I was angry with him. Thereafter I never asked him. One day he told my father that I was trying to drive the tractor. Father scolded me and said, "Hereafter I mustn't see even your shadow near the tractor. Your work is to study your lessons".

One day one of our school masters came to our shop to buy a tractor. That day was a Poya day. So I also went to see the demonstration on his field. After the demonstration was over my father and the master went somewhere. So the driver and I were alone in the field.

Now this driver was a new employee and was new to the tractor. I asked the driver, "Will you let me drive the tractor a short distance? I am quite expert at the job." He first refused. When I begged a second time he allowed me to drive it. I climbed up and sat on the driving seat and started the tractor. Then I drove for some distance. I was driving it fast so I couldn't control it. Suddenly it ran over a bund and I was thrown out from the seat. The tractor ran some distance and stopped. Nothing was damaged on the tractor. Only I was slightly injured. I had narrowly escaped. Then the driver came running to the spot.

When he came to the spot he first looked at the tractor to see whether it was damaged, because he was afraid of his master. Then he took the tractor and parked it at a suitable place.

I have never attempted to drive a tractor since that day. Father was right when he warned me.

N. V. Ravendradeva,
G. C. E. Prep. Arts A.

AT KEERIMALAI ON A POYA DAY

LAST Poya day was one of the happiest days of my life. On the previous day a friend of mine had invited me to join a party on a picnic to Keerimalai and I was very glad to accept his invitation. Early that morning we met together at the Jaffna bus-stand and left by bus. During the journey I was picturing to myself the sights at Keerimalai with its beautiful beach. Soon we arrived at Keerimalai.

The sea was calm and the azure-blue wave lashed gently against the sandy beach. In a moment, we jumped out of the bus and were swimming and splashing water with our hands and legs. I had never swum in the sea before and it filled my heart with joy. I would have liked to spend all my time in the sea but in a few hours, I grew very tired. I lay down on the edge of the beach. As I lay there, the waves gently rolled over me. We spent a few minutes collecting the shells.

Soon it was two O'clock and we felt hungry and tired. So we sat down on the sand and took our lunch which we had brought from our homes. Then we spent our time chatting among ourselves and walking up and down the beach. Soon it was six O'clock and we decided to go back, but I told my friends to stay until seven O'clock and get a view of Keerimalai at night. So we stopped a while. It was more beautiful and pleasant at night than during the day. There was perfect stillness except for the noise made by the waves. The sound of the waves is as sweet as music. Seven O'clock and we had to leave Keerimalai. So we got into a bus and returned home.

S. Wignarajah,
G. C. E. (O. L.) Prep.

HAPUTALE

I went to Haputale during the last holidays. I took train at the Jaffna Station. I went along with my uncle. We got down at the Polgawela Station and took the up country train. As we left Polgawela the train began to climb slowly. The train went round the hills. I peeped through the window and saw the tea estates on all sides.

I got down at Haputale Station and went to my uncle's place. On the way I saw the Deyaluma water fall. Water fell from a great height. In the evening uncle took me to the Haputale tea factory. We went round and saw how tea was made. Then we went to a rubber factory and saw how rubber was rolled. I saw many coco trees on either side of the road. Indian labourers were all over the place. I saw them working hard. Everywhere we saw bright green and fresh vegetation. How very different Haputale was from Jaffna!

B. Sivakumaran,
J. S. C. (A)

THE SAME RULE FOR ALL

WHEN we went on the tour during the April vacation, we found on the first day students taking their own time in getting ready. Our appeals and warnings were of no use. We were delayed again and again. There was an ultimatum. At Kandy, some students and a philosophic and absent-minded master did not turn up at the scheduled time. We left them behind and they had to catch us up in another vehicle. There was no problem after that. Everybody was ready in or before time.

S. Nadarajah,
G. C. E. (A. L.) Arts.

THE PRICE OF PERFECTION

SOME of the students were digging a jumping pit near our water tank. We had dug sufficiently deep and thrown out the sharp stones etc. Somebody now hit against an old iron rod lying buried there. The master in charge directed that we turn the end of the rod back into the soil and leave it alone. Another master who insists on perfection happened to pass that way. He said, "If you do a thing, you must do it well. Dig it out". A strong boy raised the mammoth high and struck. There was a spurt of water. A water-pipe nearby had been hit. We had to rush to a pipe repairer before the Principal or anybody else came to know of the damage we had caused. It cost us only a small sum to put a patch and repair the pipe but what a great deal more in nervous tension. Very high is the price of perfection.

M. Thayanithi,
G. C. E. (A. L.) Sc.

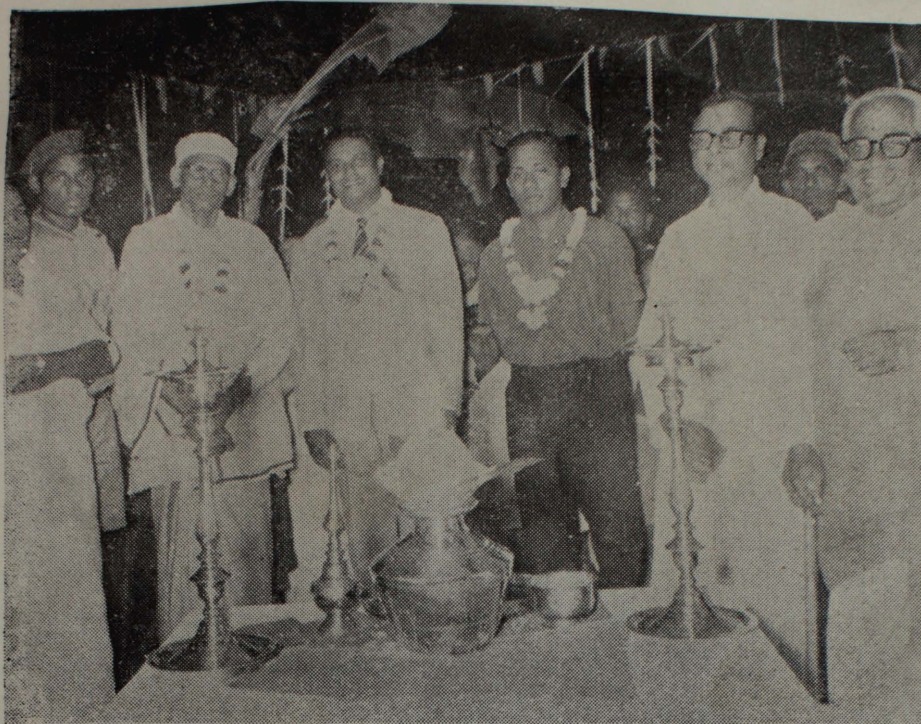

THE NEED FOR BIG MOUSTACHES OR BEARDS

THE new master came and sat in the science laboratory. He was young and boyish in appearance. The lab-boy looked at him hard. The master continued to read a magazine quite unperturbed. "Get out from here" shouted the lab-boy. The master got the shock of his life. "Don't you know no student can be here during free periods." The master had to explain. If he had sported a big moustache or professorial beard, he wouldn't have been put to this inconvenience.

R. Chandrasegaram,
G. C. E. (A. L.) Sc.

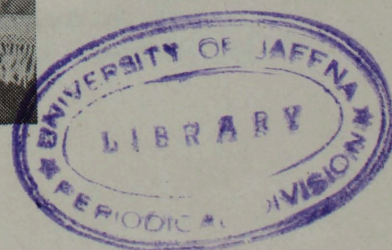

Mr. Alfred Duraiappah M. P. declared open the Eastern Block
on 22-11-64

The Indian High Commissioner
makes a present of books

சனாதன தர்மம்

கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்

மனிதர் கடவுளை வழிபடுவதற்கு அமைந்த மார்க்கமே சமயம் எனப்படும். உலகத்திற் பலவேறு சமயங்கள் இருக்கின்றன. கிறிஸ்துநாதர் சொல்லிய முறையிற் கடவுளை வழிபடும் சமயம் கிறிஸ்து மார்க்கம் என்று சொல்லப்படும். மகமதுநபி அவர்கள் கூறிய வழியிற் கடவுளை வழிபடும் சமயம் இஸ்லாம் என்று சொல்லப்படும். புத்தபகவான் கூறிய போதனைகளைப் பின்பற்றும் சமயம் பௌத்த மதம் எனப்படும். இந்தியாவில் தோன்றிய மகரிஷிகள் கூறிய வழிகளில், கடவுளை வழிபடும் சமயம் “சனாதன தர்மம்” என்று அழைக்கப்படும். மேலே கூறிய சமயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியது “சனாதன தர்மமே” ஆம். சனாதன தர்மத்தை இக்காலத்தில் “இந்து சமயம்” என்று கூறுவார்கள். சனாதன தர்மம் என்பதின் கருத்து என்னவெனில் “நித்தியமான உண்மைகளைக் கூறும் மார்க்கம்” என்பதாம். இந்து சமயம் என்பதின் கருத்து இந்திய மக்களின் சமயம் என்பதாம்.

இந்திய நாட்டில் இக்காலத்தில் பல சமயங்களும் இருப்பதால் இந்திய மக்களின் சமயமே இந்து சமயம் எனக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆனால், இந்து சமயம் என்னுஞ் சொற்றொடர் பலகாலமாக வழக்கில் இருந்து வந்தமையால் “சனாதன தர்மத்”தை இச் சொற்றொடராலே இக்காலத்தில் எல்லாரும் அழைக்கின்றனர். பொருத்தமற்ற சொற்றொடராயினும் அது வழக்கத்தால் நிலைத்து விட்டது.

சனாதன தர்மமாகிய இந்து மதம் பல பிரிவுகளை உடையது. அவை: சைவம், வைணவம், சாக்தம், காண்பத்தியம், கௌமாரம், சௌமாரம் என்பனவாம். சைவ சமயம் கடவுளைச் சிவன் என்னும் நாமத்தில் வணங்குவது. சைவம் என்பதின் பொருள் சிவசம்பந்தம் உடையது என்பதாம். வைணவ சமயம் கடவுளை விஷ்ணு என்னும் பெயரால் வணங்குவது. வைணவம் என்பதின் பொருள் விஷ்ணு சம்பந்தமுடையது என்பதாம். சாக்த சமயம் உலக மாதாவாகிய பராசக்தியை வழிபடும் சமயமாகும். சாக்தம் என்பது சக்தி சம்பந்தமுடைய மார்க்கம் எனப் பொருள் படும். காண்பத்தியம் கடவுளைக் கணபதி என்னும் பெயரில் வழிபடும் மார்க்கமாகும். கௌமாரம், கடவுளைக் குமரன் அல்லது முருகன் என்னும் பெயரில் வழிபடுஞ் சமயமாகும். சௌமாரம், சூரியனைக் கடவுளின் பிரதிவிம்பமாக வழிபடும் மார்க்கமாகும்.

இந்து சமயத்தில் மேலே கூறப்பட்ட பிரிவுகள் இருப்பினும் அவை யாவும் தமக்கு அடிப்படையான ஒரே கொள்கையை உடையன. இவ்வுண்மையை அறியாத அன்னிய மதத்தவர்கள் இந்து சமயம் பல சமயங்களின் சேர்க்கை என்று கூறுகின்றார்கள். இது இந்துசமயத்தின் அமைப்பை நன்கு அறியாமையால் ஏற்பட்ட தவறான கருத்தாகும்.

புத்தபகவான், கிறிஸ்துநாதர், மகமதுநபி முதலியோர் போதித்த சமயக் கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ள பௌத்த இஸ்லாமிய சமயங்களில் பல வேறு பிரிவுகளிருக்கின்றன. அப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரே சமயத்தவர்களாகிய பிற பிரி

வினரைக் கண்டிப்பதும் தூஷிப்பதும் நாம் நன்கு அறிந்த உண்மை. ஆயினும் அச்சமயங்களைப் பல சமயங்களின் கூட்டம் என்று ஒரு இந்துவும் சொல்லுவதில்லை.

இந்து சமயம் பல சமயங்களின் கூட்டம் என்னும் தப்பான கருத்தை மாணவர்கள் தங்கள் மனத்திலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டும்.

“கடவுள் ஒருவரே, ஆனால் மகரிஷிகள் அவரைப் பல பெயர்களினாலும் அழைக்கின்றார்கள்” — இருக்குவேத வாக்கியம்.

இதே கருத்தைச் சிவஞான சித்தியாரும்,

“யாதொரு தெய்வங் கொண்டிர்
அத்தெய்வமாக ஆங்கே
மாதொரு பாகனார் தாம்வருவர்”

எனத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றது. இந்துக்களில், சிலர் சிவனையும், சிலர் விஷ்ணுவையும், சிலர் பராசக்தியையும், சிலர் முருகனையும், சிலர் கணபதியையும், சிலர் சூரியனையும் வழிபட்டாலும் அவர்கள் ஒரே சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

சனாதன தர்மமாகிய இந்து சமயம் பல பிரிவுகளை யுடையதாயினும் அப்பிரிவுகள் ஒரே விதமான அடிப்படைக் கொள்கைகளையே யுடையன என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். அவ் அடிப்படைக் கொள்கைகள் எவை என்பதை இக்கட்டுரையில் விரித்து உரைப்பாம்.

இந்து சமயப் பிரிவுகள் யாவும் பின்வரும் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாம்.

1. கடவுள் ஒருவர் உண்டு.
2. ஆன்மா என்னும் ஓர் அறிவுடைப் பொருள் உண்டு.
3. சடமாகிய உலகம் கடவுளிலும் ஆன்மாவிலும் வேருன பொருள்.
4. ஆன்மா மோட்சம் அடையும்வரை பிறந்து, இறந்து சுழலும்.
5. ஆன்மா பிறந்து இறந்து கர்மத்தின் பயனாக உலக வாழ்வின் சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கின்றது.
6. கடவுளை அடைவதாகிய மோட்ச நிலையைப் பெறுவதற்கு வேண்டப்படுஞ் சாதனங்கள் ஆலய வழிபாடு, பக்தி, ஞானம் என்பனவாம்.
7. கடவுள் வழிபாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வோர் அணிய வேண்டிய சின்னங்கள் சில உண்டு.
8. மக்கள், கடவுள், ஆன்மா, உலகம், மோட்சம் என்பனவற்றின் இலக்கணங்களை நன்கு அறிந்து ஒழுக்கமான வாழ்வை நடாத்தி, முத்தியின்பத்தைப் பெறும் பொருட்டு, கடவுளால் நூல்கள் அருளப்பட்டிருக்கின்றன.
9. அவ்விதம் அருளப்பட்ட நூல்களே வேதங்களும் ஆகமங்களும்.

எனவே, மேலே கூறப்பட்ட கொள்கைகளை அங்கீகரிப்போர் எப்பிரிவினைச் சார்ந்தவராயினும் எந்நாட்டில் வசிப்பவராயினும் அவர்கள் யாவரும் இந்துக்களே

யாவர். இந்துக்களிடத்தில் மிகச் சிறப்பாகக் காணப்படும் சமயக் கொள்கைகள் எவையெனில், வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் இறைவன் அருளிய நூல்கள் எனக் கொள்ளுதல், ஆலய வழிபாட்டைச் சிறந்த சமய சாதனமாகக் கருதுதல், கர்மத்தின் பயனாகப் பல வேறு பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன என்ற உண்மையை அங்கீகரித்தல் என்பனவாம்.

சனாதன தர்மமாகிய இந்துமதத்தின் பொதுநூல்களாவன :- நான்கு வேதங்கள், சிமிர்திகள், வேதாங்கங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்பனவாம்.

வேதங்கள் :

வேதங்கள் நான்காக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை : இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்று சொல்லப்படும். ஒவ்வொரு வேதமும் மூன்று பிரிவுகளையுடையது. அப்பிரிவுகள் சங்கிதைகள், பிராமணங்கள், ஆரணியங்கள், உபநிஷதங்கள் எனப்படும். சங்கிதைகள் தோத்திர ரூபமாக அமைந்த பாட்டுக்கள். அவைகள் மந்திரங்கள் என்றும் அழைக்கப்படும். பிராமணங்கள் வேள்வி முதலிய கிரியைகளைச் செய்யும் பிரமாணங்களை வசனநடையிற் கூறும் நூல்கள். ஆரணியங்களும் உபநிஷத்துக்களும் தத்துவ விஷயங்களையும் ஞானசாதனைகளையும் கூறும் நூல்களாம்.

வேதாங்கங்கள் :

சிகைஷு, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தம், சோதிடம் என்னும் ஆறும் வேதாங்கங்கள் எனப்படும். வேதங்களுக்கு அங்கங்களாக அமைந்துள்ளமைபற்றி இவை வேதாங்கங்கள் என்று அழைக்கப்படும்.

சிகைஷு வேதமந்திரங்களிலுள்ள சொற்களின் உச்சரிப்பை விளக்கமாக வுணர்த்தும் நூலாகும். கல்பம் வேள்விகளை இயற்றுதற்கு வேண்டப்படும் ஒழுங்குகளையும் அளவுகளையும் பிறவற்றையும் விளக்கும் நூலாகும். வியாகரணம் வேத மந்திரங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள பாஷையின் இலக்கண அமைதியைக் கூறும் நூலாகும். நிருக்தம் சொற்களின் கருத்துக்களையும் இனத்தையும் கூறும் நூலாகும். சந்தம் மந்திரங்களின் யாப்பமைதியைக் கூறும் நூல். சோதிடம் வேள்வியைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தையும், நேரத்தையும் குறிப்பதற்கு உதவியாக அமைந்துள்ள நூலாகும். வேதங்களைப் பிழையறக் கற்பதற்கும், வேள்வி முதலிய கிரியைகளை ஒழுங்கான முறையிற் செய்வதற்கும் வேதாங்கங்களின் பயிற்சி இன்றியமையாததாகும்.

சிமிர்திகள் :

சமய வாழ்க்கையிலும் சமூக வாழ்க்கையிலும் இந்து மக்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய ஒழுங்கு முறைகளை மிகவும் விளக்கமாகக் கூறும் நூல்கள் சிமிர்திகள் எனப்படும்.

புராணங்கள் :

உலகத்தின் தோற்றம், நிலை, அழிவு என்பனவற்றின் வரலாற்றினையும், பண்டைக்கால அரசர்களது வரலாற்றினைப் பற்றிய பாரம்பரியக் கதைகளையும், யுகங்களின் கால எல்லைகளையும் கூறுவதோடு, சமய தத்துவங்களையும் கதை உருவமாக

மிக எளிய நடையில் எடுத்து விளக்கும் நூல்கள் புராணங்கள் எனப்படுவன. முக்கிய புராணங்கள் பதினெட்டாகும். உப புராணங்களும் பதினெட்டேயாம்.

இதிகாசங்கள் :

வால்மீகி முனிவர் எழுதியதாகக் கூறப்படும் இராமாயணமும், வியாச முனிவர் எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் மகாபாரதமும் இதிகாசங்கள் எனப்படும்.

மேலே எடுத்து விளக்கப்பட்ட நூல்கள் யாவும் வடமொழியிலே உள்ளன. இந்நூல்கள் யாவும் இந்து சமயமாகிய சனாதன தர்மத்தின் பொது நூல்களாகும். எல்லா இந்துக்களும் இந்நூல்களை அங்கீகரிக்க வேண்டும். சைவம், வைணவம், சாக்தம் என்னும் சமயப் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேறு சிறப்பு நூல்கள் உள்ளன.

வேதங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்நூல்கள் மனிதர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவையல்ல. அவை எப்பொழுது எழுதப்பட்டவையென்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஒருவரும் நிர்ணயம் செய்யவும் முடியாது. நம் ஐதீகத்தின்படி அவை சாசுவதமானவை. ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உலகிலுள்ள மற்றெல்லா மதங்களும் ஒரு தெய்வம், அல்லது தெய்வத்தின் அருள் பெற்ற ஒருவர் செய்த உபதேசங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் வேதங்கள் எந்தத் தனி மனிதனுடைய உபதேசங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவைகள் கடவுளைப்பற்றிய ஞானத்தையுடைத்தா யிருப்பதால், அவை சாசுவதமாக இருந்து, அவைகளே நம் மதத் திற்கு அதிகாரமாகவும் விளங்குகின்றன. அவை ஒரு காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்டனவென்று சொல்லமுடியாது. அவை என்றும் அழியாமலிருப்பவை. உலகம் ஆரம்பமும் முடிவுமின்றி சாசுவதமாகவிருப்பது போல், கடவுளைப் பற்றிய இந்த ஞானமும் அழிவற்றது. இந்த ஞானத்திற்குத்தான் வேதம் என்று பெயர். வேதாந்தம் என்று சொல்லப்படுகிற இவ்வுண்மைகள் ரிஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை. ஆத்மீக உண்மைகளைக் காணும் பெரியோர்கள் ரிஷிகளாகக் கருதப்பட்டார்கள். அந்த உண்மை அவர்களுடைய தென்று நினைக்கக்கூடாது. வேதத்தில் ஒரு மொழி ஒரு ரிஷியிடமிருந்து வந்ததெனில் அதை அவர் எழுதினார் அல்லது தன் மனதிலிருந்து உண்டாக்கினார் என்று நினைக்கலாகாது. முன்னமேயே கற்பகோடி காலமாக அவ்வுண்மை இருந்துவந்திருக்கிறது. அவர் அதைக் கண்டார்; அவ்வளவுதான். ரிஷிகள் ஆத்மீக உண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பவர்கள்.

— இலங்கையில் சுவாமி விவேகானந்தர்.

கர்மயோகம்

ஜீவாத்மாக்கள் செய்யும் வினையையே கர்மம் என்பர். இக்கர்மம் ஆசையோடு செய்யும் வினை, ஆசையற்றுச் செய்யும் வினை என இரு வகைப்படும்.

அஞ்ஞானத்தில் அழுந்தும் ஆத்மாவை உய்விப்பதற்காக இறைவன் தூலகுக்கும் சரீரங்களையும், உலகம், போகம், கர்மம் என்பவற்றையும் சிருஷ்டித்தார். ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தத்தம் கர்மங்களை (நற்கருமங்களிலேதானும்) பற்றுவையாது சமத்துவ புத்தியோடு செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சமத்துவ புத்தியோடு செய்யப்படும் கர்மங்களையே நிஷ்காமியகர்மமென்பர். இந்நிஷ்காமிய கர்மத்தால் ஞானம் உதிக்கும். பயம், துக்கம் என்பன நிவிர்த்தியாகும். இவ்வாறு ஆசையற்றுச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் கோப, லோப மோகங்களை நீக்கிச் சித்த சுத்தியையும் அறிவையும் கொடுக்கின்றன. இவ்வாறு இவை நல்லனவற்றைக் கொடுப்பதால் இவற்றைத் துக்கநிவிர்த்தி மார்க்கமென்பர்.

இச்சையோடு செய்யும் கர்மமானது பிறப்பு, இறப்பு முதலியனவற்றைத் தரும். இச்சையோடு கூடிய கர்மத்தைச் செய்தவன் இகபரலோகங்களிற் சோர்வு, பயம், துக்கவிருத்தி என்பவற்றோடு கூடிய பலனை அடைகிறான்.

ஜீவாத்மாக்கள் கர்மங்களை எந்தப் புத்தியோடு செய்கின்றனவோ அந்தப் புத்திக்கேற்ற பலனைப் பகவான் அளிப்பான். கர்மங்களை எவருஞ் செய்தல் வேண்டும். ஒருவர் கர்மங்களைச் செய்யாது விடுவராயின் அது இறைவனின் சிருஷ்டியாகிய தர்மசக்கரத்திற்கு விரோதமானதாகும். ஆசையற்ற வினையானது (நைஷ்கர்மியம்) கர்மம் செய்யாமையினால் ஏற்படுவதில்லை. அவை கர்மம் செய்தவிலே தான் ஏற்படும்.

முக்குணங்களின் தூண்டுதலினாலேயே கர்மேந்திரியங்கள் கர்மத்தைச் செய்கின்றன. அதாவது சத்துவம் (சாத்வீகம்) என்னும் குணமானது புத்தியைச் சுகத்திலும், கற்றலிலும் ஏவிப் பாதிக்கிறது. ரஜஸ் (ராசதம்) என்னும் குணமானது மனதிலே விருப்பு வெறுப்பை உண்டாக்கி மனதை விஷயங்களிலே ஏவிக் கர்மேந்திரியங்களால் கர்மத்தைச் செய்வித்து ஆத்மாவைப் பாதிக்கிறது. தமஸ் (தாமதம்) என்னும் குணமானது அறிவை மறைத்து மறதி, சோம்பல் என்பவற்றைப் பாதிக்கிறது. இவ்வாறு முக்குணங்களின் தூண்டுதலால் கர்மேந்திரியங்கள் கர்மத்தைச் செய்யும்போது தமஸ் என்னும் இருளினால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்மா "நான் கர்மங்களைச் செய்கிறேன்" என நினைக்கின்றது. ஆனால் உள்ளபடி பார்க்கின் ஆன்மா சாட்சியேயன்றிக் கர்த்தாவன்று. இவ்வாறு ஆன்மா சாட்சியாக நின்றால் நிஷ்கர்மிய பலனைப் பெறும். எல்லோரும் முக்குணங்களின் தூண்டுதலினால் கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகின்றவர்களாதலால் ஒருவரும், ஒரு சமயத்திலும், ஒரு கணமும் கர்மத்தைச் செய்யாதவராக இருப்பதில்லை.

பிரமத்தில் (பரம்பொருளில்) ஓடுங்கின பிரகிருதியானது பராசக்தியின் ஏவலால் மீளவும் தோன்றும்போது அவற்றினின்று கர்மவஸ்துவாகிய ரஜஸ்குணம்

தோன்றும். இவ்வாறு ரஜஸ்குணம் தோன்றியமையால் யஞ்ஞமும் (வேள்வியும்), யஞ்ஞத்தினால் மேகமும் (மழையும்), மேகத்தினால் அன்னமும் (உணவும்), அன்னத்தினின்று தூலசரீரமும் தோன்றிப் பின் ரஜஸின் ஏவலினால் யஞ்ஞத்தைச் செய்யும். இவ்வாறு பிரளயகாலம் வரையும் சக்கரம் போலச் சுழல்வதால் இவற்றைக் கர்ம சக்கரமென்பர். இதன் சுழற்சியை அறியாதவனே விருப்பு, வெறுப்புக்களில் அழுந்தித் துக்க சொரூபியாகின்றான்.

ஆத்மா தனது பிறவிக் குணத்திற்கேற்பவே கர்மங்களைச் செய்தல் வேண்டும். பிறவியிலேயே மனிதர்களிடம் இருக்கும் குணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான், சதுர்வர்ணம் (நான்கு வர்ணம்) இயற்றப்பட்டது. தெய்வ நிச்சயம், நேர்மை, பொறுமை முதலிய குணங்களை யுடையோனைப் பிராமணனெனவும், ஆபத்திற் கலங்காமை, வீரம், அஞ்சாமை என்ற குணங்களை யுடையோனைச் சத்திரியன் எனவும், பொருள் கைம்மாறுதலில் விருப்பமும், நிமை, பொன் முதலிய வற்றை விருத்தி செய்வதில் விருப்பமும் உடையானை வைசியனெனவும், பணி செய்தலில் விருப்பமுடையானைச் சூத்திரனெனவும் அவரவரது இயல்பைக் கொண்டு வர்ணங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு குணங்களை நிச்சயிப்பது மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயேயாகும். இவ்வாறு ஜீவாத்மா தனது பிறவிக் குணத்திற்கு ஏற்பச் செய்யும் கர்மம் சுவதர்மம் ஆகும். வேறு குணத்தொழிலை ஆத்மா கையாளுதலைப் பரதர்மமென்பர். ஆத்மா ஆபத்து வந்தவேளை சுவதர்மத்தை அனுசரிக்க முடியாதவிடத்துப் பரதர்மத்தை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால், அவ்வாபத்து முடிந்தவுடனேயே மீண்டும் பரதர்மத்தைக் கைவிட்டுச் சுவதர்மத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பரம்பொருளே போதுமென்று அதனிலே ஆனந்தமடைந்திருப்பவன் கர்ம சக்கரத்தின் இயல்பையறிந்து சிற்றின்பங்களை வெறுத்துச் சித்த சுத்தியையும், சமத்துவ புத்தியையும் பெற்ற ஞானாதிகாரியாவான். இவ்வாத்ம ஞானிக்குக் கர்ம சக்கரம் வேண்டியதில்லை. கர்மசக்கரமானது இவ்வாத்ம ஞானியின் பகைவர்களுக்குப் பாவபலன்களையும், நண்பர்களுக்குப் புண்ணிய பலன்களையும் வழங்கும்.

பிரகிருதியின் குணங்களில் மோகம் கொண்டவர்கள் குணங்களின் கர்மங்களைச் செய்கின்றமையால் அவர்களுக்கு நான் செய்கின்றேன் என்ற கர்த்திருத்துவ புத்தியைப் பற்றியும் அதனால் வரும் துன்பங்களைப் பற்றியும் ஞானி விளக்கமாட்டான். காரணம் அவர்கள் பக்குவமில்லாதவர்களாதலால் அவர்களது புத்தியில் பேதமுண்டாகி அவர்கள் கர்ம அனுஷ்டானத்தையும் அவமதிப்பர் என்பதனாலேயாம்.

ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யும்போது, "ஈஸ்வரனுடைய கட்டளையினால், அவனுதவியைக் கொண்டு, அவனுடைய பிரீதிக்காகவே செய்கின்றேன்" என எண்ணிக் கொண்டும், பரமாத்மாவைத் தியானித்துக் கொண்டும் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சிரத்தையுடன் நித்தியமும் அலட்சியம் செய்யாமல் கர்மங்களை ஒருவன் செய்வானாகில் அவன் பரத்தைப் பெறுவான். இக்கர்மங்களை எவ்வாறாயினும் செய்தாற்றான் உடம்பைக் கூடக் கொண்டு செலுத்துதல் முடியும்.

ஆ. சரோஜாதேவி

பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு, 2 ஆம் வருடம்.

கல்லூரி மாணவர்களின் சுற்றுப்பிரயாணம்

மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் சுற்றுப்பிரயாணம் ஒரு பிரதான இடம் வகிக்கிறது. “பிரயாணம் கல்வியின் ஒரு பகுதி” என்பது அறிஞர் வாக்கு. மாணவர் தாம் படிப்பனவற்றையும், படிப்போடு சம்பந்தமுடைய விடயங்களையும் நேரிற் சென்று பார்த்து அவற்றைத் தம் நினைவில் என்றும் பதித்து வைத்திருப்பதற்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் நன்மையளிக்கிறது. புனியியல் மாணவன் ஒருவன் மலைகளின் போக்கு, பாறைகளின் அமைப்பு, நீர்வீழ்ச்சி முதலியவற்றையும், சரித்திர மாணவன் வரலாறு சம்பந்தப்பட்ட இடங்களையும், விஞ்ஞான மாணவன் தாவர, விலங்குப் பண்ணைகளையும், இரசாயன தொழில் நுட்பங்களையும் நேரிலே பார்த்துத் தெளிந்து கொள்வதற்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் மிக வேண்டற்பாலது. அத்துடன் நாட்டின் வளம், தொழில் முன்னேற்றம் முதலியவற்றையும் அறிந்து கொள்ள அது உதவுகிறது.

இந்நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எமது கல்லூரி மாணவர்கள் இலங்கையின் சில பாகங்களைப் பார்வையிட முடிவு செய்தனர். அதன்படி எமது சுற்றுப் பிரயாணத்தை 16-4-67இல் ஆரம்பித்தோம் எக்கருமத்தையும் கடவுள் வழிபாட்டுடன் செய்வது எமது மரபு. அம் மரபுக்கியை வண்ணை வைத்தீஸ்வரப் பெருமானை வணங்கி, நல்லூர் சென்று முருகக் கடவுளையும் வழிபட்டுப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தோம்.

மாணவர்கள் புதிய இடங்களைப் பார்வையிடப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருந்தனர். அம் மகிழ்ச்சியினால் அவர்களையறியாமற் சுவைபடப்பாடி மற்றையோரையும் மகிழ்விப்பதில் ஈடுபட்டனர். காலை 9 மணியளவில் முறுகண்டிப் பிள்ளையார் ஆலயத்தையடைந்தோம். அவ்விநாயகப் பெருமானின் திருவருட் செயல்கள்பற்றி முன்னரே பலசம்பவங்கள் கேள்விப்பட்டுள்ளோம். ஆங்கு எச்சமயத்தவரும், எவ்விதப்புடையவர்களும் பக்தி சிரத்தையுடன் வழிபடுவதைக் கண்டோம். இறைவன் சந்நிதியில் சாதி, சமய வேறுபாட்டுக்கிடமில்லை என்பதைக் கண்கூடாகக் கண்டோம். நாமும் பக்தியுடன் விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டோம். அங்கிருந்து, இலங்கையின் புராதன தலைநகரும், சரித்திரப் பிரசித்தி வாய்ந்ததுமான அநுராதபுரியை நோக்கி எமது பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தோம். இலங்கைச் சரித்திரத்திலே பிரதான இடம்பெறுவதும், 2250 வருஷங்களுக்கு முன்பு தேவநம்பியதீசன் என்ற அரசனால் நாட்டப்பட்டதுமான பரிசுத்த வெள்ளரசு மரமும், சிங்கள மக்களின் வீர புருஷனான துட்டகைமுனுவால் கட்டப்பட்ட ருவென்வெலிசயாவும் அந்நகரின் புனிதத் தன்மையை அதிகரிக்கின்றன. மேலும், ஈசுரமுனியா, அழிவுபெற்ற நிலையிலுள்ள ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்பன அந்நகரத்தின் பழையவரலாற்றையும், பெருமையையும் எடுத்துக் காட்டின. சிங்கள அரசர்களின் அரசியற் சிறப்பையும், சிற்பக்கலைத் திறனையும் எமக்கு நினைவூட்டின.

அடுத்து, இலங்கையின் சரித்திர வரலாற்றிலும், புத்தமத வரலாற்றிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்து விளங்கும் மிகுந்தலையை யடைந்தோம். இங்கேதான் முதன் முதலாக கி. மு. 307ஆம் ஆண்டு மகிந்தன் தேவநம்பியதீசனுக்குப் புத்தரின்

போதனைகளை எடுத்துரைத்தாரென்று சரித்திரம் கூறுகிறது. மிகுந்தலை மலை உச்சியில் மகிந்தன் எழுந்தருளிய இடத்தையடைய சுமார் 2000 படிசைகைக் கடக்க வேண்டும். இப்படிகள் வழியாக நாங்கள் நடந்து சென்றபோது எண்ண முடியாத சரித்திரச் சின்னங்களைச் சந்தித்தோம்.

பின்னர், “டம்புல்லா” குகைக் கோவில்களைச் சென்றடைந்தோம். கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வாலகம்பாரு அரசன், தன்னைப் பகைவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிய இங்குள்ள குகைகளையெல்லாம் அழகான புத்த கோவில்களாக மாற்றித் தன் நன்றிக் கடனைச் செய்தானென்று சரித்திரம் கூறுகிறது. இன்றும் அக்குகைக் கோவில்கள் பெருமையுடன் பௌத்த மக்களையும், உல்லாசப் பிரயாணிகளையும் கவர்கின்றன. இங்குள்ள புத்த உருவங்கள் அழகுக்கலைக்கு அணிகலனாக விளங்குகின்றன. குகைக்கோயில் ஒன்றில் 47 அடி நீளமுள்ள பிரமாண்டமான புத்த உருவம் பாறையிற் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்த வடிவம் புத்தபெருமானுடைய சாந்த சொருபத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. குகையின் மேல் வரையப்பட்டுள்ள ஓவியங்கள் புத்தசமயத்தவரின் ஓவியத்திறனை விளக்கிக்காட்டின. அங்குள்ள சிற்ப, சித்திர வரலாறுகளைப்பற்றிப் புத்தகுருமார் எங்களுக்கு விளக்கிக் கூறினர். புத்தபிரானின் திருவுருவத்தை வணங்கிவிட்டு அங்கு நின்று கண்டிமாநகரையடைந்தோம்.

17-4-67 காலையில் கண்டி நகருக்கண்மையிலுள்ள பேராதனைப் பூங்காவைப் பார்க்கச் சென்றோம். இலக்கிய மாணவருக்கு அப்பூங்கா சோமசுந்தரப் புலவரின் “பேராதனைப் பூந்தோட்டம்” என்ற செய்யுளை நினைவூட்டியது. தாவரவியல் கற்கும் மாணவர்களுக்கு இது கல்விக்கூடமாக விளங்கியது. பூங்காவின் மூன்று பக்கங்களிலும் மகாவலிகங்கை பாய்ந்து செல்வது ஒரு தனியழகு. தென்கிழக்காசியாவிலுள்ள சிறந்த பூங்கா என இது மதிக்கப்படுவது தகுதியென நாம் தீர்மானித்தோம். அங்கேயுள்ள மூங்கில் மரங்களின் செழிப்பையும், பூங்காவின் அழகையும் நாம் நோக்கியபோது “பேராதனைப் புதிய நந்தவன மகவைப் பேணிய முதுட்டி மகாவலிகங்கை பெருகும்” என்ற புலவரின் பாடல்களின் உண்மை புலப்பட்டது. தாவரவியல் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் தாவரங்களின் சிறப்பியல்புகளை நேரில் விளக்கிக்காட்டினார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இப்பூந்தோட்டத்தின் அருகாமையில் அமைந்துள்ளது. பல்கலைக் கழகத்திற்கு இப்பூந்தோட்டம் பேரழகினைக் கொடுக்கின்றது. பேராதனைப் பூந்தோட்டமும், பல்கலைக் கழக விரிவுரை மண்டபங்களும், விடுதிச் சாலைகளும், நூல்நிலையக் கட்டிடமும் நாம் பல்கலைக் கழகத்திற் சேர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன.

கண்டி மாநகரம் பலவகையிலும் சிறப்புற்று விளங்குவதுடன் சரித்திரப் பெருமைவாய்ந்த நகரமுமாகும். ஒரு காலத்தில், சிங்கள மக்களின் தலைநகரங்களுள் மேன்மையுற்று விளங்கியது இக்கண்டி நகரம். மலைகளின் மத்தியில் அழகும் பொலிவும் பெற்ற நகரமாக விளங்குகிறது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நகரிலுள்ள எல்லாவற்றையும் செவ்வனே பார்க்க வேண்டுமென்பது எங்கள் முன்னைய திட்டம். தலதா-மாளிகை கண்டி நகருக்கு அழகையும், தூய்மையையும் அளிப்பது. புத்த பகவானின் புனித தந்தம் வைக்கப்பட்டுள்ள அம்மாளிகை, சிற்பக்கலையும் ஓவியக்கலையும் ஒருங்கே அமைந்து காட்சியளிக்கின்றது. பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்கள்

தினமும் புனித தந்தத்தைத் தரிசித்துச் செல்லுங்காட்சி ஓர் அற்புதமானது. தலதா-மாளிகையின் பக்கத்தே அமைந்துள்ள கண்டி ஏரி கண்டி நகரின் அழகை மேலும் சிறப்பிப்பதாக அமைந்துள்ளது. ஏரியின் பக்கத்தே நாலாபக்கங்களிலும் பச்சைப் பசேலென விளங்கும் மலை ஓரங்களின் அரியகாட்சி யாவர் மனத்தையுங் கவர வல்லது. கண்டி நூதனசாலை சிங்கள மன்னரின் வரலாற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல அமைந்துள்ளது. அவர்கள் அணிந்த ஆபரணங்கள், உபயோகித்த ஆயுதங்கள், வீட்டுப்பொருள்கள் முதலியன சரித்திர மாணவருக்குப் பெரு விருந்தளித்தன. புகையிரத நிலையத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள மாதிரிச் சந்தை நகர்க்கு அணிகலனாக விளங்குகிறது.

18-4-67 காலை குண்டசாலை விவசாயப் பண்ணையில் ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி போன்ற விலங்கினங்கள் விஞ்ஞான முறையில் சிறப்பாக வளர்க்கப்படும் முறையை அவதானித்தோம். இதனையடுத்து நாம் பார்வையிட்ட 'கன்டோஸ் சொக் லெற் தொழிற்சாலை' மிகவும் நவீன இயந்திரங்களைக் கொண்டு விளங்கிற்று. இதன் பின் நாங்கள் நுவரெலியாவை நோக்கிப் பிரயாணமானோம். இலங்கையிலுள்ள அழகான இயற்கைக் காட்சிகளை யெல்லாம் பார்த்துக் களிப்படைந்தோம். பண்டைப் புலவர்கள் இலக்கியங்களிற் பாடிய நாட்டு வர்ணனையை இக்காட்சிகள் எமக்கு நினைவுறுத்தின. இலங்கையிலுள்ள பெரிய நீர்வீழ்ச்சிகளில் ஒன்றானதும், அழகானதுமான றம்பொடை நீர்வீழ்ச்சியின் போக்கையும், வேகத்தையும் நேரிலே பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றோம். இலங்கையின் சிறந்த சுக ஸ்தானமாகிய நுவரெலியாவை அன்று மாலை 6 மணியளவில் அடைந்தோம். இங்குள்ள சிறந்த கால நிலையில் மகிழ்ந்த வண்ணம் பரிசுத்த ரிறினிற்றிக் கல்லூரியில் அன்றிரவைக் கழித்தோம்.

மற்ற நாள் 19-4-67ல் நுவரெலியாவிலுள்ள சிறந்த தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளில் ஒன்றான 'பீட்டு' தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் தேயிலை பதனிடும் முறையைப் பார்வையிட்டோம். அத்தொழிற்சாலையில் ஒவ்வொரு தொழிலையும் இயந்திரங்கள் மூலம் செய்யப்படும் முறையை மிகநுட்பமாக அவதானித்தோம். தேயிலைக் கொழுந்தை வாடச் செய்தல், அரைத்தல், இனமாகப் பிரித்தல் எல்லாம் இயந்திரங்கள் மூலம் நடைபெற்றன. தொழிற்சாலை அதிபர் உதவியுடன் எல்லா இயந்திரங்களும் இயங்கும் முறையைப் பார்த்தோம். இதனையடுத்து, பியர்த் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றோம். இங்கே பியர் (Beer) குடிவகை தயாரிக்கப்படும் முறையைக் கண்டறிந்தோம். அன்று பிற்பகல் இலங்கையில் மிக அழகானதும், 1861இல் திறக்கப்பட்டதுமான ஹக்கலா (Hakgala) பூந்தோட்டத்தின் அழகைப் பார்த்துக் களிப்புற்றோம். இதன் அருகாமையிலுள்ள அசோகவனத்திலேயே சீதை இராவணனால் சிறைவைக்கப்பட்டாள் எனச் சிலர் கூறுவர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, கொழும்பு மாநகரை நோக்கிச் சென்றோம். கொழும்பில் வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரின் விடுதிச்சாலையில் தங்கினோம். கொழும்பு மாநகரில் அதி உயர்ந்த 'சிலின்கோ ஹவுஸ்' கட்டிடத்தின் பன்னிரண்டாவது மாடியை "எஸ்கலேற்றர்" (Escalator) மூலம் சென்றடைந்தோம். அந்த மாடியிலிருந்தே கொழும்புமாநகரின் அழகைப் பார்த்தோம். கொழும்புத் துறைமுகமும் அங்கு வந்து நின்ற கப்பல்களும் அந்நகரின் அழகை அதிகரித்தன. இதனையடுத்து, இலங்கையின் பெருந்தொழிற்சாலைகளில் ஒன்றான களனியா ரயர்த் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றோம். அத்தொழிற்சாலையின் கட்டிட அமைப்பு, அங்கு

காணப்படும் மிகப்பெரிய இயந்திரங்கள் யாவும் எங்கள் மனதைவிட்டு அகல மாட்டா. இத்தொழிற்சாலையில் நூறு ரஷ்ய நிபுணர்களும், நானூற்றுக்கு மேற்பட்ட இலங்கையரும் வேலை செய்கின்றனர். அங்கே ரயர்கள் ரியூப்புக்கள் போன்றவை செய்யப்படும் முறையைப் பார்வையிட்டோம். ரஷ்ய அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் நிறுவப்பட்ட இத்தொழிற்சாலை நமது நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்குப் பெரிதும் உதவி புரியும் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும், பிளாற்றினம் பேனாத் தொழிற்சாலை, பாற்சபை, என்பவற்றையும் பார்வையிட்டோம். அன்று மாலை காவி முகத்திடலில் சிலமணி நேரம் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கினோம்.

இறுதி நாளாகிய 21-4-67 காலை, தென் கிழக்காசியாவின் சிறந்து விளங்கும் தெஹிவளை மிருகக் காட்சிச் சாலைக்குச் சென்று, அங்குள்ள பல்வேறு இன மிருகங் களையும், பறவைகளையும், ஊர்வனவற்றையும் பார்வையிட்டோம். கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டுத் திரும்பி வரும் வழியில் நாத்தாண்டியா கண்ணாடித் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றோம். இங்கே இலங்கையிற் கிடைக்கும் கண்ணாடி மணலை, பிறமூலப்பொருட்க ளுடன் கலந்து, மிகவும் அதிசயமான முறையிற் கண்ணாடிப் பொருட்கள் தயாரிக் கப்படும் முறையை அவதானித்தோம். அங்கிருந்து சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற முனிஸ்வரம் கோவிலுக்குச் சென்று, தரிசனம் செய்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கித் திரும்பி வந்தோம்.

புதிய இடங்களையும், காட்சிகளையும், தொழிற்சாலைகளையும் நேரிற்சென்று பார்த்தமையால் இந்தச் சுற்றுப்பிரயாணம் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை யாக அமைந்துள்ளது.

எமக்கு ஆசிகூறி அனுப்பிவைத்த கல்லூரி அதிபருக்கும், எம்முடன் பிர யாணத்துக்கு வந்து எமது அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்த ஆசிரியர்களுக்கும், நாம் சென்ற இடங்களிலே எமக்குப் பல உதவிகளைச் செய்து ஆதரவளித்த அன் பர்களுக்கும் நாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

சி. நடராசா

பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு,
(கலைப் பிரிவு)

2 ஆம் வருடம்.

கட உபநிடதத்தே காணும் அப்பெருமையார்ந்த மொழியாகிய சிரத்தை என்பது என் நினைவிலே எழுகின்றது. சிரத்தையாவது வியத் தகும் விசுவாசமே. சிரத்தையைப் போதித்தலே — அதாவது, உண் மையான நம்பிக்கையை யூட்டுதலே—எனது வாழ்க்கைத் தொண்டா கும். மக்களிடத்தும் எல்லா மதங்களிடத்தும் அமைந்துள்ள திறன் மிகுந்த பகுதிகளுள் ஒன்று இந்த சிரத்தை என்பதை நான் மீண்டும் உங்கட்குக் கூறுவேன். முதலிலே, உங்களிடத்தே நம்பிக்கை கொள் ளுங்கள், செல்வத்தாற் சேருற்றாரையும் பணக்காரரையும் எதிர்பாரா தீர். உலகிலுள்ள மிக மிகப் பெரிய காரியங்களை இயற்றியவர் ஏழைகளே. நிலைத்திருமின்; எதற்கும் மேலாக, முற்றிலும் தூய்மை யும் உண்மையும் உடையராகுமின். உமது விதியில் நம்பிக்கை கொள்வீராக.

— விவேகானந்தர்.

எதனைப் பாடுவது?

1. கல்லூரி மலருக்குக் கவிதைஒன்று
கருத்துடனே சமைத்திடுக என்று அந்தப்
பொல்லாத ஆசிரியர் பணித்துவிட்டார்
புதுக்கருத்தைத் தேடிநான் எங்கேபோவேன்
சொல்லோடு பொருள்சேரும் இத்துறைக்குப்
புதியவன்நான் ஆனாலும் புகுந்துவிட்டேன்
வல்லான்தான் துணைசெய்ய வேண்டும்அவன்
வடிவான திருவடிக்கு வணக்கம்கோடி.
2. ஏட்டினைக் கைகளிலே தூக்கிவிட்டால்
எழுத்துமே தொடர்ந்துவரும் என்றுஎண்ணிப்
பாட்டெழுதப் புகுந்தேன்நான் பயமில்லாமல்
பாழான கற்பனையோ வரவேயில்லை
மூட்டைகளாய்க் குவிக்கின்றூர் கவிதைகளை
மூளைகெட்ட கவியணங்கே என்னைவிட்டு
ஏட்டைநீ கட்டுகின்றாய் என்றன்வாயில்
எழிலான கவிதைபொங்கல் எந்தக்காலம்?
3. திட்டினைன் கவிதைப்பெண்ணை எரிச்சலோடு
தீராது எழுகின்ற கோபத்தாலே
கொட்டினைன் எண்ணற்ற கொடுமொழியைக்
குறைதீரக் கவிதைப்பெண் குரல்கொடுத்தாள்
பட்டியிலே கட்டிநிற்கும் பன்றிகள்போல்
பாழான குரலெடுத்துத் திட்டுகின்றாய்
மட்டியே உனக்கொரு கவிதைவேரு
மாண்போடு சிந்தனைதான் செய்துபாராய்.
4. அறிவற்றுத் தமிழ்க்கவிதை பாடவந்த
அன்புமிகு இளந்தமிழா எண்ணிப்பாராய்
நெறிகெட்ட உன்றனது சமுதாயத்தில்
நிலைகெட்டுத் திரிபவர்கள் எத்தனைபேர்
வெறிகொண்டு அலைகின்ற வீணர்தங்கள்
வீணுற்ற செய்கைகளைப் பாடிடாமல்
சொறிகொண்ட நாயினது புலம்பலைப்போல்
சுவையற்ற பாட்டியற்ற எண்ணுகின்றாய்.
5. சாதிஎன்ற சண்டாளப் பிரிவினையால்
சகோதரராய் வாழுகின்ற மக்கள்தம்மில்
பாதிப்பேர் தம்மையே பிரித்தெடுக்கும்
பண்பற்ற கொடுமைதனைக் கண்டிருந்தும்
நீதியின் சின்னமாய் விளங்குகின்ற
நிலையான கவிதையிலே பாடிடாமல்
பேதித்த மனங்கொண்டோர் செய்கைகளைப்
பெரிதாகப் பாடுவதில் என்னலாபம்?

6. பணம்படைத்த கனவான்கள் நடத்தையினால்
பாழாக்கப் படுகின்ற ஏழைகள்தம்
தணலாகக் கொதிக்கின்ற நெஞ்சந்தன்னில்
தகித்திடும் உணர்ச்சிகளின் உருவந்தன்னை
குணங்கெட்ட கோமானின் குற்றந்தன்னை
குறைகளை எடுத்துநீ பாடிடாமல்
மணமற்ற மலர்போல மானங்கெட்டு
மங்கையரைப் பாடிடவே எண்ணுகின்றாய்.
7. சாதல்என்ற நிலைமைதன்னை எந்தநாளும்
சங்கடமாய் அனுபவிக்கும் மக்கள்கூட்டம்
நாதியற்றுக் கிடக்கின்ற இந்தநாட்டில்
நலிந்திருக்கும் ஊழல்களைப் பாடிடாமல்
சாதியிலும் பீதியிலும் தவித்துநிற்கும்
பீழையுற்ற மக்களைநீ பாடிடாமல்
காதலைத்தான் பாடிடவே எண்ணுகின்றாய்
கருத்தற்ற கவிஞனே எண்ணிப்பாராய்.
8. கொன்றுவிட்டாள் வார்த்தையினால் கவிதைக்கன்னி
கூருகி விட்டதுவே எனதுநெஞ்சம்
என்றுமேவிடிவை எதிர்நோக்கி நிற்கும்
எனதருமை மக்களைநான் பாடிடாமல்
சென்றுவிடும் நிலையற்ற பொருள்கள்தம்மைச்
செப்பிடவே சீர்கெட்ட எண்ணங்கொண்டேன்
இன்றுநான் திருந்திவிட்டேன் கவிஞனானேன்
இனிஎன்னை நாடிஅவள் வந்துநிற்பாள்.
9. விடைபெற்றுச் செல்லுகின்ற வேளையிலே
விடுக்கின்ற எனதுறரு வார்த்தைகேளீர்
கடைகெட்ட இலக்கியங்கள் சமைப்பதனால்
கவிஞனால் காசினிக்கு லாபமுண்டோ
நடைகெட்ட பாதைகளே நமக்குவேண்டாம்
நாதியற்ற மக்கள்படும் துயரந்தன்னைத்
துடைக்கின்ற இலக்கியங்கள் சமைத்திடுவோம்
துணையாக நின்றிடுவாள் கவிதைக்கன்னி.

ம. இரத்தினசபாபதி,
பல்கலைக் கழகப் புகழுற வகுப்பு.
[கலைப்பிரிவு—இரண்டாம் வருடம்]

ஈழத்தில் விஞ்ஞானம் வளர.....

“வரப்புயர” என்று ஓளவை மூதாட்டி ஒரு தமிழ் மன்னனை வாழ்த்தியதாக, தமிழ் மொழியில் ஒரு கதை வழங்கப்படுகின்றது. ஆனால், அதே மன்னன் இன்றிருந்து, அதே ஓளவையார் அவனை வாழ்த்த நேர்ந்தால், தற்போதைய சூழ்நிலைக் கேற்ப, ஓளவையார் முதலில் “விஞ்ஞானம் வளர” என்று முதலில் கூறிவிட்டுத் தான், “வரப்புயர” என்று வாழ்த்தியிருப்பார். அந்த அளவிற்கு விஞ்ஞானம் இன்று, மக்கள் வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றது.

முதலில், விஞ்ஞானத்தைப் பற்றி, மனிதனின் அன்றாட வாழ்வில் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். விஞ்ஞானம் என்றால், “ஒரு பொருளைப் பற்றிய உண்மைகளையும், பொதுவிதிகளையும் ஒழுங்கான முறையில் அமைத்து, மேலும் பயன்பெறக்கூடிய அளவில் ஆராய்வதே” ஆகும்; இவ்வாறு, ‘யுனெஸ்கோ’ (UNESCO — United Nations Economic and Social Council) கல்வித் திட்டத்தில் விஞ்ஞானம் என்ற பதத்திற்கு வரைவிலக்கணம் அளிக்கப்படுகின்றது. இந்த விஞ்ஞான அறிவு பெயருக்கேற்ப மிகப் பரந்ததாகையால், அது பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டு அறியப்படுகின்றது.

“ஒருவன் எப்பொழுது துன்பத்தின் உச்சநிலையை அடைகிறானோ, அப்போது தான் அவன் உண்மையாகச் சிந்திக்கிறான்”, என்கிறார் கிரேக்க தத்துவஞானி சோக்ரடீஸ். இக்கூற்றிற்கிசைய, மனிதன் பிணி, மூப்பு, வறுமை, கடின உழைப்பு என்பவற்றுல் மிகுந்த துன்பங்களுக்கு இலக்கானபொழுது, அத்துன்பங்களிலிருந்து மீளச் சிந்தித்தான். ‘அந்தச் சிந்தனையின் விளைவே இன்றைய விஞ்ஞானம்’ என்று கூறுவது மிகவும் உண்மையான கூற்றேயாகும். இவ்விதமாகக் கண்டுபிடித்த கண்டுபிடிப்புக்களை மேலும் ஆராய்ந்து, தேவையான இடங்களிற் திருத்தம் செய்து, இன்று உலகிலுள்ள எந்தப் பாமரனும் இலகுவாக அறியத்தக்கதாய், இன்றைய விஞ்ஞான விளக்கம் எளியமுறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

உலகில் மனிதன் சுகதேகியாக, என்றும் வலிமை மிகு இளமையுடன் வாழ்வதற்கு, ‘மருத்துவ விஞ்ஞானம்’ மக்களுக்கு அரியதொரு வரப்பிரசாதமாய் விளங்குகின்றது. மேலும், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க ‘தாவரவியல் விஞ்ஞானம்’ துணைபுரிகின்றது. வெவ்வேறு சிறப்பியல்புகளை உடைய இரு தாவரங்களை ஒன்றாக இனப்பெருக்கம் செய்வித்து, புதிதாக வரும் விளைவுத் தாவரத்தைக் கொண்டு, பயிர் செய்து, நல்ல பயன்களைப் பெறுதற்கும் இந்தத் ‘தாவரவியல் விஞ்ஞானமே’ உறுதுணையாகவுள்ளது. விளைவுத் தாவரமானது, தன் பெற்றோரின் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டிருத்தலால், இது சாத்தியமாகின்றது. உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இக் கண்டுபிடிப்பு, ஜோன் கிரேகா மெண்டல் என்பவரால் முதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையால் “மெண்டலின் கொள்கை” (Mendelism) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இக் கொள்கையின்படி, புதிய இனத் தாவரங்களைத் தோற்றுவிக்கும் ஆராய்வுகள் உலகம் எங்கும் இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றன.

வானவியல், மனத்தத்துவ இயல் முதலியனவற்றிலும் விஞ்ஞானம் இப்போது வியப்புமிகு வளர்ச்சிபெற்றுப் பெரிதும் உபயோகப்பட்டு வருகிறது. இந்தச் சிறிய

மனிதனுக்கு இருபெருஞ் சக்திகளை அடிமைகளாகத் தொழில்புரிய வைத்ததிலிருந்து விஞ்ஞானசக்தி எப்படிப்பட்டதென விளங்கும். மின்சக்தி, அணுச்சக்தி என்பவை களே அவ் விருபெருஞ் சக்திகளாம். இவ்வாறாக, விஞ்ஞானம் மனிதனின் அன்றாட வாழ்வில் நீக்கமற நிறைந்து, அவனுக்கு மிகவும் பயன்படுகின்றது.

‘விஞ்ஞான ஆராய்வுகளே, இன்று உலகம் முழுவதும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளன’ என்பது மிகையாகாது. ஆகவே, ஒரு நாடு முன்னேற, அந்நாடு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும். ஈழத்திரு நாட்டிலும் இப்படியான விஞ்ஞான முன்னேற்றம், தற்போது ஓரளவிற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்றே கூறல் வேண்டும். எமது நாட்டு இளைஞர்களிற் பலர் நீர்வள, நிலவள ஆராய்ச்சிகளுக்காக, வெளிநாட்டு அறிஞர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, மெச்சத் தகுந்த முறையிற் கருமமாற்றி, மிகுபுகழ் உற் றிருப்பது, யாவரும் அறிந்த விடயமே. இருப்பினும், மற்றைய நாடுகளுடன் ஒப் பிடுகையில், இம் முன்னேற்றம் மிகவும் குறைவானதே. இதற்குச் சிலர் ‘இலங்கை அந்நியரின் ஆட்சியில், சில நூற்றாண்டுகளாக அடிமைப்பட்டிருந்ததே காரண மாகும்’ என்று சொல்வர். இப்படியாகக் காரணங்களைக் கூறுவதை விட, செயலள வில் இறங்கி விஞ்ஞானத்தை வளர்ப்பது சாலச் சிறந்ததாகும்.

‘தானியப் பொக்கிஷம்’ என, அயல் நாடுகளால் ஒரு காலத்தில் வருணிக் கப்பட்ட பெருமை மிக்கது எம் ஈழப் பெருந்தீவு. ஆனால் இலங்கை மற்றைய நாடுகளிடம் உணவுக்காகக் கையேந்தி நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. சுற்றிவர உள்ள கடல், இயற்கைச் செல்வமான மீனை அள்ளித் தரக் காத்திருக்கிறது; சீர்திருத்தப் படாத வளமிக்க நிலப்பகுதி. கேட்பாரற்றுக் கிடக்கின்றது. இவ்வாறிருந்தும், இலங்கை உணவுக்காக மற்றைய நாடுகளிடங் கையேந்துவதற்குக் காரணம், காலத் துக்கு ஏற்றபடி, நவீன விஞ்ஞானக் கருவிகளை உபயோகியாது பழைய விவசாயக் கருவிகளை உபயோகிப்பதேயாம். ஆயினும், இந்நிலை தற்போது அகன்று கொண்டே வருகின்றது. இலங்கை, ஒரு கைத்தொழில் நாடு என்று உலகத்தவர் வியக்கும் வகையில், இங்கு பல தொழிற்சாலைகள் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன. இத் தொழிற்சாலைகளின் முக்கிய நோக்கம், இலங்கை சுயதேவைப் பூர்த்தி அடைய வேண்டும் என்பதேயாகும். காங்கேசந்துறை, றுகுணு சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, இலங்கை ரயர் கூட்டுத்தாபனத்தின் ஆதரவிலுள்ள ரயர்த் தொழிற்சாலை, இலங்கை இரும்பு உற்பத்திக் கூட்டுத் தாபனத்தின் இரும்புப் பொருள்தர்ப்பத்தித் தொழிற் சாலை, கண்ணாடித் தொழிற்சாலை, ஒட்டுப் பலகைத் தொழிற்சாலை, நெசவுசாலை முத லியனவற்றைக் கூறலாம். இன்னும் பல தொழிற்சாலைகள் நாட்டின் முன்னேற்றத் திற்காகத் துரித கதியிற் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இம் முன்னேற்றம், நாட்டின் பொருளாதார நிலையைச் சிறிதளவே பூர்த்தி செய்ய முடியும். இன்னும் விஞ்ஞானத்தில் முன்னேற்றம் அடைந்தால் இலங்கை சுயதேவைகளைத் தானே பூர்த்தி செய்யும் நாடாக மாறிவிடும்.

எனவே, இங்கு விஞ்ஞானம் முன்னேற வேண்டும்; வளர்ச்சி பெற வேண் டும். அதற்கு, முதற்கண் இந்நாட்டு இளைஞர்களுக்கு விஞ்ஞானத்திலே, ஒரு பற்று தலை உண்டாக்க வேண்டும். விஞ்ஞானத்தில் முன்னேறும் ஆற்றலுள்ளவர்களுக் கும், ஆவலுள்ளவர்களுக்கும் இலவச விஞ்ஞானக் கல்வி அளித்தல் வேண்டும். நாடெங்கும் விஞ்ஞானம் வளர, விஞ்ஞானப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். இதற் குப் பத்திரிகை, பேசும் படம், வாணொலி முதலியவற்றைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத் தலாம். விஞ்ஞானக் கல்வியைப் பெறும் மாணவர்கள், ‘விஞ்ஞானம் வெகு இலகு

வானது' என்றெண்ணுமளவிற்கு விஞ்ஞானக் கல்வியை அவர்களுக்குப் போதித் தல் நன்று. இக் கல்வியை அவர்கள் பெரும்பாலும் செய்முறைகள் மூலம் உணரச் செய்தால், அது அவர்களது இளம் மனதில் எளிதிற் பதிய ஏதுவாக இருக்கும். நமது இலங்கை அரசாங்கத்தின் கல்வித் திட்டத்தில் மேற்கூறியன அடங்கியுள்ளன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். இன்னும், தாய் மொழி மூலம் கல்வி கற்றால், அக்கல்வியின் மூலம் சுயமாகச் சிந்தித்துக் கருமமாற்ற முடியும். இப்போது, இலங் கையில் விஞ்ஞானக் கல்வி அவரவர் தாய் மொழியிலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றது. இதுவும் வரவேற்கத்தக்க தொன்று.

இன்னுமொன்றையும் நாமிங்கு கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. நமது நாட்டிளை ருர்களிற் பலர் நன்கு படித்து, வெளிநாட்டுக்குச் சென்று, விசேட பயிற்சி பெற் றுத் தமது தேயத்திற்குச் சிறந்த முறையிற் சமூகப்பணி ஆற்றல் வேண்டும் என்ற வேணவா உடையராய்க் காணப்படுகின்றனர். வேறு சிலர் வெளிநாடு சென்று கல்வி பெற்றபின் தமது தேயச் சமூகத் தொண்டை மறந்து விட்டுத் தாம் கல்வி கற்கும் நாடுகளிலேயோ, பண வருவாய் வரத்தக்க நாடுகளிலேயோ தம் கல்வியின் பயனைச் செலவிடத் தொடங்குகிறார்கள். அந்நாடுகளோ பொருளாதாரத்திலும் விஞ்ஞானத்திலும் முன்னேற்றம் மிக்க நாடுகள் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும். ஆகவே, அவர்களின் கல்வியின் ஒரு பகுதி, அவர்களின் சுயநலத்திற்காக மட்டுமே பயன்படுகின்றது.

எமது நாட்டின் வளர்ச்சி, இந்நாட்டின் வருங்காலச் சந்ததியினரான இக் கால இளைஞர்கள்தம் கரங்களிலேயே தங்கியுள்ளது. முதலில் நாட்டின் நல்வாழ்விற்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து, உற்பத்தியைப் பெருக்கி உறுதியுடன் இந்நாட்டிற்காக அவர்கள் உழைத்தல் வேண்டும். இந்நாட்டின் குடிமகன் ஒவ்வொருவனும் தீவிர உணவு உற்பத்தி, இளம் வயதில் கட்டாயக் கல்வி, வேலை அற்றோருக்கு வேலை கொடுத்தல், சனப்பெருக்க அளவைக் குறைத்தல் முதலியனவற்றில் அரசாங்கத்துடன் ஒருசேரச் செயலாற்றல் மிக முக்கியமானதாகும். அதாவது விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புக்களை அலட்சியம் செய்யாது, அவற்றின்படி ஒழுகி, மூடநம்பிக்கை களைக் களைந்தெறிந்து, புத்துணர்ச்சி மிக்க, பொங்கியெழும் புதுமை மிகு ஈழத் திருநாட்டை உருவாக்குதலேயாம். விஞ்ஞான முறைகள் மூலம், தீவிரமாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும். மீன் பிடித்தலிலும் நவீன விஞ்ஞான முறையிற் இயந்திரப் படகுகள், மெல்லிழை (நைலான்) வலைகள் முதலியனவற்றை உபயோகித்து அதிக அளவிற் பயன் பெறமுடியும்.

இப்படியான தொழில்கள் பல பெருக, நவீன இயந்திரங்களை உபயோகிக்க வேண்டும். இதற்கு, இந்நாட்டில் விஞ்ஞானம் வளர வேண்டும்; விஞ்ஞானிகள் பெருக வேண்டும். ஈழநாட்டில் எங்கு திரும்பினாலும் விஞ்ஞானிகளையும் விவசாயிகளையும் காணக்கூடிய அந்த நாள் வரவேண்டும். ஆகவே, ஈழத்தின் பொங்கியெழும் சந்ததியினரை, “ஈழத்தில் விஞ்ஞானம் வளர” என, வாழ்த்துகின்றேன்.

பா. கதிர்காமநாதன்,

க. பொ. த. (சாதாரணம்) வகுப்பு,

விஞ்ஞானப் பிரிவு — D.

அன்புத் தங்கை

மனிதனைத் துன்ப ஆற்றில் மிதக்கவிட்டு அதற்கு விதி என்ற காரணங் காட்டி னான் இறைவன். அவ் விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று கவிஞரைக்கொண்டு பாடவைத்தான். ஆனால், அந்த மதியின் கூர்மையைக்கூட விதி தன் ஆற்றலால் மழுக்கி விடுவதைக் கூற ஏனோ மறந்துவிட்டான். நடக்கக்கூடியது நடந்தாலும், நடக்கக்கூடாதது நடந்தாலும் அது விதியின் செயல் என்றுதான் கூறுவர். இவ் வாறு விதியானது எங்கும் வியாபித்து, பல அட்டுழியங்களைச் செய்வதனற்றான் அதற்குப் “பாழும் விதி” என்று மற்றொரு பெயரையுஞ் சூட்டியிருக்கிறார்களோ! அந்தப் பாழும் விதி தன் கொடூர விளையாட்டை என் வாழ்வினிலே காட்டிவிட்ட சோகக் கதை; எத்தனையோ உள்ளங்களைப் பாடுபடுத்தும் இந்த விதி, அன்பினில் திளைத்த இரு உள்ளங்களைப் பிரித்து, வேடிக்கை காட்டிவிட்ட விந்தை.

“சாந்தி” ஆம்! அதுதான் என்னருமைத் தங்கையின் பெயர். பிறந்தது முதல் சகோதர பாசம் ஒன்றையே அறிந்தவள் அவள். காரணம், சிறு வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்துவிட்ட துர்ப்பாக்கியசாலிகள் நாம். “அண்ணா!” என்று அன்பு ததும்ப மழலை மொழியால் என்னை அவள் அழைக்கும்போது, “என் கண்ணே!” என்று கூறித் தூக்கி அணைத்துக்கொள்வேன். இது நடந்தது சிறு வயதில். எனக் கும் அவளுக்கும் ஐந்து வருடங்கள் வித்தியாசம். உறவினர்கள் ஒருவருமின்றி நானே உழைத்து என் தங்கையைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைக்காளானேன். எனது அன்புத் தங்கையை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு. சிறு வயதிலிருந்தே அவளை நன்றாகப் படிக்க வைத்தேன். அவள் விருப் பப்படி நடனமும் கற்றுக்கொள்ள வசதிகள் செய்து கொடுத்தேன். தங்கையின் தேவைகள் கூடிவரும்போது எனக்கும் பொறுப்புகள் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தன. எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ஓர் அச்சுக்கூடத்திற் சிறு வேலைக்குச் சேர்ந்து கொண் டேன்.

கால சக்கரம் உருண்டது. ஓர் அன்புள்ள மனிதரின் உயர்ந்த மனத்தால் அவருடைய கடையில் கணக்கெழுதும் வேலை எனக்குக் கிடைத்தது. தங்கை சாந்தி யும் பதினாறு வயதை எட்டிப் பிடித்து விட்டாள். அப்போது அவள் உயர்தர வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். சாந்தி வளர்ந்த போதிலும் நடனத்தை விடவில்லை. அத் தூய கலையின்மீது அளவற்ற அன்பு அவளுக்கு. நடனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவளாகையால், கல்லூரியில் நடைபெறும் விழாவில் அவளது நடனம் இடம்பெற்றது. நாள் முழுவதும் தொழிலில் இருக்கும் எனக்கு அவள் நாட்டியத் தைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

ஒரு நாள் சாந்தி என்னிடம், “அண்ணா! நமது கிராமத்து மைதானத்தில் நடைபெறவிருக்கும் கலை விழாவில் என்னை நடனம் ஆட அழைக்கிறார்கள். எங்கள் கல்லூரி அதிபரின் வேண்டுகோள். போகட்டுமா அண்ணா?” என்று கேட்டாள்.

நான் மறுக்கவில்லை. “ஆகட்டும் அம்மா, கலைத்தாயின் திருவடிகளில் உன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொள்” என்று கூறினேன். கலை நிகழ்ச்சி நடக்குந் தினம் எனக்கு விடுமுறை நாளாகையால், தங்கையின் நடனத்தைப் பார்க்கும் அரிய வாய்ப்புப் பெற்றேன். அன்று மாலை நடன விருந்தைக் கண்டு களிக்கப் புறப்பட்டேன்.

மைதானத்தை அடைந்தேன். அங்கே முன்னுக்கு ஜனக்கூட்டம் அதிகமாய் இருந்ததால் பின்னுக்கே இருக்க வேண்டியிருந்தது. பின் சற்று நேரத்தால் ஒரு குழாம் இளவட்டங்கள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு எனக்கு முன்னால் இருந்தார்கள். நடனம் ஆரம்பமானது. என் தங்கை மேடையிலே தோன்றினாள். அங்கு நான் என் தங்கையைக் காணவில்லை; சுலாதேவியின் அற்புதத் தோற்றத்தைக் கண்டேன். யாவரும் தம்மை மறந்து நடனத்துடன் ஒன்றியிருந்தனர். அப்போது என் முன்னால் இருந்த மாணவர்களின் உரையாடல் என் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவர்கள் என் தங்கையைப் பற்றியே சம்பாஷித்தார்கள்; இல்லை வர்ணித்தார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். அவைகள் வார்த்தைகளாக என் காதில் விழவில்லை; நாராசங்கள் போல் காதைத் துளைத்தன. ஐயோ! என்னவென்று உங்களிடம் சொல்வேன். “ஆண்டவா! ரசிப்புத் தன்மையை மக்களுக்குக் கொடுத்த நீ அதை எந்த நேரத்தில் அவர்கள் கையாள வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லையா? ரசிப்புத் தன்மையைக் கையாளத் தெரியாதவருக்கு எதற்கு ரசிப்புத் தன்மையைக் கொடுக்கிறாய்?” என்று என் மனம் அலறியது. ஆனால், அக் காம வெறியர்களின் வர்ணிப்பு ஓய்ந்தபாடில்லை. ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து நடந்தேன். யாரோ என் தலையைப் பாருங்கல் கொண்டு தாக்குவது போலிருந்தது.

இனி, என் சாந்திக்குக் கலையும் வேண்டாம், நடனமும் வேண்டாம் என்ற முடிவுடன் வீட்டை அடைந்தேன். நடனம் முடிந்து வீடு திரும்பிய சாந்தி என்னைப் பார்த்து. “அண்ணா, என்னுடைய நடனம் எப்படி?” என்று விசாரித்தாள். “நல்லாய்த்தான் இருந்தது. ஆனால்.....” என்று இழுத்தேன். “என்ன அண்ணா ஆனால்?” என்று திரும்பவும் வினவினாள். “அம்மா சாந்தி, நீ இனிமேல் நடனம் ஆடவேண்டாம்” என்றேன். “அண்ணா!” என்று அலறினாள் சாந்தி. “அம்மா, நாம் ஏழைகள். நாம் நமது மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இன்று கலைத் தொண்டு என்று கூறித் தம் மானத்தைப் பணத்திற்கு விற்று, தாம் நடந்துவிட்ட முறைகேடான செயல்களைப் பணத்தாற் கொட்டி மறைக்கும் பண்பலம் வாய்ந்தவர்கள் அல்லர் அம்மா நாம்” என்று கதறினேன். அவள் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தியும் நான் பிடிவாதமாக ‘நாட்டியத்தை விட்டுவிடு’ என்று கூறிப் படுக்கைக்குச் சென்றேன்.

மறுநாள், வழக்கம்போல் இரவு வீடு திரும்பி, சாந்தி! என்று அழைத்தவாறு உள்ளே நுழைந்தேன். அங்கு சாந்தியைக் காணாது திடுக்குற்றேன். எங்கும் தேடிப் பார்த்தேன்; காணவில்லை. பின்பு, அவளது தலையணையின் கீழ் ஒரு கடிதத்தைக் கண்டேன். ஆம்! அது சாந்தியின் கடிதம். படிக்கத் தொடங்கினேன். என் கரங்கள் நடுங்கின.

அண்ணா,

நீங்கள் என்னுடைய முடிவை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் என் மீது கொண்டுள்ள அன்பு தூய்மையானது; அழிவற்றது. அதே போன்றதுதான்

எனக்கும் உங்கள்மீது அன்பு. நான் கலைத்தொண்டு பெரிதென நினைப்பவன். அது இன்றி என்னால் வாழமுடியாது. இவ்விரு அன்புகளுக்கு இடையேயும் தத்தளிக்கும் நான் செய்வதென்னவென்றறியாது என்னுயிரைப் போக்க முடிவு செய்துள்ளேன். நீங்கள் இக்கடிதத்தைக் காணும்போது என் உயிர் என் உடலிலே தங்கியிராது; இவ்வுலகத்தை விட்டுப் பிரிந்து விடும். தயவு செய்து என் செயலை மன்னித்து விடுங்கள்.

இப்படிக்கு,

உங்கள் அன்புத் தங்கை,
சாந்தி.

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. என் கண்களில் இருந்து நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. “என்னுயிரின் ஒரு பகுதி என்னைவிட்டுப் பிரிந்தபோதும் என்னுயிர் அழியாமல் இருக்கிறதே, அம்மா சாந்தி!” என்று அலறுவதைத் தவிர, வேறொன்றுமே என் னைச் செய்ய முடியவில்லை.

சி. தவகுமாரன்,

க. பொ. த. (சாதாரணம்) வகுப்பு,
விஞ்ஞானப் பிரிவு—C.

எவன் விவேகமின்றியவனோ, எவனது மனம் எப்போதும் வசப் படுத்தப் படவில்லையோ - அவனது புலன்கள் துர்க்குணமுள்ள குதிரைகள் சாரதியால் வசப்படுத்த முடியாதது போல் அடக்கத் தகாதவை.

எவனையினும் ஒருவன் மெய்ப்பொருளுக்கும் பொய்ப்பொருளுக்கு மிடையில் பகுத்தறியும் ஆற்றல் (நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம்) இயற் பண்பாகப் பெற்றிராதிருந்தால், செய்ய வேண்டியது யாது, செய்யத்தகாதது யாது என்று பகுத்தறிய முடியாதிருந்தால், அவனது மனம் நேர்மையாக வசப்படுத்தப்படாதிருந்தால், அவன் - உடல் வண்டியின் தகுதியற்ற சாரதியே.

ஆனால் எவன் ஓர்ந்தறிவுடையவனோ, எவனது மனம் எப்போதும் வசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதோ - அவனது புலன்கள் ஒரு சாரதியின் நற் குதிரைகள் போன்று கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கின்றன.

தகுதி வாய்ந்த வண்டிச் சாரதி கடிவாளக் கயிற்றைத் திறமையுடன் கையாளுகையால் வண்டியின் குதிரைகளை அடக்கியாவது போன்று இவ்வுடல் வண்டியின் திறமை வாய்ந்த சாரதியும் செம்மையான ஓர்ந்தறிவு, விவேகம், இச்சாசக்தி மூலம் புலன்களைச் சரியான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கிறான்.

— கலோபநிஷதம்.

COLLEGE SOCCER TEAM — 1966

COLLEGE CRICKET XI — 1967

தீயடங்கிய சிந்தையாள்

இடம்:— கைகேயியின் அந்தப்புரம்.

கைகேயி தன்னை அலங்கோலஞ் செய்துகொண்டு படுக்கையில் இல்லாமற் கிழே நிலத்தில் முகம் பொருந்தக் கிடக்கின்றாள். விளக்கு, மங்கிய ஒளியைத் தருகின்றது. அப்போது தசரதன் அங்கு வருகின்றான்.

தசரதன்:— கைகேயி!..... கைகேயி!

[கைகேயி நிலத்திற் கிடப்பதைக் கண்டு,]

கைகேயி! என்ன நிகழ்ந்தது? ஏன் நிலத்திற் கிடக்கின்றாய்?

[அவளைத் தூக்கி அணைக்க, அவள் துவண்டு விழுகின்றாள். பின், கதறிப் பெருமூச்செழுகின்றாள்.]

தசரதன்:— கைகேயி! உனக்கு என்ன வந்து விட்டது? யாராவது உன்னை இகழ்ந்தார்களா? சொல். இனி அவர் உயிர் இராது. உடனே கூறு; கூறிய பின் என் வார்த்தையைச் செயலிற் காண்பாய். சொல்; கண்ணே சொல்.

[கைகேயி அழுகின்றாள்.]

தசரதன்:— கைகேயி! என்னை ஏன் நீ கொல்லாமற் கொல்கின்றாய்? நீ வருந்தினால் நான் சகிப்பேனா? நடந்ததைச் சொல்.

கைகேயி:— உமக்கு என்னிடத்தில் அன்பு உண்டுதானே?

தசரதன்:— அன்பே! அதிலென்ன சந்தேகம்?

கைகேயி:— அப்படியானால், முன்னொரு நாள் தருவேன் என்ற இரு வரங்களையும் இப்போது நான் கேட்கலாமா?

தசரதன்:— [சிரித்து,]

இதுவா? இதற்கா இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம்? தாராளமாகக் கேள்; தந்து விடுகின்றேன். இதிலும் சந்தேகமா? உன் மகன் இராமன் மேல் ஆணை.

கைகேயி:— தேவர்கள் சாட்சியாக அன்று தந்த வரங்களை இப்போதே எனக்கு அளியுங்கள்.

தசரதன்:— பெற்றுக்கொள் கண்ணே, பெற்றுக்கொள். என் பாரமும் இன்றைக் காவது இறங்கட்டும். எது வேண்டுமோ, கேள்; தருகின்றேன்.

கைகேயி:— மஹாராஜா! முதல் வரத்தால் என் மகன் பரதன் நாடாளவும், இரண்டாவது வரத்தால் இராமன் காடேகவும் வேண்டும்.

தசரதன்:— கைகேயி! இதற்கா இத்தனை நடிப்பு?

[பெருமூச்சு — வியப்பு — ஆத்திரம் — அவளைக் கொல்ல ஏகல் — திரும்பல் முதலியவற்றில் நீண்ட நேரம் சென்ற பின்னர்,]

தசரதன்:— கைகேயி! உன் புத்தி மயக்கத்தாலோ அல்லது பொல்லாதார் போதனையாலோ நீ இவ் வரங்களைக் கேட்டாய். இல்லையா? உண்மையை ஒளிக்க முயலாதே.

கைகேயி:— [அசட்டுச் சிரிப்புடன்]

புத்தி மயக்கமுமில்லை; பொல்லாதார் போதனையுமில்லை. நீங்கள் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட வரங்களைக் கொடுப்பதாயின் கொடுங்கள். இன்றேல், வாக்கு மாறிய நீங்கா வசையை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என்னுயிரை உங்களுக்கு முன் இப்போதே இழந்து விடுகின்றேன்.

தசரதன்:— ஆ! கொடியவளே!

[மயங்கித் தரையில் வீழ்கின்றான். பின் எழுந்து கையால் தலையைப் பிடித்தபடியே,]

உண்மையை அழிக்க வேண்டும்; அல்லது இராமனை இழக்க வேண்டும். இதுவா நீதி! இதுவா தர்மம்! கைகேயி! நீ, ஒரு பெண்ணல்ல; பேய் இவ் வுலகில் பெண்களால் இறந்தோரது வரிசையில் நானும் சேர வேண்டும். ஏன் உன்னை மட்டும் கொல்ல வேண்டும்.

“நாரியரில்லை இஞ்ஞாலம் எங்கு மென்னக் கூரிய வாள் கொடு கொன்று நீக்கி நானும் பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வேன்.”

[என ஆத்திரத்துடன் எழுந்தான்.]

தசரதன்:— ஆ! அது கூடாது.

[நின்று யோசித்துப் பின் அவளை இரந்து,]

தசரதன்:— கைகேயி! இராமன் இருக்க இளையவனாகிய பரதன் இராச்சிய மாள்வான் என்கின்றாயா? இல்லை. அதைப் பரதன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். அவன் அப்படி ஏற்றாலும் உலகம் அதனை ஒப்புக் கொள்ளாதே?

[அவள் பேசாதிருக்க, தசரதன் மீண்டும்,]

தசரதன்:— கைகேயி! என் அன்புக் குரியவளல்லவா நீ! என் கண் வேண்டுமானாலும் இதோ தருகின்றேன். இல்லை, என் உயிர் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள். ஒப்புக் கொள்கின்றாயா? நீ விரும்பியபடி பரதன் நாடாளட்டும். ஆனால், மற்றைய தொன்றை மட்டும் மற. கைகேயி!..... உன்னை இரந்து கேட்கின்றேன்.

கைகேயி:— முடியாது. தந்ததை இல்லையென மறுப்பதானால் மறுத்து விடுங்கள்.

தசரதன்:— [சோர்வடைந்து.]

கைகேயி! உன் மகன் அரசாள்வான்; நீயே அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள். என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும் நல்லவனாகிய இராமன் நாடு கடவாதிருக்கவாவது அருள்புரிய மாட்டாயோ? கைகேயி! இராமன் என் கண்ணெதிரே யிருந்தும் நீங்குவானேயானால் நான் உயிருடன் இருப்பேன் என நம்புகின்றாயா! இல்லை!..... கைகேயி!..... இல்லை. பின்னர் உயிர் தரியேன்.

கைகேயி:— மன்னா! தந்ததைத் தரவில்லையென மறுப்பதா உனது தர்மம்? இது தான் குரிய மரபின் நீதியோ?

தசரதன்:— கைகேயி! இறக்கும் கணவருடன் தாமும் உடன் கட்டை ஏறிப் புக் ழடைந்த உத்தம மாதரையன்றி, புருஷரைக் கொன்று பழி பூண்ட பூவையரை யான் கண்டதில்லை. ஆ! கொடியவனே! அறத்தைப் பார்க்கின்றாயில்லை. அருளைக் கொல்கின்றாய். உனக்கு வரும் குற்றத் தையும் பார்க்கின்றாயில்லை. என்னைக் கொல்லாமற் கொல்கின்றாய்.

ஐயோ! ஆளும் வலிமை படைத்த அரசரை, மதி நிலம் நிறைந்த மன்னரை, ஏன்? தேவரையே வென்ற எனக்கு என் மனை வாழ் மனைவியால் மரணம் வந்தது எனச் சொல்லத் தக்கவனாய் விட்டேனே.

(அவளைப் பார்த்து.) கைகேயி! நீ கேட்ட வரங்களைத் தந்தேன். என் இராமன் காடாள, நான் வானுளப் போகின்றேன். நீயோ உல கோரின் வசை வெள்ளம் நீந்தமாட்டாய்..... மாட்டாய்.

[மயக்கமுற்று விழுகின்றான்.]

திரை.

தி. ஜெயகுமார்,

க. பெர். த. (சாதாரணம்) வகுப்பு,
விஞ்ஞானப் பிரிவு — C.

அன்றாட வாழ்வில் வளி

நாம் சுவாசிப்பதற்கு வளி இன்றியமையாதது. வளி இல்லாவிட்டால் ஓர் உயிரினமும் உலகில் வாழ முடியாது. நாம் சுவாசிப்பதற்கு வளியில் ஒரு வாயுவைப் பயன்படுத்துகிறோம். அவ்வாயு 'ஓட்சிசன்' எனப்படும். இவ்வாறே மற்றைய வாயுக்களும் வெவ்வேறு வகையில் நமக்கு உபயோகப்படுகின்றன.

வளியிலுள்ள ஓட்சிசன் சுவாசிப்பதற்கு எவ்வளவு காலத்துக்குப் போதுமானது? என்றாவது ஒருநாள் இல்லாமற் போய் விடுமல்லவா? என்னும் வினா எழக்கூடும். இவ் வினாவுக்கு விளக்கம் தரவேண்டின், நாம் வளி மண்டலத்தைப் பற்றி ஆராய வேண்டும். நாம் வாழுகின்ற இப் பூமியைச் சுற்றி ஏறத்தாழ 200 மைல் வரை காற்று உள்ளது. இதை வளி மண்டலம் எனக் கூறலாம். இவ் வளி மண்டலம் பல வாயுக்கள் கலந்த கலவையாகும். இவ் வளியில் நைதரசன், ஓட்சிசன், காபனீரொட்சைட்டு, ஆகன், நேயன், ஈலியம் முதலிய வாயுக்கள் உண்டு. இவ் வளியில் நைதரசன் 78 வீதமும், ஓட்சிசன் 20.96 வீதமும், காபனீரொட்சைட்டு 0.03 வீதமும், மிகுதி ஒரு வீதம் ஆகன், நேயன், ஈலியம் என்னும் சடத்துவ வாயுக்களும் உள்ளன. இவற்றில், சுவாசிப்பதனால் ஓட்சிசன் குறைந்து, காபனீரொட்சைட்டுக் கூடிக்கொள்ளலாம் அல்லவா? தாவரங்களுக்கு முக்கிய உணவு குளுக்கோசு. குளுக்கோசு தயாரிப்பதற்கு வேண்டியவற்றை இவ்வண்ணம் விளக்கலாம்:—

$$\text{காபனீரொட்சைட்டு} + \text{நீர்} + \frac{\text{சூரிய ஒளிச் சக்தி}}{\text{பச்சிலையம்}} = \text{குளுக்கோசு} + \text{ஓட்சிசன்}.$$

இதில், நீர் சூரிய ஒளிச் சக்தியினால் ஐதரசனாகவும், ஓட்சிசனாகவும் பிரிகின்றது. இதில், ஐதரசன் உபயோகிக்கப்பட்டு, ஓட்சிசன் வெளியேற்றப்படுகின்றது. குளுக்கோசு தயாரிக்கும்போது காபனீரொட்சைட்டு வளி மண்டலத்தில் இருந்து எடுக்கப்படுகின்றது. நாம் சுவாசித்து வெளிவிடும் காற்றில் காபனீரொட்சைட்டு செறிவு கூடியதாக இருக்கும். இவ் இரு முறையினாலும் ஓட்சிசனும், காபனீரொட்சைட்டும் வளியிலுள்ள வீதத்தைச் சமன் செய்கின்றன. ஓட்சிசன் இன்னும் சில காரியங்களுக்கும் பயன் படுத்தப்படுகின்றது. இவ் ஓட்சிசன் எரிதலுக்குப் பயன் படுகின்றது.

ஓட்சிசன் உபயோகம் இப்படியாயின், வளி மண்டலத்தில் ஆகக் கூடிய வாயுவாகிய நைதரசன் வேண்டாப் பொருளன்று. நைதரசன் உயிரினங்களின் கலவுருவின் பிரதான கூறாகும். மின்னலின் வெப்பத்தினால் ஓட்சிசனும் நைதரசனும் சேர்ந்து நைத்திரிக்கொட்சைட்டாக மாறுகின்றது. இந்த நைத்திரிக்கொட்சைட்டு வளியிலுள்ள ஓட்சிசனுடன் சேர்ந்து நைத்திரசனீரொட்சைட்டாக மாறுகின்றது. இது மழை நீரிற் கரைந்து, நைத்திரிக் அமிலமாகப் பூமியை வந்தடைகின்றது. நைத்திரிக் அமிலம் புவியில் உள்ள சில உப்புக்களை நைத்திரேற்று உப்பாக மாற்றுகின்றது. இந் நைத்திரேற்று உப்புக்கள் தாவரங்களுக்கு உணவாகின்றன. வெவ்வேறான வகைப் பற்றீரியங்கள் பலனற்ற இலைக்குகளையும் கழிவுப் பொருள்களையும் மாறுதல் அடையச் செய்து, நைதரசன் வாயுவை வெளியேற்றுகின்றன. வெளியேற்றப்பட்ட நைதரசன் வளியிற் கலந்து, வளியில் உள்ள நைதரசன் வீதத்தைச் சமன் படுத்துகின்றது.

வளி மண்டலத்தில் ஆகக் குறைந்த வாயுக்களாகிய ஆகன், நேயன், ஈலியம் என்பன வேறு பொருள்களுடன் சேராத மந்த வாயுக்கள் ஆகும். ஆகன் வாயுவைப் பரிசோதனைக் கூடத்தில் தயாரித்து, கம்பியிழை விளக்குகளின் உள்ளே அடைக்கப்படுவதினால், கம்பியிழை சிறிது சிறிதாக ஆவியாகாமல் தடுக்கப் படுவதுடன் நல்ல பிரகாசமாகவும் எரியும். இவ்வகை விளக்குகள் சாதாரண கம்பியிழை விளக்குகளிலுஞ் சிறந்தவை கடைத்தெரு விளம்பரத்திற்கும், வானவூர்தி அபாயமில்லாமல் இறங்குவதற்கும் நேயன் விளக்குகள் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. நேயன் வாயு வழியாக மின்சாரம் பாயும்போது செம்மஞ்சள் ஒளி உண்டாகின்றது. இதுதான் செம்மஞ்சள் ஒளி வீசும் நேயன் விளக்குகள் ஆகும். ஈலியம் வாயு காற்றைவிட அடர்த்தி குறைந்தது. முன்பு, வானக்கப்பல்களில் ஐதரசனை நிரப்பிப் பறக்கவிட்டார்கள். இந்த ஐதரசன் எளிதில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும். இதனால் ஏற்படும் தீமையைத் தடுக்க இப்பொழுது ஈலியத்தைப் பயன் படுத்துகிறார்கள்.

வளிக்கு அழுக்கம் உண்டு. வளி மண்டல அழுக்கத்தை விஞ்ஞானிகள் 76 ச. மீற்றர் பாதரச உயரம் எனக் கணக்கிட்டுள்ளார்கள். வளி மண்டல அழுக்கம் ஒரு சதுர அங்குலத்துக்கு 14.7 இருத்தல். வளி நம்மை எந்நேரமும் அழுக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. இப்படியானால், நாம் ஓடிந்து விழக் கூடுமல்லவா? இல்லை. ஏனென்றால், வளி அழுக்கம் நாலா பக்கங்களிலும் ஒரே சமனாக இருக்கின்றது. பூமி முன்பு கல்லாக இருந்ததென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அப்படிச் கல்லாயிருந்த பூமி, அழுக்கங் கூடிய சூரு வளியினால் கல், சிறு துகள்களாயின. காலகதியில் அவை மீண்டும் மிகச் சிறியனவாக மாறி மண்ணாயின. அழுக்கத்தினால், சைக்கிளின் சில்லிற்குக் காற்று அடிக்கவும், பந்துகளுக்குக் காற்று அடிக்கவும் வளிப் பம்பி உதவுகின்றது. இது வளியினால் ஏற்படும் இன்னுமொரு நன்மையாகும்.

எரி நட்சத்திரங்கள் கோள்களைப் போலவே பெரியனவாயும், சிறியனவாயும் திரள் திரளாகச் சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றன. இவைகள் கோள்களை நெருங்குகையில் அவற்றால் இவை கவரப்பட்டு, திசை மாறிய கற்கள் பூமியையும் நோக்கி வருகின்றன. அங்ஙனம் செல்லும்போது வளி மண்டலத்தோடு உராய்வதால் வெப்பம் ஏற்பட்டு, ஒளி மிகுந்து, சாம்பராகின்றன. இவை எரி நட்சத்திரங்கள் எனப்படும். நாள்தோறும் பல நூறுகிரக் கணக்கிற் சீறிவரும் இக்கற்களை வளி மண்டலம் சாந்தப்படுத்தாவிட்டால் நம் கதி என்னவாகும்? என்று யோசிப்போமானால், இயற்கையின் விந்தை புலப்படும். இவ்வகைப் பயன்களையென்றி, வளி மண்டலம் ஒலியைப் பரப்புவதற்கும் உறுதுணையாக அமைந்துள்ளது. காற்றில்லாவிட்டால் நாம் ஒருவரோடொருவர் பேச முடியாது. இதனாற்றான் சந்திர மண்டலத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தால், அங்கு நாம் ஒருவரோடொருவர் பேச முடியாது. இது மட்டுமா? வளி மண்டலம் இல்லாவிட்டால், பறவைகள் பறந்து செல்ல முடியா. நம்மைப் போலவே நடந்து செல்ல வேண்டும். பறவைகளும் பறக்க முடியாவிட்டால், வானவூர்திகளும் பறக்க முடியா. இவ்வளவு உதவிகளைச் செய்யும் வளி மண்டலம் இல்லாவிட்டால், பூமி ஓர் உயிரினமற்ற பரந்த வெளியாகிவிடும்.

ச. சபாநேசன்,

க. பொ. த. (சாதாரணம்) ஆரம்ப வகுப்பு.
விஞ்ஞானப் பிரிவு — B.

எப்படிச் கண்டனரோ?

உலகிற் சிறந்த விஞ்ஞானிகளின் ஆராய்ச்சியின் பயனாக நாம் இன்று பல நலன்களை அடைந்துள்ளோம். பெரும் பாரங்களை ஏற்றிய கப்பல் எப்படிச் கடலில் ஆழமால் மிதக்கிறது? எத்தனையோ பெரும் பாரங்களை யெல்லாம் அற்ப முயற்சியுடன் இடம் பெயர்ப்பது எப்படி? என்ற பயன்படும் உண்மைகளைக் கண்டறிந்த பெரிய விஞ்ஞானி 'ஆக்கிமிடீஸ்' என்பவர். அவர் ஒரு நாள் நீர் நிறைந்த தொட்டியில் நீராட இறங்கினார். அப்பொழுது நிறைந்திருந்த நீரில் ஒரு பகுதி வெளியேறியது. இந்த நிகழ்ச்சிதான் அவரைப் பெரிய ஆராய்ச்சி செய்யத் தூண்டியது. ஏன் இந்த நீர் வெளியேற வேண்டும்? எவ்வளவு நீர் வெளியேறியது? என்பவற்றை ஆராய்ச்சி செய்தார். வளியிலும் நீரிலும் நிறை வேறுபாட்டை அறிந்து, பேராய்வு நிகழ்த்தி வெற்றி கண்டார்.

இவ்வாறே. சேர் ஐசாக் நியூற்றன் என்ற பெரியாரும், ஒரு நாள் 'அப்பிள்' மரத்தின்கீழ் இருந்தார். ஓர் அப்பிள்பழம் அவர் முன்னே வீழ்ந்தது. இந்தக் காதிராத சம்பவம் பூமியின் இழுப்புத் தத்துவத்தை உலகறிய உதவியாயிருந்தது. பழம் விழுந்ததும் அதை எடுத்து உண்பதில் அவர் கவனஞ் செல்லவில்லை. அவரது ஆராய்ச்சி யுள்ளம் பின்வருங் கேள்விகளைக் கேட்டது. இந்தப் பழம் எப்படிப் பூமியை நோக்கி வந்தது? மரத்திலிருந்து நழுவின பழம் ஏன் மேல் நோக்கிச் செல்லக்கூடாது? என்பவைதான் அக் கேள்விகள். இதற்குப் பல்லாண்டுகள் முயன்று அவர் கண்ட உண்மைதான் புவிவீர்ப்புத் தத்துவம்.

.இதேபோல, வேறொரு காத்திராத நிகழ்ச்சிதான் மின்னோட்டத்தின் தத்துவத்தைத் துலக்கி, உலகிற்கும் பயனளிக்கிறது. இத்தாலியைச் சேர்ந்த விஞ்ஞான மேதை 'கல்வாணி' என்பவர், தவளையொன்றைப் பிடித்து ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். தவளை இரும்புத் தகட்டின்மேற் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அந்தத் தவளை இறந்துவிட்டது. அதன் கால்கள் ஒரு செம்புக் கம்பியாற் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தக் கம்பி இரும்புத் தகட்டில் முட்டும் போதெல்லாம் ஓர் அசைவு ஏற்படுவதை அவதானித்திருந்தார். இந்த அதிசய நிகழ்ச்சி அவ் விஞ்ஞான மேதைக்கு ஆராய்ச்சிப் பொருளாகியது. நன்றாக ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து; இந்த அசைவு மின் அதிர்ச்சியே எனக் கண்டார். அவருக்கேற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே கிடையாது. இவ் ஆராய்ச்சியின் பயனாக மின்கலங்களை ஏற்படுத்தி, இன்று எத்தனையோ நன்மைகளை நாமடைகின்றோம்.

இப்படியே, 'பென்சிலின்' போன்ற அரிய மருந்துகளும் காத்திராப் பிரகாரங் கண்டறிந்த பெரிய சாதனைகளாகும். விஞ்ஞானிகளின் வாழ்வினேற்பட்ட அந் நிகழ்ச்சிகளே இன்று உலகிற்குப் பெரும் பயனை அளிப்பதைக் காண்கின்றோம்.

ந. குமரவல்லி,
8 ஆம் வகுப்பு — A.

பாழடைந்த மண்டபம் (சுயசரிதை)

ஒரு நாள் மாலை நான் எனது சிநேகிதர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். பின் வீடு திரும்புகையில் நன்றாக இருளடைந்து விட்டது. ஆதலால், தங்குவதற்கு இடம் தேடினேன். கடைசியில் ஒரு பாழடைந்த மண்டபமே தென்பட்டது. அங்கு அப்போது தங்கியிருந்தேன்.

எங்கிருந்தோ திடீரெனப் பெரிய சத்தத்துடன் ஒரு சிரிப்பொலி கேட்டது. நான் பயந்து எழுந்து பார்த்தபோது, “தம்பி, பயப்படாதே! நான் எனது சோகக் கதையை உனக்கும் கூறுகின்றேன்; கேள்” எனக் கூறத் தொடங்கியது.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, பூதத்தம்பி என்னும் பெயருடைய அரசனது இராச்சபையாக விளங்கினான். அப்பொழுது ஒவ்வொருநாளும் அரசரும் மற்றும் அனைவரும் என்னை நாடி வந்து, எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்து பூரிப் படையச் செய்தார்கள். இங்ஙனம், அரசன் அரசாட்சி புரியும் வேளையில் நடந்த ஒரு பயங்கரச் சம்பவத்தையுங் கூறுகிறேன்; கேள். ஒரு நாள் பிற்பகல் அரசன் சயனித்திருக்கையில், ஒரு சிவனடியார் மன்னவனைக் காணும் பொருட்டு அவனிடஞ் சென்றார். மன்னவனிடம், ‘நான் உமக்குச் சிவாகமங்களின் ஓராகமத்தைப் போதிக்க வந்தேன்’ என்று அவனைத் தனியிடம் அழைத்துச் சென்று, தான் குருபிடத்தில் அமர்ந்து, மன்னவனைக் கீழே இருத்தினான். மன்னவன் குருவை வணங்குஞ் சமயத்தில், வாளால் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுச் சென்றான். சிறிது நேரத்தில் ஒரு மன்னன் படையுடன் நமது நாட்டை நோக்கி வந்து போர் செய்து வென்றான். ஆனால், பின்புதான் ஓர் உண்மை எல்லோருக்கும் வெள்ளிடைமலையாயிற்று. அதாவது, சிவனடியாராக வந்தவனும் நமது நாட்டை நோக்கிப் படையெடுத்து வந்த நமது பகைவன் என்பதாகும்.

நமது மன்னர் இறந்த பின், அவரை வென்ற மன்னன் நமது நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனும் என்னை அரசசபையாகவே உபயோகித்து வந்தான். அவன் நீதி வழுவாமல் ஆட்சி புரிந்து வந்ததையறிந்த மன்னனொருவன், எங்ஙனமாயினும் தான் அவனது நாடுகளைப் பிடித்து ஆட்சி புரிய நினைத்துப் போர் தொடுக்காமல், நண்பனென்ற முறையில் வந்து விருந்தினனாக அரசனுடன் பழகி வந்தான். ஒரு நாள் அவன் திடீரென நமது மன்னனை வேட்டையாட அழைத்துச் சென்றான். திரும்புகையில் நமது மன்னர் வரவில்லை. அவரைப் புனி கொன்று விட்டதாகக் கூறித் தானே அரசாட்சி புரிந்தான். பல அரசர்களும் என்னைப் பல காலமாகப் பாதுகாப்புடனும் மதிப்புடனும் போற்றி வந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது சில காலமாகவே தேடுவாரற்று இப்படியாரும் வந்து தங்கிச் செல்லும் இடமாக விளங்குகின்றேன். ஆனால், இன்னும் காலஞ் செல்லச் செல்ல என்னென்ன மாற்றங்கள் நடைபெறுமோ நானறியேன்! ஆனால், நான் என்றும் அழியாமல் இருந்தால் உங்களைப்போல் பலருக்கும் பழைய சரித்திரங்களை விளக்கிக் கூறுவேன். ஆனால், நான் அழியாமல் இருப்பேனோ இல்லையோ, அதை யார்தான் குறிப்பாகக் கூற முடியும்? ஆதலால் தம்பி, நீ இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையாக இருந்து என் கதையைக் கேட்டதற்காக உனக்கு நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவன் ஆவேன் என்று கூறியது.

நான் சிறிது நேரம் பொறுத்திருந்தேன். பின்பு விடிந்து விட்டது. அதனால் எனது வீட்டிற்குச் சென்று நடந்ததைக் கூறினேன். அப்பொழுது எனது பெற்றோர், “நீ சிநேகிதர் வீட்டுக்குச் சென்றதால் ஒரு சரித்திரக் கதையையும் அறிந்து கொண்டாயல்லவா? அதனால் உனக்கு நன்மையெய்ன்றித் தீமையில்லை” என்று கூறினார்கள்.

ந. கௌரி,
7 ஆம் வகுப்பு — A.

நான் ஆசையோடு வளர்க்கும் பிராணி

நான் ஆசையோடு வளர்க்கும் பிராணி நாய் ஆகும். நான் எனது நாய்க்கு 'ஜிம்மி' என்று பெயரிட்டு அன்புடனும், ஆதரவுடனும் வளர்த்து வருகின்றேன்.

ஜிம்மி மிகவும் அழகான தோற்றமுடையது. அது உயர்ந்த சாதி நாயாகும். ஜிம்மி கட்டையாகவும், வெள்ளை நிறமான உரோமங்களை அடர்த்தியாகக் கொண்ட சடையை உடையதாகவும், அழகான சிறிய கண்களையுடையதாகவும், நீண்டு தொங்கும் செவிகளையுடையதாகவும், கம்பீரமாகவும் இருக்கின்றது. ஜிம்மி யாரையும் கவரும் தன்மையுடையது. அதன் அழகான தோற்றத்தினால் நான் அதனிடம் அளவு கடந்த அன்பு வைத்திருக்கின்றேன். ஜிம்மியின் தோற்றத்தைக் கண்ட சிலர், தங்க எரிடமும் ஜிம்மியைப் போல் அழகான ஒரு நாய் இல்லையே என்று கவலையடைந்தனர். சிலர் பொருமைப்பட்டனர்.

நான் பாடசாலைக்குச் செல்லும்பொழுது ஜிம்மி வாசற் கதவு வரையும் வந்து என்னை வழியனுப்பிவிட்டுச் செல்லும். பின்னர், பாடசாலை விட்டு வரும்பொழுது அது எனக்காக வாசலிற் காத்து நிற்கும். நான் வந்ததும் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும். நான் விளையாடும்பொழுது பந்து வெளியில் விழுந்து விட்டால் ஜிம்மி பந்தைத் தன் வாயிற் கௌவிக் கொண்டு வந்து என்னிடம் தரும். நான் அதனுடன் விளையாடுவதில் என்னை மறந்து நேரம் செல்வதே தெரியாமல் இருந்து விடுவேன். அதன் செய்கைகள் எனக்குச் சிரிப்பை யூட்டும்.

நான் ஒரு கிழமைக்கு ஒருமுறை சவர்க்காரம் போட்டு ஜிம்மியைக் குளிப்பாட்டுவேன். நான் சாப்பிடும்பொழுது அது என் பக்கத்தில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். நான் சாப்பிட்டதும் அதற்குஞ் சாப்பாடு கொடுப்பேன். மாலையில் மாமிசம், பிஸ்கட், பால் முதலியவற்றை அதற்கு உண்ணக் கொடுப்பேன். நான் எங்கு சென்றாலும் ஜிம்மியும் என்னுடன் வரும். அதை நான் போகும் இடமெல்லாம் கூட்டிச் செல்வேன். நான் படுக்குங் கட்டிலின் கீழ் ஜிம்மியும் படுக்கும். நான் காலை யில் எழுந்ததும் அதுவும் எழுந்துவிடும்.

ஜிம்மி எனக்கு எத்தனையோ வகையில் நன்மை செய்கிறது. அது ஆடு மாடுகளையோ, கள்வர்களையோ வரவிடாது. இரவும் பகலும் கண் துயிலாது வீட்டைக் காத்து வருகிறது. வேறு புதிய நாய்கள் வீட்டிற்கு வந்தால் ஜிம்மி அவைகளுடன் சண்டை செய்து துரத்திவிடும். என் தோட்டத்தினுள் கோழிகளை வரவிடாமல் துரத்திவிடும். ஜிம்மி தனக்குத் தெரியாதவர்கள் யாராயினும் என் வீட்டிற்கு வந்தால் அவர்களை ஓட ஓடத் துரத்திவிடும். ஜிம்மியின் அழகினாலும், வீரத்தினாலும் எனக்கு அதன் மேலுள்ள அன்பு மேன்மேலும் உயர்கின்றது.

ஆ. செல்வராணி,

ஆரூர் வகுப்பு - A.

T. SEENIVASAGAM
AS
TEACHER
SOCIAL - WORKER

BY

K. NESIAH ESQ., M. A. DIP-ED.

JEAN Floud would assign to the modern teacher the special role of teacher — social-worker. In the revolutionary conditions of today, teachers need to understand the social dimensions of their work, the social determinants of the educability of their pupils, the hidden social tensions of the learning situation in contemporary schools. Vinoba Bhave envisages an even more dynamic, prophetic role for teachers. His call to them is to go outside their schools and create the model of the future society in the village.

One would say that teachers should be involved in social work in order that they may be effective in the class room. Paradoxical as it may sound, the teacher who is engrossed in just his class work may be no more than a stagnant pool; on the other hand, the teacher who is an inspired social leader will be a fresh flowing stream from which his pupils will drink deep. Not the least gain to the latter is that he finds personal satisfaction and self-fulfilment in his calling thus interpreted; no less than his pupils find their self-fulfilment in their effort.

I dare say that T. Seenivasagam answers with rare appropriateness to this conception of the teacher — social-worker. It was my privilege to have known him intimately, nearly all his teaching life: our paths crossed and recrossed each other at several points. He belongs to that small band of teachers who have so fully participated in so many activities of the community. Mine is not an ante-dated cheque; it is the tribute of a fellow-worker who lived all these years in lively appreciation of his qualities and his work.

No matter what his other contribution is, a man engaged in teaching must stand or fall as a teacher. I have never known Seenivasagam come to attend to 'other work' during his teaching hours; I have never spoken to him on the telephone except during the ten minutes' interval. No wonder that the community round Vaidyeshwara Vidyalaya recognizes him (along with his Principal and Vice-Principal) as one of the three builders of that school as she is today.

The teacher dedicated to his calling has also obligations to his fellow teachers. I look back with pride and pleasure to the quarter century in which I was actively connected with the organized teaching profession. During much of this period Seenivasagam too was active in that body. I particularly recall the time when he was General Secretary of the Northern Province Teachers' Association and ever eager to co-operate in giving expression to the noble ideas in which we found succour.

The Co-operative Movement was another field in which we found ourselves working together. When I moved out of Jaffna at the end of May 1945 and laid down my office as the first President of what is now the Jaffna MPCU Union, I left word with my successor in office to give the key responsibility to Seenivasagam if all was to be well with the Union! When I returned here after a sojourn of eighteen years and six months I found him still in the Union's Committee and in many other co-operative enterprises just as before. I found him also editing a new co-operative Tamil monthly **ஐக்கிய தீபம்**. When I was called upon to edit the bilingual sister publication of the N. D. Co-operative Federation, the **Co-operator**, I enlisted him on the Editorial Board; it is his pen that helped to put across so eloquently in **கூட்டுறவு** many of the ideas in my editorial commentaries of 1965 and 1966.

The ideas we put across may live and bear fruit. It all depends not only on their being the right ideas but on the sincerity of our convictions. Undoubtedly the urge to service and the sweetness of temper that we see in Seenivasagam derive from deep fountains. Generations of his pupils have been influenced for good by the man behind the teacher. Such a dedicated man will find an unending posterity in his devoted pupils.

ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராஜா அவர்கள்

பண்டிதர் செ. நடராசா

ஆசிரியத் தொழில் மிகவும் மேன்மை உடையது. அது மிகச் சிறந்த பண்புகளோடு கூடியிருக்க வேண்டியது. சிலர் பிறப்பிலேயே ஆசிரியப் பண்புகளைப் பெற்றுவிடுகின்றனர். அவர்களைத்தான் நல்லாசிரியர்கள் என உலகங் கூறுகிறது. சாதாரணமாகத் தராதரங்கள் பெற்று ஆசிரிய உத்தியோகம் பார்க்கும் எல்லோரையும் நல்லாசிரியர்கள் என்று கூறமுடியாது.

நம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்து வளர்ச்சிக் காலத்தில் நீண்ட காலப் பங்குடன் ஆசிரியைப் பணியாற்றி நல்லாசிரியையென மாணவராலும், பெற்றோராலும் போற்றப்பட்டுத் தம் வாணாள் முழுவதையுஞ் சிலரின் கல்விக்கே யுரியதாக்கிய ஒரு சிறந்த ஆசிரியை ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராசா அவர்கள். அன்றார் இவ்வாண்டு தம் கடமையில் இருந்து இளைப்பாறுதல் கல்லூரிச் சிறுவரின் கல்விக்கு நடட்டமேயாகும். இன்னும் பல்லாண்டுகள் ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராசா அவர்களின் சேவை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயச் சிறுருலகிற்குக் கிடைத்திருந்தால் நாம் எத்துணை மகிழ்ச்சியடைந்திருப்போம்.

ஏறக்குறைய முப்பத்திரெண்டு ஆண்டுகள் தம் பணியைக் கண்ணுங் கருத்துமாயாற்றிச் சிறுவரின் கல்வி வளர்ச்சி, உள்ள வளர்ச்சி, ஒழுக்க வளர்ச்சியாகிய பல துறை வளர்ச்சிகளையும் ஆர்வத்துடன்வதானித்து அவர்களைத் தக்கவர்களாக்கிய பெருமை ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராஜா அவர்களைச் சார்ந்ததென்பது மிகையாகாது.

“ மினுங்கிய வதனம் சினுங்கிச் சினுங்கி
புத்தகப் பையொடு நத்தைபோ லூர்ந்து
மெள்ளச் செல்லும் பள்ளிப் பிள்ளைகளை ”

அன்புக் கரங்களால் வரவேற்று, ஆசை மொழிகளால் ஆறுதல் அளித்து, அவர் மனம் அமைதியுற்றபின், ‘அ’ எனத் தொடங்கி, அருங்கலை யாவும் அருமையாய் அளித்து; ஞானக் கண்ணீர்ந்த அன்னை யை வித்தியாலய மாணவர்கள் ‘அம்மா’ என அழைப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

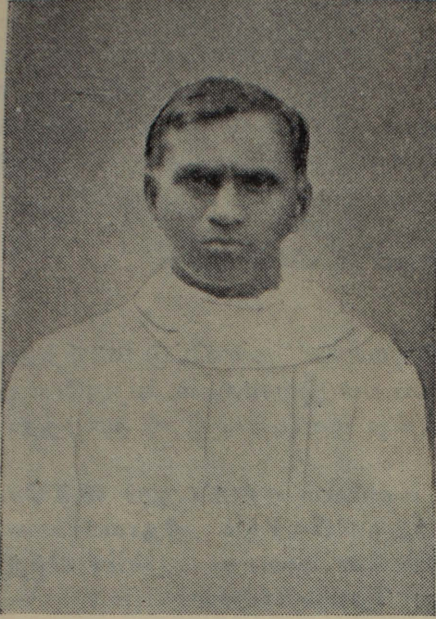
பச்சிளங் குழந்தை தம் தாய்மாரை வீட்டில் அம்மா என அழைப்பது போலவே வித்தியாலயத்திலும் அம்மாவென அழைத்து ஆதரவு பெற நின்றவர் நம் அம்மா உபாத்தியாயரே. இன்று அம்மாவென ஆசையுடன் அழைக்கும் இச்சிறு பாலகர்களின் அம்மாமாரும் அன்றொருகால் அம்மாவென வழைத்து அம்மாவிடம் தமிழ் பயின்றன ரெனின் அம்மாவின சேவை அம்மா பெரிதன்றோ !

ஸ்ரீமதி பாக்கியம் சண்முகராஜா அவர்களின் சேவை நலனால் மட்டும் மாணவர்கள் நன்மையடைந்தனர் என்று கூறுதல் அமையாது. அவர்களின் பண்புகளும் மாணவர்க்கு முன்மாதிரியாக அமைந்தனவாகும். இயல்பிலே யவரிடத்துள்ள அடக்கம், பொறுமை, இன்னுரை முதலிய பெருங்குணங்கள் அவர்களுடைய சேவையை மேலுமலங்கரித்துச் சிறப்புறச் செய்தன. தமிழிலக்கண. இலக்கியத் துறைகளில் தக்க ஆற்றல் படைத்திருந்தும் அதைப் பிறருக்குப் பறைசாற்றுந் தன்மையவர்களிடத்திலலை.

தெய்வபக்தியிலூறிய அவருள்ளம் போலி வேஷங்களை விரும்பவில்லை. எத்தனையோ நற்றருமங்களைத் தம் பொருளிற் செய்தாலும் அவற்றைப் பிறருக்கு எடுத்து மொழியாத அடக்கம் மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். இத்தகைய உயர்ந்த பண்புகளெல்லாம் ஒருங்கேயமையப்பெற்ற இவ்வம்மையாருக்குப் புத்திரச் செல்வத்தை இறைவன் நல்காதிருந்தாலும், தஞ்சற்றத்தாரின் குழந்தைகளிற் பலரை வளர்த்துக் காலப்போக்கிற் கல்வியுஞ் செல்வமும் நல்கிப் பெருமை பெறச் செய்து வந்திருக்கின்றனர். இவைகளேயன்றி இன்னும் பல நற்பணிகள் புரிவதற்கு உடல் நலமளித்துக் காக்குமாறு இறைவனைப் பணிகின்றோம்.

தமிழா, உன் வேலைகள் அனத்திலுமே பொய்க்கதைகள் மிதமிஞ்சி விட்டன. உன் மதக் கொள்கைகள், லௌகிகக் கொள்கைகள், வைதிக நடை எல்லாவற்றிலுமே பொய்கள் புகுந்து தலை தூக்கி ஆட இடங்கொடுத்து விட்டாய். இவற்றை நீக்கிவிடு. வீட்டிலும், வெளியிலும், தனிமையிலும், கூட்டத்திலும். எதிலும் எப்போதும் நேர்மையாயிருக்க வேண்டும்; உண்மையாயிருக்க வேண்டும். நீயும் பிறரை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறரும் உன்னை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறர் பிறரை வஞ்சிப்பதையும் நீ இயன்றவரை தடுக்க வேண்டும். எல்லாப் பேறுகளைக் காட்டிலும் உண்மைப் பேறுதான் பெருமை கொண்டது. உண்மை தவங்களுக் கெல்லாம் உயிர். உண்மை சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் வேர். உண்மை இன்பத்திற்கு நல்லுறுதி. உண்மை பரமாத்மாவின் கண்ணாடி. ஆதலால், தமிழா, எல்லாச் செய்திகளிலும் உண்மை நிலவுமபடி செய்.

— பாரதியார்.

திரு. வி. கந்தையா

உபாத்தியாயர்

அ. சரணமுத்து, B. A.

ஏறக்குறைய எட்டு வருடங்களாக எமது கல்லூரியிற் கடமையாற்றிய கந்தையா உபாத்தியாயர் அவர்கள் உண்மை, நேர்மை, கடமை உணர்ச்சி, அன்பு என்ற நல்லாசிரியருக்குரிய பண்புகளை உடையவர். தெல்லிப்பழையைத் தாயகமாகக் கொண்ட அவர்கள், தமது இளமைப் பருவத்தே அன்னையாரை இழந்தமையால் தமது தந்தையாருடன் வண்ணார்பண்ணையில் வசித்து வந்தார்கள். தந்தையார் தெய்வபக்தியும் தருமசிந்தனையுமுடையவர்; பிறர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்தலையே தமது இயற்பண்பாகக் கொண்டவர். தந்தையின் அருங்குணங்கள் யாவும் மைந்தனிடத்தும் அமைந்து விளங்கியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

கந்தையா உபாத்தியாயர் தமது இளமைக் கல்வியை வண்ணார்பண்ணை நாவலர் பாடசாலையிற் பயின்றார். அதன் பின்னர் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்துக் கருகாமையிலிருந்த விவேகானந்த வித்தியாலயத்திற் பயின்றார். கணிதத்திலும், இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சியிலும் சிறந்து விளங்கினார். சைவசமய நூல்கள் பல வற்றை நுணுகிக் கற்றுள்ளார். ஆயினும், தமது திறமையைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தாமல் அடக்கமாக வாழ்ந்த அரிய இயல்பினர்.

ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்தபின், வட்டுக்கோட்டை சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை யிலும், வண்ணார்பண்ணை விவேகானந்த வித்தியாலயத்திலும் சில வருடங்கள் கடமையாற்றினார்கள். நல்லோர் சகவாசமே கந்தையா உபாத்தியாயரின் தனிப் பெருஞ் சிறப்பு. கலைப்புலவர் நவரத்தினம், சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்க முகாமை யாளராயிருந்த திரு. அட்சலிங்கம் போன்றோரின் நல்லாசிரியையும் நட்பினையும் பெற்றவர். இவருடைய சமயப் பற்றினையும், நற்பண்பினையும் அறிந்த சுவாமி விபுலா

னந்த அடிகள், கொக்குவிலில் ஆரம்பித்த இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலையிற் பணியாற்றுவதற்காகத் தெரிந்தெடுத்தார். ஏறக்குறைய 15 வருடங்களாக அப் பாடசாலையின் முன்னேற்றத்திற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்து வந்தார்.

1-1-57 இல் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திற் சேர்ந்த அவர்கள் சில வருடங்களாக அக்கல்லூரியின் பிரதம பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். தாம் கற்பித்த மாணவர்களைத் தமது பிள்ளைகளைப்போல் மதித்துக் கற்பிக்கும் குணவியல்பும், ஆடம்பரமற்ற எளிமையான வாழ்க்கையும், இடையருத கடவுட் பக்தியும் அவரது அருங்குணங்கள்.

“ உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போல் உண்மைப்பின் நிற்க அருளார் நிலை ”

என்று திருவருட்பயனிற் கூறப்பட்டதுபோல் திருவருளை முன்னிட்டு வாழ்ந்தவர்கந்தையா உபாத்தியாயர். சங்கிலித் தொடர்போலப் பல இன்னல்கள் வந்தபோதும் அவையெல்லாம் இறைவன் திருவருட்சோதனை என்ற மனப்பாங்குடன் வாழ்ந்தார்.

ஆசிரியப்பணி புரிந்துகொண்டிருக்கையில் சுகவீனம் ஏற்பட்டதும் வீடு சென்றவர் உடனே தமது வீட்டினருகாமையி லெழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகராலயஞ் சென்று வழிபட்டு வீடு திரும்பினார். திரும்பிய உடனே அவரது ஆன்மா பிரிந்து விட்டது. அவரது தெய்வபக்திக்கு வேறு சான்று தேவையில்லை.

கந்தையா உபாத்தியாயரின் பயன் கருதாப் பணியும், தெய்வ பக்தியும், பிறர்க்குதவி செய்யும் குணவியல்பும், தூய உள்ளமும் அவரது குடும்பத்தினர் வருங்காலத்தில் மேன்மையுற்று விளங்கப் பெரிதும் பயனளிப்பனவாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவரது குடும்பம் நலம்பெற்று வாழ அருள் புரிவானாக.

அவரது ஆத்மா சாந்தியடைவதாக.

தமிழா, எழுதிப் படிப்பதெல்லாம் மெய்யுமில்லை; எதிர் நின்று கேட்பதெல்லாம் பொய்யுமில்லை. “ முந்திய சாஸ்திரம்தான் மெய், பிந்திய சாஸ்திரம் பொய் ” என்று தீர்மானம் செய்து கொள்ளாதே. “காலத்துக்கும் உண்மைக்கும் எதிரிடையாக ஓர் கணக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? ” “தகப்பன் வெட்டிய கிணறு என்று சொல்லி மூடர்கள் உப்பு நீரைக் குடிக்கிறார்கள் ” என்று பஞ்சதந்திரம் நகைக்கிறது.

— பாரதியார்.

MR. C. CHELLIAH

(TEACHER, VAIDYESHWARA VIDYALAYA)

C. VYRAMUTHU B. A.

DURING the brief span of four years, from 1962 to 1966, Vaidyeshwara Vidyalaya had the singular misfortune of having to witness the sad spectacle of three of its senior teachers being snatched away from their midst by the icy hand of death long before they had completed the psalmist's three score years and ten of their earthly existence.

Mr. V. Subramaniam, the Veteran Head of the Primary Department led the way in December 1962, when after a day's illness he breathed his last. Then, in November 1964, Mr. V. Kandiah who had succeeded him as Head of the Primary Department, followed. He had come to school as usual, hale and hearty, in the morning, cycling all the way from Urumpiray; complained of a pain in the chest during the noon, was sent to the hospital where he was treated and advised to go home and rest. In the afternoon, he was sent home in a car, and those of his colleagues who saw him into the car little suspected that they were seeing him alive for the last time; for he passed away a few hours after he had reached home. Finally, in March 1966, we were to lose Mr. Chelliah almost under similar circumstances.

Mr. Chelliah, who had been in indifferent health during the latter part of 1965, began attending school in February 1966, after

a period of convalescence following his illness in December 1965. He once again occupied his quiet, cosy corner in the staff-room and joined in the convivial tete - a - tete during the morning interval when everybody would be reaching out for the first glass of tea across the table. But few suspected that it was the last flicker of the lamp and that we were very soon to miss his congenial company for ever.

It all came with dramatic suddenness. The first-term examination was on and one afternoon it was his turn to supervise in one of the halls. He was there in the hall and after about an hour came into the staff-room. There, as he reclined, he was seen to be perspiring profusely. His friends who knew the nature of his ailment lost no time in taking him to the hospital, where prompt medical attention was given to him. But in spite of everything that the best of medical treatment could do, he breathed his last by 10 o'clock that night. Many of his colleagues at school who were blissfully ignorant of all that had happened were confounded when on their arrival at school the next morning, they were told that dear Old Mr. Chelliah was no more. Tests were postponed, school was declared closed and students and teachers made their way - some in cars, some on bicycles and some by bus - to 'Luxmipathy' Anaicottai to have a last look at their beloved colleague and teacher, as he lay there as one in deep-repose surrounded by his sorrowing wife and children.

During his eighteen years at Vaidyeshwara, Mr. Chelliah had so endeared himself to one and all alike that there was not one among his colleagues or his students both past and present who did not feel a sense of personal loss when he heard of his death.

At school and in the classroom he proved himself a very effective teacher. A double trained teacher, he was at home in any class, and in any subject in the middle school. He adopted a very sympathetic attitude to his students and was always at pains to do his best for the progress and welfare of every one of his students and no student ever felt that he was neglected.

He was one who could turn his hand to anything. When wood-work was introduced as one of the subjects in the curriculum, he was entrusted with the organisation of the wood-work department.

How well he did it is a matter of common knowledge. He soon came to be known as the wood-work master and the work-shop became his special domain. The success of the Art & Hand-work Exhibition he helped to organise in connection with the Golden Jubilee celebration of the College in 1963 bore ample testimony to the enthusiasm for creative art he evoked among his students.

Outside the class-room; both as Assistant Scout-Master and as House-Master of the Vivekananda House he took a very active interest in all the extra-curricular activities of the College. The Annual Inter-House Athletic Sports Meets saw him at his best. He was then very different from the soft-spoken person moving about with a slow measured tread. He could then be one with the students, sharing their boisterous enthusiasm, inspiring them to put forth their very best, and many a time did the Vivekananda House under his leadership emerge as champions, trouncing their near rivals by a last minute spurt.

The late forties and the early fifties formed a significant period in the history of the Vaidyeshwara Vidyalaya. The Main Hall and most of the other buildings that house the various laboratories were put up during this period and the Carnival and the Raffle organised in 1953 to collect the necessary funds for this expansion programme found Mr. Chelliah giving of his best for the College. He was always ready to play his part and there was no function, big or small at school where his handiwork was not evident. Unobtrusively and unostentatiously he contributed to the success of almost every function at school during his time.

He had a quick eye to the needs of those around him; he was par-excellence in looking after the comforts of everyone in his company. The one trait in his character which nobody ever failed to admire but which many of us did not always emulate was his unfailing habit of always looking after the needs of others before he thought of himself. This, his readiness to be of service to all, was a distinctive characteristic of Mr. Chelliah and on that day at the crematorium when the funeral pyre was lit and the enveloping flames began to close in on all that was mortal of Sinnappu Chelliah, the one thought that was uppermost in the minds of all those assembled there to pay him their last respects was "Here was a man who placed service before self".

'Requiescat in pace'

SRIMATH SWAMI NATARAJANANDAJI

A LIFE OF DEVOTED SERVICE

S. AMBIKAIPAKAN B. A.

THE passing away of Swami Natarajanandaji has removed another landmark in the history of the Ramakrishna Mission activities in Ceylon. After the passing away of Swami Vipulanandaji, Swami Natarajanandaji was the General Manager of the Ramakrishna Mission Schools in Ceylon, except for short periods when he served at some of the mission centres in South India and Burma.

Though the educational activities of the Ramakrishna Mission started with the taking over of the Vaidyeshwara Vidyalaya, the Eastern Province formed the chief centre of activities. This province had not had the benefit of the Hindu Renaissance led by Sri la Sri Arumuga Navalar. What Navalar and the Hindu Board of Education did for the promotion of Hindu Education in the Northern Province, Swami Vipulanandaji and the Ramakrishna Mission did for the Eastern Province.

Before the advent of Swami Vipulanandaji education in the Eastern Province was chiefly in the hands of Christian Missionaries, both Catholic and Protestant. The Catholics also ran a number of orphanages which weaned away a large number of poor and helpless children from their traditional faith. It was the devoted service of Swami Vipulanandaji that stemmed the tide of alien influence; and in this noble task he was ably assisted by Swami Natarajanandaji.

As a close kinsman of Swami Vipulanandaji, Swami Natarajanandaji had come under his influence from his early boyhood. When Vipulanandaji, as Pandit Mailvaganam, was the Principal of Manipay Hindu College, Natarajanandaji, then known as Chitham-parapillai, was a student there.

SWAMI NATARAJANANDA
(29-11-1903 — 18-3-1967)

Department of Agriculture

Division of Entomology

Washington, D. C.

June 1, 1914

Dear Sir:

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of May 28, 1914, in relation to the matter of the

importation of the eggs of the European spruce sawfly, *Pristiphora abietis* (L.), from Canada.

The Bureau of Entomology and Plant Quarantine is at present unable to give you any definite answer as to whether or not the eggs of this species may be imported.

Very respectfully,
J. B. Robinson, Chief of Bureau

Enclosed for you are two copies of a report of the

entomologist in charge of the Bureau of Entomology and Plant Quarantine, dated May 1, 1914.

I am, Sir, very respectfully,
Very truly yours,
J. B. Robinson, Chief of Bureau

Enclosed for you are two copies of a report of the

entomologist in charge of the Bureau of Entomology and Plant Quarantine, dated May 1, 1914.

I am, Sir, very respectfully,
Very truly yours,
J. B. Robinson, Chief of Bureau

Enclosed for you are two copies of a report of the

entomologist in charge of the Bureau of Entomology and Plant Quarantine, dated May 1, 1914.

After a short period of service in the Irrigation Department, Natarajanandaji decided to become a teacher and to throw his lot with Vipulanandaji.

As teacher he had seen service at the Trincomalee Hindu College and at the Vaidyeshwara Vidyalaya. He had pleasant memories of his stay at the Vaidyeshwara Vidyalaya which he has recounted in his contribution to the Golden Jubilee Number of "Vaidyeshwaran". This is what he says in his Tamil article:

"It was in April 1925 that Swami Vipulananda started his educational activities in Ceylon with his headquarters at Trincomalee. After I had served at the Trincomalee Hindu College for one year, I was asked by Swami Vipulananda to go to Vaidyeshwara Vidyalaya, Jaffna. It was in 1927 that the Ramakrishna Orphanage was started in the premises of the Madam at Pirapamkulam Road, Vannarponnai, which later became the headquarters of the Kala Nilayam. I looked after the Orphanage in addition to my duties as a teacher at the Vidyalaya. Brahmachari Nambiar (now Swami Nisreyasananda), Kalaipulavar Navaratnam, Mr. A. Saravanamuttu (now retired Inspector of Schools), Mudaliyar Thiruchittampalam and Mr. C. Mailvaganam (father of Mr. Srikhanta) were among the members of the Board of Management of the Orphanage. Swami Vipulananda visited Jaffna from time to time from Trincomalee and guided the destinies of the two institutions. Though my period of service at Jaffna was very short yet this period stands out in my mind as a golden era. My close association with the great men I have mentioned above has left a deep impress on my mind. Some of them are no more; others are still alive. The passing away of Kalaipulavar Navaratnam is an irreparable loss to our community. He was deeply interested in the Vidyalaya; and its development is to a great measure due to his untiring efforts."

I came into close contact with him when at the request of Vipulanandaji I joined the staff of Shivananda Vidyalaya in 1934. Vipulanandaji had by this time shifted the Orphanage started in Jaffna to Batticaloa and had himself become the Principal of Shivananda. In running the Shivananda Vidyalaya and the Orphanage,

he had the able and devoted assistance of Natarajanandaji who was still a layman. Another person who was of great assistance was the late Mr. Murugupillai. Those who worked at Shivananda then had to undergo many difficulties. There were no quarters either for the Swamis or for the staff. Vipulanandaji and I shared a portion of the Orphanage dormitory and Natarajanandaji who was then popularly known as Seeni Master and Mr. Murugupillai shared a room which in the daytime served as the school office. Natarajanandaji often used the office table as his bed at night. The food served was so Spartan that I had to part company with the rest in a few months and set up a separate establishment. It is no exaggeration to say that Natarajanandaji had known no comforts in his life. Even before he took up the robes, he was a real Sannyasin — ate whatever was given to him and slept at any place that was available.

At Shivananda, Natarajanandaji taught Arithmetic and Mathematics. Vipulanandaji, though a Science Graduate, taught English with great success, and I taught History and Tamil. It was an unequal struggle for Shivananda at that time; but, thanks to the lead given by Vipulanandaji and the untiring efforts of the staff and students most of whom were residential, Shivananda produced excellent results, to the wonder and dismay of the well-established institutions in the neighbourhood.

Within two years I was transferred to Vaidyeshwara Vidyalaya and Natarajanandaji became in course of time the General Manager. Throughout the period he was General Manager our relationship was cordial and fruitful. During his regime Vidyalaya became a Grade I College and none was happier than he.

In addition to his duties as General Manager he had to look after the three Orphanages for girls and boys. In this connection he had to collect funds and this was a Herculean task. He regularly sent out appeals to the devotees of the Mission at the time of the Deepavali for donations to the Orphanage Fund. He also made collections in kind by visiting fields at harvest time.

The take-over of schools meant a great wrench for him, not in the physical sense but in the spiritual sense. He and others

who had gone before him had built up these schools with their life-blood and his fear was that in the new set-up these schools would not be able to live up to the ideals of the founders. But inspite of this, when the government made the final decision, he took it up in good spirit, and when the vesting of school properties came about, he acted with grace and magnanimity.

As regards the Vaidyeshwara Vidyalaya, I remember with gratitude his last act. Just before the take-over a sum of about Rs. 15,000 lay with him to the credit of the Vidyalaya. He decided to spend this amount on the school and entered into a contract for putting up the upstairs building over the Library. This building will always remind us of his devotion to the Vidyalaya.

In conclusion, it may well be said that the life of Swami Natarajanandaji was an embodiment of the twin ideals of the Ramakrishna Mission: Renunciation and Service.

This is the gist of all workshop to be pure and to do good to others. He who sees Siva in the poor, in the weak, and in the diseased, really worships Siva, and if he sees Siva only in the image, his worship is but preliminary. He who has served and helped one poor man seeing Siva in him, without thinking of his caste, or creed or race, or anything, with him Siva is more pleased than with the man who sees him only in temples.

— Swami Vivekananda.

இந்து மாணவர் கழகம்

இக்கழகம் இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக நமது கல்லூரியின் சமயப் பணிகளைச் சிறப்புற ஆற்றி யருந்தொண்டு புரிந்து வருகிறது. வருடந்தோறும் வெளியாகி வந்த வைத்தீஸ்வரன் என்ற கல்லூரி இதழில் கழகத்தின் அறிக்கைகள் அவ்வப் போது வெளியாகி வந்தன. கடந்த மூன்றாண்டுகளாக அவ்விதம் வெளிவராமையால் கழகத்தின் அறிக்கையும் வெளிவரவில்லை. அறிக்கை வெளிவரவில்லை என்பதே தவிர கழகத் தன் பணிகளையாற்றத் தவறவில்லை.

நமது கழகம் அன்புடனும் ஆர்வத்தினுடனும் மாணவருக்குச் சமயத்துறையிலார்வ மூட்டுங் கருத்துடன் பலவகைப்பட்ட சமயப் பணிகளைத் திறம்பட ஆற்றிப் பெரியோர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது. கழகத்தின் பணிகளில் சரஸ்வதி பூசை, ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஜயந்தி விழா, திருக்கேதீச்வரத் திருவிழா, வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிற் றிருப்பணிகள், கொழும்பு விவேகானந்த சபைப் பரீட்சைக்குரிய முயற்சிகள் என்பன முக்கிய இடம் பெறுவனவாகும்.

கடந்த மூன்றாண்டுகளிலும் முன்னைய ஆண்டுகளைப் போலவே சரஸ்வதி பூசை சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. நவராத்திரி காலத்தில் தினந்தோறும் தேவியை மாணவர் ஆராதனை செய்வர். இறுதி நாளில் பஜனை, இசையரங்கு, சொற்பொழிவு என்ற விசேஷ நிகழ்ச்சிகளுடன் விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெறும். கல்வித் தெய்வத்திற்குச் செய்யும் இவ்விழாக் காலம் கல்லூரியிலே தெய்வமணங் கமழும்.

இவ்வாறே ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஜயந்தியும் ஆண்டுதோறும் மிகச் சிறப்பாகப் பஜனை, மாணவர்களின் பேச்சு, பெரியார்களின் உபந்நியாசம் என்பவற்றுடன் பொலிந்து விளங்கும். இவ்விரு விழாக்களும் நிகழும் காலங்களில் மாணவர் அனைவருஞ் சமய உணர்ச்சியுடன் காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சென்ற ஆண்டு சரஸ்வதி பூசையின்போது திருஞானசம்பந்த மடாதிபதி சுவாமிநாத தம்பிரானவர்கள் மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் பொருள் பற்றி விசேஷ சொற்பொழிவாற்றினார்கள். கடந்த ஆண்டு ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஜயந்தி விழாவின்போது ஸ்ரீமத் சுவாமி ரங்கானப்தஜி அவர்கள் “ஆண்டாள் பிரபாவம்” என்னும் பொருள்பற்றி மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து உயரிய சொற்பொழிவாற்றினார்கள். இவ்வாறு காலந்தோறும் பெரியார்களின் பொருள் மொழிகளை மாணவர்கேட்க உதவுவதில் நங்கழகம் முன்னின்றுதவி வருகிறது.

திருக்கேதீச்வரத் திருவிழாக்களில் ஒன்று வருடந்தோறும் நமது கல்லூரியின் உபயத்தில் நிகழ்ந்து வருகிறது. இத்திருவிழாவையும் அபிஷேகத்தையும் இந்து மாணவர் கழகம் விரும்பிய மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் அழைத்துச் சென்று சிறப்புற நடாத்தி வருகிறது.

வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் விழாக் காலங்களில் பஜனை செய்வதும் சுவாமி வலம் வரும் காலங்களில் அடியார் கூட்டத்தை அன்புடன் உபசரிப்பதும் ஆகிய கோயிற் திருப்பணிகளையும் ஆண்டுதோறும் நம் கழகம் அன்புடன் ஆற்றி வருகிறது.

இத்துடன் அமையாது கல்லூரி மாணவர்களைச் சமயக் கல்வியிலுக்குவிப்பதற்காக ஆண்டுதோறும் நிகழும் கொழும்பு விவேகானந்த சபையாரின் சமயபாடப் பரீட்சைக்கு மாணவரைத் தோற்றுவித்து வருகிறது. 1963-ம் ஆண்டில் சமயபாடப் பரீட்சைக்கு 124 மாணவர் தோற்றி 78 மாணவர் சித்தி பெற்றனர். ஐந்து மாணவர்களுக்குப் பரிசில்கள் கிடைத்தன.

1964-ம் ஆண்டில் 116 மாணவர் பரீட்சைக்குத் தோற்றி 72 மாணவர் தேறினர். ஆறு பேருக்குப் பரிசில்கள் கிடைத்தன.

1965-ம் ஆண்டில் 161 மாணவர் பரீட்சைக்குத் தோற்றி 130 பேர் சித்தியெய்தினர். ஐந்து மாணவருக்குப் பரிசில்கள் உண்டு. இவ்வாண்டில் மேற்பிரிவில் 32 மாணவர் தோற்றி 27 மாணவர் சித்தியடைந்துள்ளனர்.

கடந்த மூன்றாண்டுகளிலும் கழக உறுப்பினர்களாக இருந்து மேற்குறித்த பணிகளைச் செய்த மாணவர்களுக்கும், கழகத்தின் போஷகராகவும் இப்பணிகளுக்கெல்லாம் காரணராகவும் இருந்த நமது கல்லூரி அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்களுக்கும் கேதீச்சர விழாவிற் குச் சிறப்பாக உதவி புரிந்த ஆசிரியர்களுக்கும் எமது கழகம் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கிறது.

செ. நடராசா,

இந்து மாணவர் கழகத் தலைவர்.

“தேவாரம் பெற்ற சிவஸ்தலங்களுள் இரண்டு இவ்விலங்கையில் உள்ளன. அவைகளுள் ஒன்றாகிய திருகோணமலைக்குச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றிருக்கின்றது; மற்றொன்றாகிய திருக்கேதீச்சரத்துக்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றும் இருக்கின்றன. இத்திருக்கேதீச்சரம் இவ்வடமாகாணத்தின்கணுள்ள மன்னாருக்கு அதிசமீபத்திலிருக்கின்ற மாதோட்டத்தினுள்ளது. இத் திருக்கேதீச்சரம் அழிந்து காடாகக்கிடக்கின்றதே! புதிது புதிதாக இவ்விலங்கையில் எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றனவே! நீங்கள் மகா ஸ்தலத்தைச் சிறிதும் நினைவாததென்னையோ! இவ்விலங்கையிலுள்ள விபூதிதாரிகள் எல்லாருஞ் சிறிது சிறிது உபகரிக்கினும் எத்துணைப் பெருந்தொகைப்பொருள் சேர்ந்து விடும்! இதை நீங்கள் எல்லீருஞ் சிந்தித்து இத்திருப்பணியை நிறைவேற்றுவீர்களாயின், அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் உங்களுக்கு அருக்கிரகஞ் செய்வர்.”

— ஆறுமுகநாவலர்.

VAIDYESHWARA VIDYALAYA SCIENCE UNION

Report for the Year 1967

<i>Patron :</i>	The Principal
<i>Vice Patron :</i>	Mr. S. Panneer Selvam
<i>President :</i>	Mas. S. Thanabalasingham
<i>Vice President :</i>	Mas. R. Chandrasegaram
<i>Secretary :</i>	Mas. M. Bhavananthan
<i>Asst. Secretary :</i>	Miss S. Thevasena
<i>Treasurer :</i>	Mas. A. Balasubramaniam

I have great pleasure in submitting this report of our union. The Science Union has been in existence for over a decade and now it has a record number of membership. Students of G. C. E. [O. L.] and G. C. E. [A. L.] classes are entitled to be members of this union. With the switch—over to Swabasha as the medium of instruction in schools, we have begun to conduct the proceedings of our union in Tamil. This has enabled many members to actively participate in the fortnightly meetings of the union.

The members participate in debates deliver speeches, and read essays. Occasionally, useful lectures on scientific topics by eminent authorities in various fields are arranged. Mr. M. S. Jeyaseelan B. Sc., M. Sc., (D. A. E. O., Secretariat, Jaffna) addressed the union on the very useful subject, "Chemistry in the life of a Paddy Plant."

We are proud to say that we are one of the active participants in the Hydro-Biological Survey.

Our other activities are :-

(i) Organizing oratorical and essay competitions. The winners are awarded prizes in the form of books.

(ii) Monthly Film Shows.

(iii) Organizing tours to places of educational interest.

In the first term, we organized tours to Oddisuddan and Paranthan Chemical Factory. During the first term vacation, we organized an educational tour covering the Central and Western provinces. The members benefited greatly by seeing the working of a few recently opened factories. During the third term, we have our annual social. This is in fact a great day. We usually invite an eminent person in the field of Science as our chief guest, and also invite representatives from sister schools.

All this could not have been possible without the active co-operation of the members and committee members. The vice-patron has been always helpful in organizing the various activities of the union. We are also greatly indebted to our principal who is also our patron, for giving us all encouragement, valuable help and financial aid.

M. Bhavanandan

Secretary

THE ANNUAL INTER-HOUSE ATHLETIC MEET 1967

It is with profound joy and real pride that I submit the report of the Annual Inter-House Athletic Meet for the year 1967 under the distinguished patronage of Mr. T. Murugesampillai, A. G. A. Jaffna and Mrs. Murugesampillai.

Both teachers and students displayed fine sportmanship and healthy rivalry. Every item on the programme was very keenly contested. The Marathon race covering a distance of about 6 miles from Manipay Junction to the College entrance was conducted a week before the meet. It was a thrilling event for both the spectators who were mostly parents of our participants and our students. Mast. A. S. Thuraisingam of Nagamuthu House deserves all praise for winning this event in the record time of 23 Mins. Masters T. Ambikairajan and S. Charachandran were a close second and third respectively. The successful running of this race during the early hours of the morning largely depended on the help rendered by the police and other officials who acted as umpires and judges.

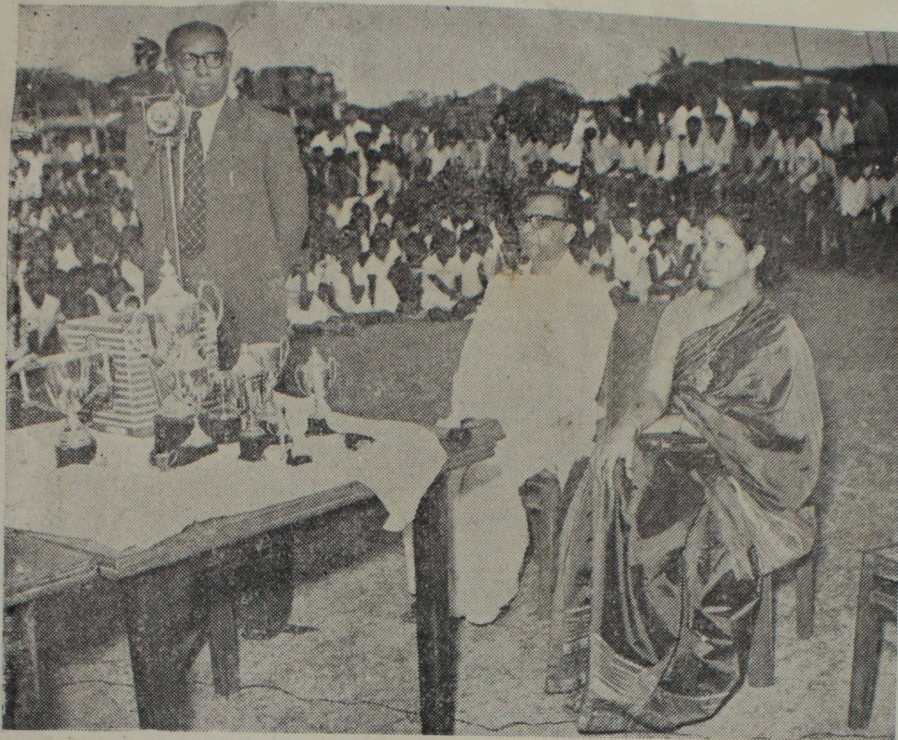
The development of our college activities in the field of sports was clearly indicated by the high standard attained by some of our athletes this year. The keenness shown by our students and the healthy rivalry that existed among the various houses were commended by one and all who graced the occasion with their presence at our Inter-House Sports Meet.

The competition was so keen that it could not be decided which house would get the championship for quite to a long time. I must express my heartiest congratulations to Vivekananda House who eventually emerged as champions for the fourth year in succession.

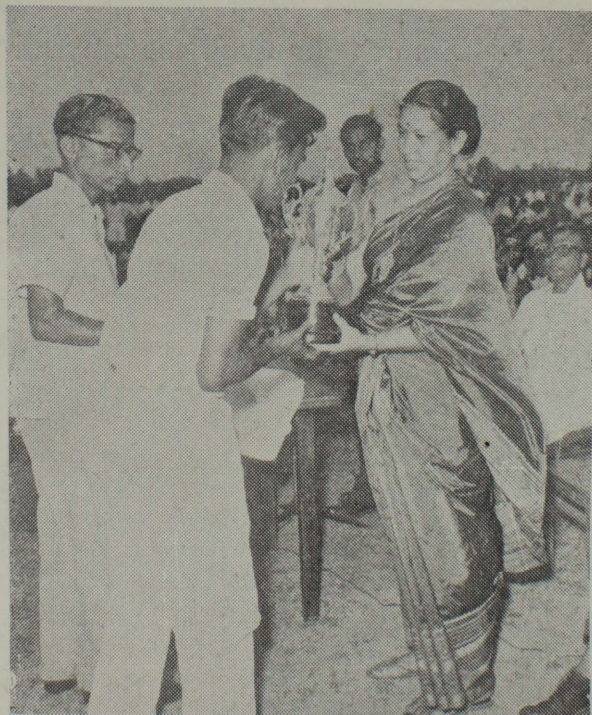
My congratulations are also extended to the champions:

Boys: L. Nagaratnam (Viv.)	Senior
M. Thiagarajah (Vip.)	Inter
K. Sivapalan (Viv.)	Junior

ATHLETIC MEET — 1967

Mr. T. Murugesampillai, A. G. A., Jaffna, the chief guest
delivers his address

Mrs. Murugesampillai distributes the prizes

Girls: T. Varathalaxumy (Shar.)	Senior
R. Rajanayaky (Shar.)	Inter
N. Gowridevi (Shar.)	Junior

Our success is due to the enthusiasm, help and encouragement given by Mr. S. Kanesan. I thank him for his valuable help and ready support.

The distance of our playground from the school is a great handicap to our athletes and those who take part in various other games. I hope the School Authorities will explore all possible means to provide a playground in close proximity to the College.

This report of mine will not be complete if I fail to express my sincere thanks to my friends and other well-wishers of the college who readily responded to our invitation and acted as officials to run the meet successfully. Let me also express my thanks to the members of the staff who willingly co-operated with me to make the Annual Inter-House Meet a successful one.

May I take this opportunity to thank our patrons for having graced the function in spite of the numerous engagements they had.

The Results of the Annual Inter-House Sports Meet 1967

HOUSE	COLOUR	POINTS
1. Vivekananda	Yellow	188
2. Sharvananda	Orange	115
3. Nagamutu	Blue	112
4. Vipulananda	Green	102

The relay Championship Cup and the Inter-House Challenge Cup were both won by Vivekananda House.

S. Rajadurai

Prefect of Games

VISIT OF THE INDIAN HIGH COMMISSIONER,
DR, BHIMSEN SACHAR TO THE COLLEGE.

PRINCIPAL'S WELCOME ADDRESS

YOUR EXCELLENCY and FRIENDS.

It gives me great pleasure to welcome your Excellency to this institution which was under the Ramakrishna Mission till it was taken over by the State in 1960. The activities of the Ramakrishna Mission in Ceylon began with the taking over of this institution in 1917. The connection with the Ramakrishna Mission for nearly fifty years has left a deep impress on this institution and it is our hope that the ideals of the Ramakrishna Mission will continue to inspire us in the future too.

Our relationship with the Indian High Commission has been close. From the time of the first High Commissioner, Mr. Giri, almost all the High Commissioners have visited our College. When we conducted a Festival of Arts in 1953 to raise funds for the College, the Indian High Commission ran a stall which was very much appreciated by the people of Jaffna. It gave not only an idea of India's great past but also of the vast strides made by Modern India in Industrial Development.

The spiritual and cultural ties that exist between India and Ceylon are so deep-rooted that no mundane considerations can affect them. Our people consider a pilgrimage to the Holy Shrines in India as an indispensable part of their spiritual life and so we are glad that the present government has made travel between India and Ceylon easier.

We very much appreciate your gift of books to the Library. This valuable addition will help us to understand your great country better. We shall always cherish your gift and your visit to us.

Your life has been dedicated to the service of great causes and may your example inspire us all to a life of service. Finally, I thank you for honouring us by your visit.

HIGH COMMISSIONER'S REPLY

His excellency Dr. Sachar in his reply said he was deeply impressed by the disciplined behaviour of the students. They must become strong in body and mind. They should hold aloft before them as their ideal Swami Vivekananda and fashion their life after his.

The college had a great tradition. It was therefore necessary that they should follow in the footsteps of great men like Swami Vivekananda. Not boys alone but girls too must develop strong and healthy bodies. Only a sound mind could help them to build a sound body. There were two things he would like to tell them. Firstly they must have strong faith in God, secondly they must not lose that faith under any circumstances. Whoever or whatever may forsake them, God would never forsake them.

Their future well-being was being shaped in college. They must make use of the opportunities provided for them to develop themselves fully.

There had been strong cultural and friendly relations between the two countries. They were two entities politically. They should always be loyal to their own countries. But the loyalty to one's country should never stand in the way of their drawing closer in the cultural and spiritual fields. He would always strive in his humble way to further their friendship. He was glad to present a set of books to the college and he was sure they would help them to understand India better.

EXAMINATION RESULTS

H. S. C. and University Entrance Examination, 1963

ARTS

Gunanayagam A.
Nallainathan E.
Shanmugavadivel S.
Sundaralingam M.
Thillainadesan S.

BIOLOGICAL SCIENCE

Gengatharan T. M.

AGRICULTURE

Arulnandhy V.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination, August 1963

Candidates Passing Six Subjects or more

1. Balasubramaniam K.	13. Thameen M. S.
2. Gopalakrishnan T.	14. Thaleel A.
3. Jegathesan T.	15. Tuan Mubarack H.
4. Muthucumarasamy V.	16. Sundararajah K.
5. Parameshwaran M.	
6. Pathmanathan I.	
7. Rafeek S.	
8. Ragunathan N.	
9. Ratnajothi S.	
10. Sivalokanathan M.	
11. Sivagnanakrishnan P.	
12. Sultan Abdul Cader S.	

GIRLS

1. Mohamed Hameetha M. S. A.
2. Puvaneswary K.
3. Rupavathy S.
4. Saraswathy R.
5. Siththyshapeela S. H.

Candidates Passing Five Subjects

1. Durairajasingam K.	12. Selvarajah S.
2. Farook M. S.	13. Sivasothy S.
3. Gunabalendra S.	14. Sothirajan S.
4. Kularajasingam V.	15. Sriskantharajah T.
5. Mohamed Saleem M.	
6. Mohamed Razeen M.	
7. Mohamathu Mansoor N. M.	
8. Mohamed Razik M. S. A.	
9. Sanoon M. M.	
10. Selvanayagam N. S.	
11. Seyethu Mohamed A.	

GIRLS

1. Chiamaladevi M.
2. Sithi Saliha M. P.
3. Sivasakthi A.
4. Sithihsanooba S. H.
5. Sountaranayagie S.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination, December 1963

Candidates Passing Six Subjects or more

1. Ahmed Kabir M. S. L.	39. Selvanayagam S.
2. Ariyasamy A.	40. Sivalingam M.
3. Balasubramaniam K.	41. Savuntharapandiyan T.
4. Balasubramaniam T.	42. Sivaloganathan M.
5. Balendran N.	43. Sivasothy S.
6. Balasaravanapavan B.	44. Sriskantharajah T.
7. Bajaranglal J.	45. Selvarajah S.
8. Balachandiran B.	46. Sivagnakrishnan P.
9. Ganesan K.	47. Sathianarayanan R.
10. Gunabalendran S.	48. Sanmugasundaram N.
11. Ganesu R.	49. Sinnathamby M.
12. Hasanbay A.	50. Samoon M. A.
13. Jalal M.	51. Sivarajah A.
14. Jegathesan T.	52. Shantaram P.
15. Jegatheesan M.	53. Thoukeethu S.
16. Jaleel M. S.	54. Tuan Mubarak H.
17. Jegathesan G.	55. Thameem M.
18. Karthikeyan T.	56. Thurairajah T.
19. Kularajasingam V.	57. Vaithianathan S.
20. Manickarajah P.	58. Vijayakanthan V.
21. Mohamed Razeem M. S.	59. Vayitheesvaran S.
22. Mururilal M.	60. Vinayagamoorthy T.
23. Manickasingam M.	61. Abdul Razik M. S.
24. Mohamed Muhuthar M. S.	62. Sundararajah K.
25. Mohamed Jahan S. M.	63. Yogarajah S.
26. Mohamed Saleem M. A. C.	
27. Mohideen Abdul Cader N. M.	
28. Mohamed Kamal M. A. C.	
29. Mohammathu Abdul Cader M. M.	
30. Pathmanathan I.	
31. Pushparajah K.	
32. Parameshwaran M.	
33. Pathmanathan M.	
34. Ratnajothi S.	
35. Ragunathan N.	
36. Rajaratnam N.	
37. Ramanathan P.	
38. Rafeek S.	

GIRLS

1. Halitha A. A.
2. Kamaladevi K.
3. Krishnaveni T.
4. Nageswary S.
5. Neelambikai N.
6. Nirmala M.
7. Senthamilselvy K.
8. Sithi Saliha M. P.
9. Sithi Raihana A. C.
10. Sountaranayagie S.

Candidates Passing Five Subjects

1. Abdul Salam S. A. C. 2. Jeyapalan K. 3. Ledsumanandasivam R. 4. Mohammathu Sahul Hameed M. K. 5. Mahroof Abdul Cader S. A. C. 6. Mohamed Saleem A. R. 7. Mohamed Saleem M. M. 8. Mohamed Subair M. A. 9. Mohamed Razik M. S. A. C. 10. Oprakash R. 11. Razath M. S. 12. Seyethu Mohamed A. 13. Sivaraman T. 14. Sundaralingam V.	15. Thangavel M. 16. Wigneshwaran N. 17. Yogaratnam S.

GIRLS

1. Alagammah N.
2. Chiamaladevi M.
3. Essa N. M.
4. Paramaratnam S.
5. Puvaneswary K.
6. Ranganayaki S.
7. Sivasakthy A.
8. Vijaya Kumari V.
9. Zameena M. S.

G. C. E. (Advanced Level) Examination, 1964 Qualified for admission to the University

ARTS

Balakrishnan K.
Nagendran S.
Pugendiran N.

Selvanayagam S.
Sivapathasundaram N.

Passed in Three Subjects

PHYSICAL SCIENCE

Kumaravadivel R.

ARTS

Kumaravelu A.
Loganathan T.
Razik M. M.

Ratnarajah S.
Yogakumaran K.

Passed in Three Subjects

SCIENCE

Sambunathan V.
Srikanthan C.

Sritharan V.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination, August 1964 Candidates Passing Six Subjects or more

1. Ahmed Kabir M. S. 2. Abdul Salam S. A. C. 3. Balendran N. 4. Balachandiran S.	5. Gnanaratnam G. 6. Hameed N. 7. Jalal M. 8. Karthigeyan T.

9. Ledsumanandasivam R.
10. Manikasingam M.
11. Mohmed Saleem M. A. C.
12. Nadarajah S.
13. Pushparajah K.
14. Rajaratnam N.
15. Sivaraman T.
16. Sriskantharajah T.
17. Shantaram P.
18. Sultan Abdul Cader S. H.

19. Thaiyanantharajah P.
20. Tharmalingam S.
21. Vijayakanthan V.
22. Vinayagamoorthy T.
23. Sundararajah K.

GIRLS

1. Kamalaleswary A.
2. Neelambikai N.
3. Sithi Janocna S. H.

Candidates Passing Five Subjects

1. Arumugam R.
2. Gnanasuntharam N.
3. Hasanbay A.
4. Jeyapalan K.
5. Ketheeswaranathan S.
6. Mohamed Subair M. A.
7. Mohamed Abdul Rauf A. M.
8. Samoon M. A.
9. Mohamed Razik M. S. A.

GIRLS

1. Jeyamani K.
2. Maftchoha M. S.
3. Nithiananthadevi M.
4. Paruvathadevi K.
5. Satkunabaladevi N.
6. Sountaranayagie S.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination December, 1964

Candidates Passing Six Subjects or More

1. Ahamed Kabeer M. S. L.
2. Ambalavanar N.
3. Balendran N.
4. Balasubramaniam A.
5. Balachandran S.
6. Bavanandan M.
7. Chandrasegaram R.
8. Gnanaratnam G.
9. Iqbal A. R.
10. Jalal M.
11. Jeyapalan K.
12. Jeyapalan A.
13. Manikasingam M.
14. Mohamed Jahan M. S. M.
15. Mohamed Ikbal M. L.
16. Mohamed Saleem M. A. C.
17. Mohamed Razik M. S. A.

18. Nadarajah S.
19. Nithiyarajah K.
20. Pushparajah K.
21. Rugunathan E.
22. Razath A. C.
23. Ragunathan N.
24. Sanmuganathan S.
25. Shantaram P.
26. Sivaraman M.
27. Sivapalan V.
28. Sivalingam R.
29. Sivasothy S.
30. Sivarajah A.
31. Swaminathan M.
32. Thaiyanantharajah P.
33. Thirugnanasambandar K.
34. Vijayakanthan V.

35. Vinayagamoorthy T.
36. Muthukrishnan M.
37. Samoon M. A.
38. Sathiyaseelan T.
39. Thillainathan S.

GIRLS

1. Halitha A. M.
2. Maligadevi A.

3. Mafthuha M. S.
4. Parameswary S.
5. Pooledchumiammah K.
6. Satkunabaladevi N.
7. Sithi Janoona S. H.
8. Sithi Raihana A. C.
9. Shantadevi T.
10. Thanaledchumy S.
11. Neelambikai N.

Candidates Passing Five Subjects

1. Arulvel K.
2. Chandrasegaram K.
3. Ledchumanandasivam R.
4. Mohamed Subair M. A.
5. Ramachandran S.
6. Shanmuganathan P.
7. Srikumaran M.
8. Sundaralingam V.
9. Vaitheesparan S.
10. Yogaratnam S.

11. Loganathan N.
12. Mohamed Abdul Rauf A. M.

GIRLS

1. Alagammah N.
2. Jeyamani K.
3. Kamaladevi K.
4. Muthuledchumy S.
5. Nagaranjini C.
6. Savithiri R.

G. C. E. Advanced Level Examination, 1965

Qualified for Admission to the University

ARTS

- Mohamed Muthuthar M. S. A.
 Mohamed Yusuf M. J.
 Rajaratnam T.
 Rasakulaveerasingham T.

- Shanmugarajah S.
 Shanmugasundaram N.
 Thurairajah D.

ENGINEERING

- Mahboob M. A.

- Sambunathan V.

PHYSICAL SCIENCE

- Vaithianathan S.

Passed in Three Subjects

ARTS

- Abdul Razik M. S.
 Jegatheesan M.
 Mohamed Jahan M. S. M.

SCIENCE

- Srikanthan C.
 (Diploma Course in Engineering, Katubedde)

G. C. E. (Ordinary Level) Examination in August, 1965

Candidates Passing Six Subjects or more

Bhavanandan M.
Chandrasegaram R.
Gnanaratnam G.
Ramachandran S.

Shanmuganathan P.
Shanmuganathan S.
Swaminathan M.
Thillainathan S.

Candidates Passing Five Subjects

Arulvel K.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination in December, 1965

Candidates Passing Six Subjects or more

1. Ramachandran S.
2. Ratnasabapathy M.
3. Kathirgamanathan T.
4. Krishnanathan M.
5. Mohamed Gazzali M. Y.
6. Mohamed Jaleel A.
7. Mohamed Subair M. Y.
8. Olganathan S.
9. Pasupathirajah K.
10. Pathmanathan N.
11. Premachandran R.
12. Ravindran K.
13. Sithamparanathan V.
14. Sethuramasubramaniam T.
15. Sivagnanasampanthan M.
16. Shanmuganathan S.
17. Saravanapavan S.

18. Swaminathan M.
19. Thiyagarajan M.
20. Viyayakumar V.

GIRLS

1. Gouridevi N.
2. Gunaranjitham V.
3. Jayanthi K.
4. Rajaledchumy P.
5. Ramina A.
6. Rayeesa A.
7. Malligadevi A.
8. Meenalagini V.
9. Sultan Beebi S. H.
10. Thevasena S.
11. Vasanthadevi
12. Vasanthanayagie A.

Candidates Passing Five Subjects

1. Abdul Cader A. M.
2. Abdul Kayeem A. H.
3. Arulvel K.
4. Arumaretnam C.
5. Balasingam M.

6. Faleel M. S.
7. Ganathan K.
8. Karunamoorthy T.
9. Monsoor M. M.
10. Mahuroopu S. A. C.

11. Mohamed Ikbāl M. S.
12. Navaneethanathan N.
13. Navaratnarasa S.
14. Narendrakumar S.
15. Nadarajah S.
16. Nazeem M. M. S.
17. Ramanathan N.
18. Pathmanaban M.
19. Saleem M. H.
20. Shanmuganathan S.
21. Shanmuganathan P.
22. Sathiakanthan S.
23. Sundaram N.
24. Sivapragasam S.

25. Subramaniam M.
26. Thillainathan S.
27. Venkidasalam H.
28. Vaidyesparan S.
29. Yogaratnam R.

GIRLS

1. Senthilnayagie E.
2. Kamalajini K.
3. Mahadevi A.
4. Nagaratnam S.
5. Saraswathydevi K.
6. Selvamalar T.

G. C. E. (Advanced Level) Examination, 1965

Qualified for Admission to the University

ARTS Vinayagamoorthy T.

SCIENCE

ENGINEERING Markandu S.

Passed in Three Subjects

ARTS

Abdul Razik M. S.

Mohamed Jahan M. S. M.

Pathmanathan M.

Sundaralingam N.

Nadarajah S.

SCIENCE Thavarajakulam S. K. V.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination, August 1966

Candidates Passing Six Subjects or more

1. Krishnandan M.
2. Mohamed Gazzali M. Y.
3. Narendrakumar S.
4. Pathmanathan N.
5. Premachandran R.
6. Shanmuganathan S.

7. Sathiakanthan S.
8. Sithamparanathan V.
9. Sivagnanasampanthan V.
10. Sundaram N.
11. Venkatachalam M.

Candidates Passing Five Subjects

GIRLS

Abdul Cader A. M.

Senthilnayagi E.

Sultan Beebi S. H.

G. C. E. (Ordinary Level) Examination, December 1966

Candidates Passing Six Subjects or more

1. Abdul Cader A. M.
2. Ameen S.
3. Jeyasuriya M.
4. Kankesapillai T.
5. Kananathan K.
6. Kandasamy N.
7. Kathiramanathan T.
8. Krishnandan M.
9. Kanagalingam M.
10. Lafir M.
11. Mahsoor M.
12. Mohamedu Maufsook M. B.
13. Murugan H.
14. Nadarasa S.
15. Nagendrapillai K.
16. Narendrakumar S.
17. Navaratnarajah S.
18. Nithyanandan P.
19. Nirmalakumar C.
20. Olaganathan S.
21. Padmakanthan S.
22. Padmanathan N.
23. Ramanathan N.
24. Ratnasabapathy M.
25. Ravindran V.
26. Shanmuganathan S.
27. Shanmugadas M.
28. Selvarajah K.

29. Sivayogasundaram M.
30. Sivapalan A.
31. Somanathan A.
32. Sathikanthan S.
33. Sathiyamoorthy N.
34. Selvanayakam S.
35. Sethuramasubramaniam T.
36. Sideek A.
37. Sriskandanesarajah R.
38. Ravindran S.
39. Tharmarajah A.
40. Tharmarajah S.
41. Thavapalasingham N.
42. Thiagarajah N.
43. Thayanithy M.
44. Theivendran S.
45. Yoganathan K.
46. Yogavinayakam M.

GIRLS

1. Indrani N.
2. Ledchumy Ammah R.
3. Kaileswari M.
4. Kamalanayagi S.
5. Kamalavathi T.
6. Rajeswari K.
7. Srikanthamalar K.
8. Vimaladevi P.

Candidates Passing Five Subjects

1. Ambihairajan T.
2. Faleel M. S.
3. Jegatheesan P.
4. Jeyakumar T.
5. Mohamedu Cassim Mohideen A.
6. Mahalingam K.
7. Manoharan C.
8. Mohamedu Jinnah M. A.
9. Mohamedu Sultan Abdul Cader S. H.
10. Muruganandam S.
11. Nadarasalingam S.
12. Premachandran T.
13. Sabalingam S.
14. Sathiyamoorthy N.

15. Sivalingam T.
16. Subramaniam R.
17. Varatharajan S.
18. Vijayakumar V.

GIRLS

1. Karunavathy S.
2. Kamalakumari S.
3. Nithiyaselvam K.
4. Padmadevi K.
5. Sandradevi S.
6. Thanarani T.
7. Sarojadevi A.

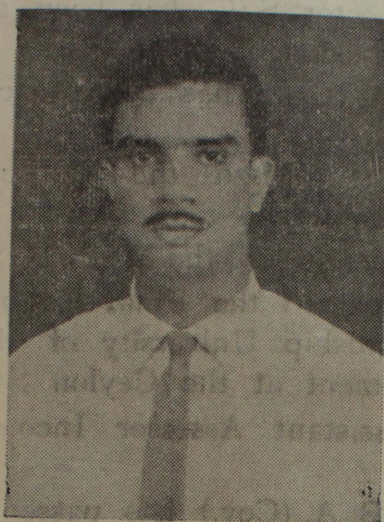

S. Selvaratnam, Prep. G. C. E. (O. L.)
won the first prize in the Short Story Competition in Tamil
conducted by the Lanka Sahitiya Academy, 1967.

ACHIEVEMENTS OF OLD BOYS

1. N. Rajanayagam, Proctor S. C. has been appointed Coroner of the Jaffna Town Division.
2. M. M. Makbool, B. A. (Cey.) has been successful at the C. A. S. Examination.
3. K. Kanagaratnam has passed the B. Sc. (General) Ceylon obtaining a First Class.
4. B. Sivaloganathan has passed the M. B. B. S. Final Examination.
5. S. Yogaratnam has passed the Final Engineer's Examination of the Lumumba Friendship University of Moscow, and has been selected for appointment at the Ceylon Steel Corporation.
6. M. M. Howth is Assistant Assessor Income Tax Department, Colombo.
7. W. S. Sentilnathan B. A. (Cey.) has passed the Advocate's Final Examination and is now in England.
8. K. Kanagaratnam, B. A. (Cey.) is at the People's Bank, Mannar.
9. K. Loganathan, B. Sc. (Cey.) is Chartered Accountant at Steuart and Co. Ltd. Geo., Colombo.
10. S. Balasubramaniam, B. Sc. (Cey.) is Chartered Accountant at Turquand Young and Co.
11. S. Ratnasabapathy, is President G. C. S. U. Branch, Jaffna.
12. V. Sathasivam, B. A., M. Litt. C. A. S. is Superintendant of Examinations, Department of Examinations, Colombo.
13. S. Thambiayah, B. A. (Cey.) is teacher at Madhya Maha Vidyalaya, Welimada.
14. K. Ramasamy, B. A. (Cey.) is teacher at Muslim Vidyalaya, Badulla.
15. N. Sri Venkatesan, B. Sc. (Madras) is teacher at St. Anne's College, Kurunagala.
16. P. Kanagarajah, B. A. (Madras) is teacher at Colombo Hindu College, Ratmalana.
17. S. Jambuheswara Sarma, B. Sc. (Cey.) is Actuary, Ceylon Insurance Corporation.
18. K. Shanmuganathan is Mechanical Engineer at the Ceylon Petroleum Corporation, Colombo.

[Our list is necessarily incomplete. We are taking steps to bring the list of Old Students and their achievements upto date, in the near future and we solicit their co-operation in the matter.]

M. M. MAKBOOL, B. A. (Cey.) C. A. S.

Mr. Makbool had his entire secondary education at Vaidyeshwara Vidyalaya. While at college, he distinguished himself not only in studies but also in athletics and games. He played Football and Cricket for the college. He belonged to the first batch of Swabasha students to enter the university. Though a Tamil medium student, the proficiency he had obtained in English stood him in good stead throughout his university career and at the C. A. S. Examination. He got a Second Upper at the General Arts Final Examination, which is a rare achievement. He has crowned his academic career with success at the C. A. S. Examination. Our congratulations to Mr. Makbool whose example we hope will be followed by yet many others.

Editorial Notes

Our Number opens with the life and work of a great woman-saint and educationist of the Ramakrishna Order. Sister Nivedita (known as Margaret Noble before she joined the Order) has been singled out for our homage as this happens to be the centenary year of her birth. The inspiring story has been told with a loving fervour which can come only from a devout student whose life has itself been touched and transformed by that of the saint. Pravrajika Atmaprana (Miss K. M. Munshi in her *Purvika Ashrama*) has captured and transmitted to us in this article something of the vision of life that has thus moved and moulded her and made her own life what it is today — a life dedicated to the discovery of the higher self in us and to the service of all living beings.

* * * *

Time cannot efface the memory of important events and the visit of the Hon. Minister of Education to our school is one such occasion. Though two years have lapsed, the day is still fresh in our minds. We certainly don't revel in looking backwards — in fact we insist on everybody looking forward as the surest way to further progress — but the things said and heard that day are worth preserving and sought after, for it may be yet many more years, before we realize the goals set before us that day.

* * * *

Whoever gets wedded to a great ideal becomes a god among men. There were many, who scoffed at "the pearl of great price", in the form of Free Education offered to us by a former Minister of Education. The pearl instead of being merely ornamental has since then, imperceptibly changed our entire social structure breaking up completely many stratifications and divisions. The diversification envisaged and sought to be implemented by the present Minister of Education is being criticised in certain quarters as leading education in Ceylon into an abysmal chaotic void "between two worlds the one dead and the other powerless to be

born". The only alternative to a gradual but steady diversification, seems to be an intensification of the suffering caused by widespread unemployment, resulting from an antiquated and unrealistic pattern of education which will lead, at some point beyond endurance, to a terrible holocaust — a bloody revolution. It is true diversification assumes a correct ascertainment of 'students' intelligence abilities and aptitudes through proper tests before attempting direction, but even a rough and ready means is to be welcomed to a pointless postponement till attainment of perfection in these tests. We are sure the Minister's efforts will be crowned with success and he will be able to ensure the true happiness of the children of our land, by harnessing their intelligence and abilities to a wide variety of congenial enterprises and activities in the production of wealth, as set forth by him in his speech on Parents Day, when he exhorted our students to follow the example of Israel. Educationists will then usher in the Golden Era where society will get from every man according to his abilities and leave to politicians to complete the Utopia by giving to every man according to his needs.

*

*

*

*

In the extracts from Sri K. M. Munshi's address, have been outlined some of the steps that may be taken to build up in our schools and colleges those moral and spiritual values without which education nullifies itself and becomes a mere acquisition of certain skills. All other skills and abilities have been equated to so many cyphers and altruism (or moral and spiritual values) to that integer which gives these cyphers significance. Altruism has to be instilled by precept, example and atmosphere. Sri Munshi's suggestions demand a close study and earnest trial if we are to free our society from the fell clutches of indiscipline and disorder resulting from an education divorced from altruistic values.

*

*

*

*

We regret limitations of space and time have kept out some good literary productions of our students. We had to sadly turn away those who offered their work late. We wish them better luck next time.

*

*

*

*

In the article on *Sanathana Dharma* the late Kalai Pulavar Navaratnam has in his usual simple lucid manner given us an exposition of the ancient Dharma, which has been the heritage of India and her gift to the world. Kalai Pulavar is no more but he still speaks to us with the voice of a living friend, philosopher and guide, that he has been to us at all times.

*

*

*

*

Our editorial comments have followed the order in which articles appear in the magazine and the order has been determined by the precedence in receipt of contributions. Hence, our mention of the demise of our beloved Swami Natarajanandai at this stage.

Swami Natarajanandaji who was a General Manager of our school, was a living example of a Karma Yogin. We can repay our debt to him in the only way he would have cared for, by leading a life of devoted service to our fellow-men. "He who sees Siva in the poor, in the weak and in the diseased, really worships Siva." These words were a favourite quotation of his and this ideal seems to have been the mainspring which motivated his noble life.

Members of our staff and others who had the good fortune to know and move with Mr. C. Chelliah, ever considerate and helpful, and Mr. Kandiah, conscientious and earnest, (both sometimes carrying these traits to a fault and much to their own inconvenience) will for ever treasure their memory and draw inspiration from their unostentatiously good lives.

We pay our tribute last to the exemplary life of those teachers who left as through retirement, Mr. T. Seenivasagam, Mrs. Pakkiam Shanmugarajah (Ammah) and Mr. S. Thuraisingham. We rejoice in the prayerful hope that they will be granted many more years of useful service and continue to be teachers of not mere means to livelihoods but of Right Life.

We bid au revoir once again in these columns, to all the teachers who have gone to give of their loving labour elsewhere-

even as far as Nigeria. We wish the following teachers all prosperity and success in the good work, they will be continuing in their new places - Messers: T. Gopala, V. Ramakrishna, S. Sathiyamoorthy, T. Paramsothy, Vidvan A. Kanagasabai, V. Paramanathan, C. S. Rasiah, A. Sabaratnam, V. Thillainathan and S. Tiburtius, Mesdames V. Mathuralingam, K. Radhakrishnan, A. Sivasubramaniam, T. S. Rajan and Misses T. Kandiah and K. Senathirajah.

Through the departure of Vidvan Pon. Muthukumaran as Lecturer, University of Ceylon, Peredeniya, we have been deprived of the rare literary feasts we were entertained to, by him on many private and public occasions. Though our students have lost a great teacher, we are happy in the thought that, through our Principal's self-sacrificial act, Vidvan's learning and scholarship have been made available to a larger and maturer group of students.

Mr. C. Sivapragasapillai, who was lost by us to the Ministry of Sports last May, was much more than a Physical Instructor. There was hardly ever a function at school, with which he and his car were not associated. Having no play-ground or only a poor substitute for it, the students could not have possibly profited from him, (in spite of some good performance,) as much as otherwise they would have by way of sports but they certainly learnt a great deal of sportsmanship.

*

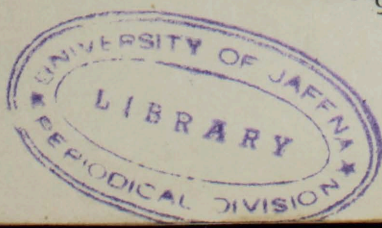
*

*

*

Dr. Bhimsen Sachar, former Indian High Commissioner in Ceylon, reminded us on the occasion of his visit to our college of the eternal verities, the dissemination of a knowledge of which has been the mission of his country throughout history. "Seek God with all your strength and spirit for He will never forsake you. The mutual understanding and integration of the peoples of this world, is to be achieved not by lack of love or loyalty to one's own country but by a better understanding of the spirit of man."

We mourn with Dr. Sachar and his family the loss of his son, but draw consolation in the fact that in the *Kuru-shetra* of

Life, heroes both old and young, having fought valiantly, depart hence, at different times.

*

*

*

*

There has been a reticence in these pages about a great parting. Till we have lost, we little realize the immensity of our loss. We are coming to the end of a great Act in the great drama of our school. The two chief dramatis personae, who have been acting the part of the hero for more than a quarter of a century and making the drama so grand and full of meaning, are about to bid us adieu. Our hearts cry to them. "Why not tarry a little longer?" We shall however not attempt to say anything more about their lives and achievements just yet, as they are still with us and as they are deserving of a Special Number of our Magazine.

We are sure that for long after our Principal and Vice-Principal have left the stage, men will continue to exclaim with affection and regret "When shall we see the like of them."

*

*

*

*

We thank all those who have contributed to our Magazine. Mr. K. Nesiah brings his powerfully analytical mind to bear on any subject placed before him and his friend and colleague Mr. Seenivasagam has not escaped this scrutiny.

*

*

*

*

We thank all the schools which sent their Magazines to us.

*

*

*

*

We thank our Printers who have given of their best to us.

The education which does not help the common mass of people to equip themselves for the struggle for life, which does not bring out strength of character, a spirit of philanthropy, and the courage of a lion — is it worth the name? Real education is that which enables one to stand on his own legs.

— Swami Vivekananda.

நகைப்புக்கு நிகரான மருந்து இல்லை.

முகமலர்ச்சி ஆரோக்கியத்தின் அறிகுறியாம்.

இச்சா சக்தியின் ஸ்தூல தோற்றத்தை உடல் என்கிறோம்.

கடவுள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவனுக்கு உயிர்நாடியாயிருப்பது பிரார்த்தனை.

நோயை உண்டுபண்ணுவது மனது; பின்பு நோயை நீக்கவல்லதும் மனதே.

எண்ணத்தின் உயர்வுக்கு ஏற்பத் தொடுத்த கருமம் நன்கு நிறைவேறப்பெறுகிறது.

மனதைத் தூயதாக்குவது எதோ அது மெய்ஞ்ஞானம், மற்றதெல்லாம் வெறும் ஞானம்.

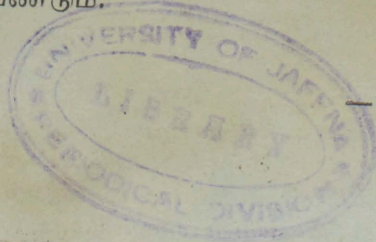
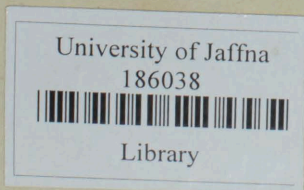
அச்சம், சினம், பொருமை, சகிப்பின்மை ஆகியவைகள் நோயின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் ஆகும்.

பிறரை மகிழ்விப்பதற்கு வீணை வாசிக்கலாம், ஆனால் தன்னை மேலோன் ஆக்குதற்கு அது உதவாது.

தனது மனதைக் கட்டியாளுபவன் தனது ஜீவிதத்தை வேண்டியவாறு திருத்தியமைத்துக்கொள்ள வல்லவனாகிறான்.

தான் முன்செய்த வினையில் மனிதன் தனக்குத்தானே போட்டுக்கொண்ட முட்டுக்கட்டையானது இன்று விதி அல்லது ஊழ் என்று பெயர் பெறுகிறது.

மருந்து என்று சொன்னால் நோய் போகாது; நோயைப்போக்க மருந்தை உண்ணவேண்டும். கடவுளே என்று வாயால் சொன்னால் போதாது; கடவுளை அடைந்தாகவேண்டும்.

— தர்மசக்கரம்

மருந்து மருந்து சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

PRINTED AT SRI SANMUGANATHA PRESS, 336 — 340, K. K. S. ROAD, JAFFNA.